AUTHOR:

EURIPIDES

TITLE:

EURIPIDIS HIPPOLYTUS CORONIFER

PLACE:

CANTABRIGIAE

DATE:

1813

Master Negative #

92-81110-4

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

Hippolytus. 1813.

Euripides.
Εὐριπίδου Ἱππόλυτος στεφανηφόρος. Euripidis Hippolytus coronifer, ad fidem manuscriptorum ac veterum editionum emendavit et annotationibus instruxit Jacobus Henricus Monk ... Ed. 2. Cantabrigiae, typis academicis, 1813.
x, 188 p. 23½ cm.

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 11X
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 2-27-93 INITIALS M.D.C.
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

AIIM

Association for Information and Image Management

1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910

301/587-8202

Centimeter

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 mm

1 2 3 4 5

Inches

1.0 1.1 1.25 1.4 1.6 1.8 2.0 2.2 2.5 2.8 3.2 3.6 4.0 4.5 5.0 5.6 6.3 7.1 8.0

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

Manton Eastburn. Feb. 18

EURIPIDIS

HIPPOLYTUS CORONIFER.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ.

EURIPIDIS
HIPPOLYTUS CORONIFER.

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

AC VETERUM EDITIONUM EMENDAVIT

ET ANNOTATIONIBUS

INSTRUXIT

JACOBUS HENRICUS MONK A.M.

COLLEGII SS. TRINITATIS SOCIUS

ET GRÆCARUM LITERARUM APUD CANTABRIGIENSES
PROFESSOR REGIUS.

EDITIO SECUNDA.

CANTABRIGIÆ

TYPIS ACADEMICIS

ITERUM EXCUDIT JOANNES SMITH

VENEUNT APUD J. DEIGHTON ET FILIOS

LONDINI APUD LONGMAN ET SO. T. PAYNE J. MAWMAN ET G. H. LUNN

M DCCC XIII.

PRÆFATIO.

In nova Euripidis Hippolyti editione curanda, duo mihi præcipue proposita sunt. Primum operam dedi, ut hæc Tragœdia, ex optimis auctoritatibus emendata, purior quam in prioribus editionibus prodiret: deinde, quidquid in verbis ac sententiis difficile esset aut reconditum, id conatus sum explicare, et exemplis a Græca Poesi, maximeque Euripidea, petitis, illustrare. Quid in utraque operis parte profecerim, penes æquos et eruditos lectores judicium est. Pauca tantum de instituto meo, et de subsidiis, quibus usus sum, præfari libet.

In textu recensendo, nullum superiorum editorum per omnia secutus sum; e varietatibus lectionum apud Codices Manuscriptos a Musgravio, Brunckio, et aliis collatos, veteresque editiones Lascaris et Aldi, quas ipse diligenter contuli, Poetæ verba probabiliter eruenda esse duxi. Huc accedebant permulta veterum Scriptorum loca, qui e Tragœdia nostra hinc illinc verba

laudaverant. Horum scilicet auctoritas haud exigua esse debet, ad textum sive corrigendum, sive stabiliendum. In hac officii mei parte, a Valckenaerii Commentario, multiplici eruditione referto, me maxime adjutum esse libenter fateor. In lectionibus eligendis, rationem semper habui consuetudinis apud Tragicos in similibus observatæ. In hac arte critica exercenda, ducem et auspicem sumpsi Porsonum, qui cum ingenio, doctrina, ac judicio, ultra ceteros mortales floruerit, tum quæcunque ad Græcæ linguæ orthographiam, structuram, et universam indolem spectarent, unus omnium qui post literas renatas vixerunt, videtur optime percepisse. Hujus igitur ad exemplum Hippolyti textum, quantum in me fuit, emendare conatus sum.

Codicum lectiones, præter paucas e maxime vitiosis, in Annotationibus meis indicantur. Diligentius enotavi varietates, quas exhibent Lascaris et Aldus. Editionum etiam Musgravianæ Valckenaerianæ et Brunckianæ lectiones commemorandas esse plerumque censui.

Textus ex mera conjectura non nisi perpaucis in locis mutatus est: et spero fore, ut eruditi judices id nusquam temere factum arbitrentur. In aliorum etiam emendationibus amplectendis cautus esse volui. Singulæ Virorum doctorum conjecturæ, quæ vel ullam veritatis speciem habeant, auctoribus suis adsignantur. Quoniam vero complures sunt Reiskii, Musgravii, et aliorum mutationes, quæ a verisimilitudine prorsus abhorreant, et quarum bona pars aut in metrum, aut in linguam peccet, nolui talibus memorandis et refellendis nostri libelli molem augere. Ubicunque autem Hippolyti versus a Valckenaerio minus recte tractatos esse judicaverim, id sedulo monui; non obloquendi studio, sed quia cavendum videretur, ne tanti nominis auctoritate plures in errorem abducerentur.

In choricis versibus corrigendis ac distribuendis, eo majorem adhibui cautionem, quo pronius sit in re parum certa peccare. Equidem operam dedi, ut quæ metrorum genera Tragicis frequentata sint, ea, quantum fieri licuit, repræsentarem; et ut singula cantica e versibus constarent, quos libenter ab iis conjunctos esse viderim. Quomodo vero hæc operis mei pars administrata sit, facile judicabit lector harum rerum peritus: quippe de iis, quæ novata sunt, in notis admonui, observationes etiam nonnullas huc spectantes in gratiam tironum intertexui.

Quod ad interpretandi et illustrandi munus attinet, difficilium ac rariorum locutionum explicationes e veteribus Grammaticis haustas subjecimus; allatis subinde versibus Poetarum, imprimis Tragicorum, unde ad voces, constructiones, et

sententias in nostra fabula intelligendas, lux derivari posset.

In Annotationibus reperientur notulæ quædam Marklandi et Musgravii, hactenus ineditæ. Harum copiam mihi fecit Burneius, studio scilicet eas literas juvandi, in quibus ipse inter primarios spectatus est.

Ad editionem meam locupletandam accesserunt Porsoni notæ quædam et emendationes, ex adversariis ejus in Bibliotheca Collegii SS. Trinitatis adservatis decerptæ. Ut his fruerentur Euripidis lectores, fecit liberalitas præsulis venerandi, Episcopi Bristoliensis, et Collegii nostri Seniorum. Ego vero quidquid ad Hippolytum pertinens in Porsoni scriptis inventum est, nomine auctoris indicato, fideliter ac religiose descripsi. Hæ quidem summi Critici reliquiæ in Libro Adversariorum nuper publici juris facto leguntur. Visum tamen eas typorum formas, quibus olim distinximus, in hac quoque editione servare. Habes etiam, lector, integram scenam a versu 176, ad v. 266. ab eodem correctam. Nec id leve, aut parvi momenti habendum; siquidem dicere solebat Porsonus, se nihil dubitare, quin hanc scenam celeberrimam, qualis esset ab Euripidis manu profecta, ipse demum emaculatam præstitisset.

Libello nostro multum ornamenti et subsidii adjecerunt observationes quædam, suis in locis

memoratæ, quas ab Amico accepimus, ingenii, doctrinæ, ac virtutis fama clarissimo, Carolo Jacobo Blomfield. Hujus eruditionem et elegantiam non opus est multis collaudare; siquidem Æschyli editione feliciter inchoata, doctorum omnium oculos animosque in se convertit, et quantis quamque eximiis dotibus ad promovendas literas instructus sit, adhuc juvenis demonstravit.

Ne te diutius præfando morer, scias me ingenuæ juventutis commodis potissimum studuisse. Quamobrem notis meis passim interjectæ sunt generales quædam regulæ et observationes, quas scriptores Atticos legentibus usui fore existimabam. Quod si spes mea non omnino frustrata erit, si ad Græcarum literarum studia excitanda aliquantulum contulero, me quidem, quantum laboris insumpserim, nunquam pœnitebit; tu autem, benigne et erudite lector, in erroribus et defectibus hujus opusculi notandis, conatus nostros æqui bonique consules.

Cum omnia quidem Hippolyti nostri exemplaria maturius quam sperare ausus eram, divendita sint, operam vero meam in Euripide expoliendo et corrigendo positam viris doctioribus non displicere intellexerim, novæ editionis curam suscepi. Retractavi igitur textum et annotationes, quæque

hodie videantur minus recte dicta, correxi: quinetiam hæc editio et nostris et aliorum quibusdam, quas ad rem pertinere judicarem, observationibus aucta est. In opella retractanda, multum adjutus sum notis quibusdam et emendationibus in Hippolytum, quas mecum communicarunt Viri doctissimi humanissimique Petrus Elmsley et Jacobus Tate. Indicem vero rerum et verborum, quæ in Annotationibus tractantur, suadentibus juvenum nostrorum informatoribus, subjeci.

Dabam Cantabrigiæ,
Kalendis Maii. 1813.

NOTARUM EXPLICATIO.

A. MS. Parisiensis 2712. quæ sunt Brunckii membranæ, a Musgravio, deinde diligentius a Brunckio, collatus. Ex hoc codice lectiones ab Hemsterhusio excerptas dedit Valckenaerius.

B. MS. Paris. 2703. apud Musgravium.

C. Excerpta e MS. quodam Cottoniano, apud Musgravium.

D. MS. Paris. 2818. apud Musgravium.

E. MS. Paris. 2888. apud Musgravium.

Flor. *vel* **Fl.** Variæ lectiones MSti cujusdam Florentini ab Is. Vossio olim collati: harum indicium Valckenaerio debetur.

P. Liber impressus in Bibliotheca Parisiensi, cum MSS. collatus, unde varias lectiones exscripsit Musgravius.

Lasc. Editio Princeps, continens Medeam, Hippolytum, Alcestin, et Andromachen, quæ Florentiæ cura Jani Lascaris, anno circiter 1496. literis majusculis impressa est.

Ald. Editio Aldi, Venetiis, anno 1503.

X. Π. Drama *Christus Patiens*, e Senariis Euripideis maximam partem conflatum; quod opus falso haberi solet Gregorii Nazianzeni.

R. P. Ricardi Porsoni notæ, e Schedis ejus depromptæ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.[1]

ΘΗΣΕΥΣ υἱὸς μὲν ἦν Αἴθρας καὶ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς δὲ Ἀθηναίων· γήμας δὲ μίαν τῶν Ἀμαζόνων[2] Ἱππολύτην, Ἱππόλυτον ἐγέννησε, κάλλει τε καὶ σωφροσύνῃ διαφέροντα. ἐπεὶ δὲ ἡ συνοικοῦσα τὸν βίον μετήλλαξεν, ἐπεισηγάγετο Κρητικὴν γυναῖκα, τὴν Μίνω τοῦ Κρητῶν βασιλέως καὶ Πασιφάης θυγατέρα, Φαίδραν. Ὁ δὲ Θησεὺς, Πάλλαντα ἕνα τῶν συγγενῶν φονεύσας, φεύγει εἰς Τροιζῆνα, μετὰ τῆς γυναικὸς, οὗ συνέβαινε[3] τὸν Ἱππόλυτον παρὰ Πιτθεῖ τρέφεσθαι· θεασαμένη δὲ τὸν νεανίσκον ἡ Φαίδρα εἰς ἐπιθυμίαν ὤλισθεν, οὐκ ἀκόλαστος οὖσα, πληροῦσα δὲ Ἀφροδίτης μῆνιν, ἣ, τὸν Ἱππόλυτον διὰ σωφροσύνην ἀνελεῖν κρίνασα[4], τέλος τοῖς προτεθεῖσιν ἐπέθηκε. στέργουσα[5] δὲ τὴν νόσον, χρόνῳ πρὸς τὴν τροφὸν δηλῶσαι ἠναγκάσθη, κατεπαγγειλαμένην[6] αὐτῇ βοηθῆσαι· ἥτις, καὶ παρὰ[7] τὴν προαίρεσιν, λόγους προσήνεγκε τῷ νεανίσκῳ. τραχυνόμενον δὲ αὐτὸν ἡ Φαίδρα καταμαθοῦσα, τῇ μὲν τροφῷ ἐπέπληξεν, ἑαυτὴν δὲ ἀνήρτησε. καθ' ὃν καιρὸν φανεὶς Θησεὺς, καὶ καθελεῖν θέλων[8] τὴν ἀπηγ-

1. Hoc argumentum dederunt Aldus, et Arsenius in Editione Scholiorum in Euripidem. Legitur etiam in opere Eudociæ Imperatricis inscripto, Ἰωνιὰ, quod vulgavit Villoisonus in Anecdotis Græcis, p. 411. Varias lectiones e Codicibus Parisino et Florentino notavit Valckenaerius.

2. Ἀμαζονίδων Cod. Par. et Arsenius, qui pro Ἱππολύτην habet Ἀντιόπην. Vide notam ad v. 10. διαπρέποντα pro διαφέροντα Flor.

3. συνέβη Eudoc. Arsen.

4. Post κρίνασα, Aldus et Eudocia habent τὴν Φαίδραν εἰς ἔρωτα παρώρμησε. ἔθηκε pro ἐπέθηκε Arsenius.

5. στέγουσα scripserunt Valck. Brunck.

6. κατεπηγγειλαμένη Arsen. ἡ δὲ κατεπηγγείλατο Ald. Eudoc.

7. κατὰ τὴν προαίρεσιν et προένεγκε Arsenius.

8. σπεύδων pro θέλων Arsen. Par. Flor.

χονισμένην, εὗρεν αὐτῇ προσηρτημένην δέλτον[9], δι' ἧς Ἱππολύτου φθορὰν κατηγόρει καὶ ἐπιβουλήν· πιστεύσας δὲ τοῖς γεγραμμένοις, τὸν μὲν Ἱππόλυτον ἐπέταξε φεύγειν· αὐτὸς δὲ τῷ Ποσειδῶνι ἀρὰς ἔθετο, ὧν ἐπακούσας ὁ θεὸς, τὸν Ἱππόλυτον διέφθειρεν. Ἄρτεμις δὲ τῶν γεγενημένων ἕκαστα διασαφήσασα Θησεῖ, τὴν μὲν Φαίδραν οὐκ ἐμέμψατο[10], τοῦτον δὲ παρεμυθήσατο, υἱοῦ καὶ γυναικὸς στερηθέντα· τῷ δὲ Ἱππολύτῳ τιμὰς[11] ἔφη ἐπιχωρίους ἐγκαταστήσασθαι.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Τροιζῆνι[12]. ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἀμείνονος[13] ἄρχοντος, Ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ ἑβδόμῃ, ετει τετάρτῳ. πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰοφῶν, τρίτος Ιων. ἔστι δὲ οὗτος ὁ Ἱππόλυτος[14] δεύτερος, καὶ ΣΤΕΦΑΝΙΑΣ προσαγορευόμενος. ἐμφαίνεται δὲ ὕστερος γεγραμμένος· τὸ γὰρ ἀπρεπὲς καὶ κατηγορίας ἄξιον, ἐν τούτῳ διώρθωται τῷ δράματι. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πρώτων.

9. βίβλον Arsen.

10. οὐ κατεμέμψατο Par. οὐκ ἀπεμέμψατο Arsen. Paullo ante, ἕκαστα pro ἕκαστον dedi, Valckenaerium secutus.

11. "Quod est in Ed. Arsenii, τιμὰς ἔφη γῆς ἐγκαταστήσασθαι præbent Codd. quoque Paris. et Flor. hinc scribi quoque poterit, γῇ ἐγκαταστήσασθαι." Valck.

12. ἐν Θήβαις Ald. Arsen. errore satis inepto. Quæ sequuntur omittit Aldus.

13. Ἀμεινῶνος Par. mox Ἰωφων Arsen.

14. Prior fabula Euripidea, ad quam respexit Argumenti Scriptor, nomine Ἱππολύτου Καλυπτομένου laudatur a Jul. Polluc. Onomast. IX. 50. Scholiast. ad. Theocr. Idyll. II. 10. Tituli vero causam fuisse opinantur Viri docti, quod in ultima ejus fabulæ scena Hippolytus non vivus, ut in superstite Tragœdia, sed mortuus et Καλυπτόμενος delatus est.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.
ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.
ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΧΟΡΟΣ.
ΤΡΟΦΟΣ.
ΦΑΙΔΡΑ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΘΗΣΕΥΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΑΡΤΕΜΙΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

ΠΟΛΛΗ μὲν ἐν βροτοῖσι, κοὐκ ἀνώνυμος
θεὰ κέκλημαι Κύπρις, οὐρανοῦ τ' ἔσω·
ὅσοι τε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν

1. 2. Πολλή. Scholiasta, δυνατὴ, θαυμαστὴ, μεγίστη. Valckenaerius statuit hanc vocem idem valere quod in aliis locis σεμνὴ, μεγάλη, τιμία. Κέκλημαι significat *sum*, quo sensu apud Tragicos non infrequens est. Æschylus Pers. 240. Οὔτινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς, οὐδ' ὑπήκοοι. Soph. Trachin. 738. Ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρ'. Noster Hecub. 484. Ἐν ξείνᾳ χθονὶ δὴ κέκλημαι Δούλα. 629. Ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος. Electr. 368. " Κεκλῆσθαι *pro* γενέσθαι *Eur. Protesilao Suid v.* πενθερά. *Rhadamantho Stob.* p. 269. *ed. Grot. Phryxo* p. 53. *Phœn.* 570. (576.) γενήσεται (κεκλήσεται) *Suppl.* 915. *apud Stobæum.*" R. P. De Phœnissarum et Supplicum locis videndus ipse Porsonus ad Phœn. 576. Nostros versus citat Grammaticus Incertus περὶ Σολοικίας, quem Valckenaerius Ammonio suo subjecit, p. 102. Eosdem παρῳδεῖ Lucianus Podagra Tom. III. p. 665. et suo more insulse mutatos adhibet Auctor dramatis *Christi Patientis*, quod posthac designabo per literas X. Π. 102. Huc etiam respexit Philostratus De Vita Apollonii VI. p. 232, 8. observante Valckenaerio.

3. πόντου male intelligit Musgravius post Scholiastam de Ponto Euxino. Montem Atlantem fingebant Poetæ et maris et naturæ finem esse. Infra 1056. Πέραν γε πόντου καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν, Εἴ πως δυναίμην. Vide etiam v. 741. et sequentia. Hunc versum cum tribus sequentibus habet Athenæus XIII. p. 600. C. Dubito annon rectius legeretur ὅσοι δὲ, quod nonnulli voluerunt, ob τὸ μὲν præcedens.

ναίουσιν εἴσω, φῶς ὁρῶντες ἡλίου,
τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη,
σφάλλω δ', ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.
ἔνεστι γὰρ δὴ κἀν θεῶν γένει τόδε,
τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο.
δείξω δὲ μύθων τῶνδ' ἀλήθειαν τάχα.
ὁ γάρ με Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος,
Ἱππόλυτος, ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα,

5. πρεσβεύειν. προτιμᾶν Hesych. eadem habet Photius Lex. MS. addens Εὐριπίδης. Hac significatione vox adhibetur Æsch. Choeph. 486. τόνδε πρεσβεύσω τάφον. Soph. Trach. 1067. Καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον. Alcest. 289. Rhes. 944.

8. Confert Porsonus in Adversariis p. 231. cum loco Supplicum 232. θεοὺς — οἵτινες τιμωμένοι Χαίρουσι. Huc respexit Plutarchus Erotico Tom. II. p. 766. C. et, ut videtur, Clemens Alex. Strom. VII. p. 848, 13. notante Valckenaerio. Versus 8. 9. citat Scholiasta Venet. ad Iliad. P. 567.

10. Simile est Iph. T. 239. Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος. Ejusdem pleonasmi alia exempla, Æsch. Prom. 140-1-2. Soph. Antig. 1115. Alcest. 512. notavit Blomfieldius ad Promethei locum. De nomine matris Hippolyti silet Euripides. Antiopam fuisse tradunt Plutarchus in Thes. Tom. II. p. 13, D. Seneca in Hippolyto Tragœdia, Scholiast. ad hujus fabulæ v. 580. Schol. ad Hom. Odyss. Λ. 320. Tzetzes ad Lycophr. 1329. Servius ad Virg. Æn. XI. 761. Contra ex Hippolyta, Antiopæ sorore, natum perhibent idem Plutarchus Parall. Tom. II. p. 314, A. Clidemus apud Plutarch. Tom. I. p. 13, A. et Auctor argumenti hujus fabulæ. Quæ de his Amazonibus veteres tradidere, collegit et recensuit Meursius in Theseo cap. 20. et 21.

11. παίδευμα pro *alumno* apud Tragicos occurrit, quemadmodum λόχευμα, κήδευμα, μίσημα et alia ejus generis pro personis adhibentur. Electr. 891. Σύ τ', ὦ παρασπίστ', ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου Παίδευμα, Πυλάδη. Ceterum παιδεύματα de Hippolyto solo dicitur, ut in Sophoclis Philoct. 36. τεχνήματα de uno poculo; Antig. 568. νυμφεῖα de Antigona; in Nostri Hec. 269. προσφάγματα de una victima. Orest. 1051. κέδρου τεχνάσματα de uno sepulcro. Androm. 1277. συγκοιμήματα de Thetide. Troad. 254. νυμφευτήρια de Cassandra: quæ exempla attulit Porsonus ad Orestis locum defendendum. Idem ad Iph. Aul. 7. "παιδεύματα *recte scriptum apud Eurip. Hippol.* 11. *in* παίδευμα *degeneravit apud Plutarchum Thes.* p. 2. B."

μόνος πολιτῶν τῆσδε γῆς Τροιζηνίας
λέγει κακίστην δαιμόνων πεφυκέναι·
ἀναίνεται δὲ λέκτρα, κοὐ ψαύει γάμων·
Φοίβου δ' ἀδελφὴν Ἄρτεμιν, Διὸς κόρην,
τιμᾷ, μεγίστην δαιμόνων ἡγούμενος·
χλωρὰν δ' ἀν' ὕλην παρθένῳ ξυνὼν ἀεί,
κυσὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρεῖ χθονός,
μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίαν.
τούτοισι μέν νυν οὐ φθονῶ· τί γάρ με δεῖ;
ἃ δ' εἰς ἔμ' ἡμάρτηκε τιμωρήσομαι
Ἱππόλυτον ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ· τὰ πολλὰ δὲ
πάλαι προκόψασ', οὐ πόνυυ πολλοῦ με δεῖ.

14. ψαύει γάμων et infra 1030. ἅψασθαι γάμων usurpantur eodem prorsus sensu ac εὐνῆς θιγεῖν infra 889. Electr. 255. εὐνῆς ἅψασθαι Phœn. 960.

18. ἐξαιρεῖ. ἐκ μέσου αἱρεῖ, ἀφανίζει. Schol. Ante Valckenaerium legebatur ἐξαίρει mendose. Laudat ille Pausaniam II. p. 184. m. λύκους ἐφαίνετό μοι τὴν Τροιζηνίαν λυμαινομένους ἐξελεῖν ὁ Ἱππόλυτος. Confert Elmsleius Herod. I. 36. καὶ διακελεύσομαι τοῖσι ἰοῦσι, εἶναι ὡς προθυμοτάτοισι συνεξελεῖν ὑμῖν τὸ θηρίον ἐκ τῆς χώρης.

19. Vulgo legitur ὁμιλίας, constructione minus usitata. Lasc. ὁμιλίᾳ. Dedi ὁμιλίαν ex emendatione Porsoni, quam confirmare videtur Fragm. Eurip. Æoli apud Stobæum XXII. p. 187, 43. Σιγᾷν φρονοῦντα κρείσσον' εἰς ὁμιλίαν Πεσόντα. Quam facile hæc vox vel in ὁμιλίας vel in ὁμιλίᾳ depravari posset, nemo non videt.

20. μέν γ' οὖν οὐ Ald. μὲν νῦν οὐ A. B. D. μὲν οὖν οὐ P. τούτοις μὲν οὖν οὐ E. Lasc. Correxit Valckenaerius.

22. ἡμέρα Lasc.

23. προκόψασ' est pendens nominativus pro genitivo participii positus, cujus constructionis exempla dabunt Æschylus Suppl. 455. Καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια, Γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκ-

ἐλθόντα γάρ νιν Πιτθέως ποτ᾽ ἐκ δόμων,
σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων,
Πανδίονος γῆν, πατρὸς εὐγενὴς δάμαρ
ἰδοῦσα Φαίδρα, καρδίαν κατείχετο

τήριος. Choeph. 518. Τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ᾽ αἵματος Ἑνὸς, μάτην ὁ μόχθος. Prometh. 209. Sophocles Œdip. Tyr. 101. ubi Mudgii emendationem ὡς τήνδ᾽ αἷμα χειμάζον πόλιν recipiendam esse me olim monuit Porsonus. Œdip. C. 1120. Τέκν᾽ εἰ φανέντ᾽ ἄελπτα μηκύνω λόγον. Euripides Phœn. 290. Μέλλων δὲ πέμπειν μ᾽ Οἰδίπου κλεινὸς γόνος Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ᾽ ἐπ᾽ ἐσχάρας, Ἐν τῷδ᾽ ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν. Nostrum et Phœnissarum locum protulit Eustathius ad Iliad. B. p. 236, 36= p. 179, 16. De hoc Atticismo, quem Grammatici alii Σολοικισμὸν, alii Ἀρχαϊσμὸν vocabant, videas, si placet, Kusterum ad Aristoph. Plut. 277. Gregor. Corinth. p. 33. προκόψασα exponit Scholiasta per προκατασκευάσασα. Vox hoc sensu cum accusativo adhibetur Thucyd. VII. 56. Καὶ τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος προκόψαντες. Vid. infr. 1292. Hecub. 955. Alcest. 1100. Metaphora sumpta videtur ab iis, qui ligna et alia impedimenta in itinere concidunt. Hinc etiam, προκόπτειν erat *progredi;* ut in notis illis locutionibus προκόπτειν ἐν ἡλικίᾳ. προκόπτειν ἐν σοφίᾳ. Deinde δεῖ με πόνου constructio apud Euripidem satis frequens (vid. infra 492. 686.) pro qua communes Græci dicebant δεῖ μοι πόνου. De his formulis consulendus Porsonus ad Orest. 659.

25. Recte interpretatur Valckenaerius, "*Ut Eleusinia viseret veneranda mysteria, hisque adeo visis perficeretur*—οἱ μεμνημένοι namque non nisi post quinquennium in sacrarium interius admittebantur ad arcana spectanda; tum demum fiebant ἐπόπται et τέλειοι." Hanc rem respexerunt Sophocles apud Plutarchum Tom. II. p. 21. E. ὡς τρὶς ὄλβιοι Κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη, Μόλωσ᾽ ἐς Ἅιδου. Plato in Phædro p. 250. B. εἶδόν τε καὶ ἐτελοῦντο τελετῶν μακαριωτάτην. Andocides p. 5, 18. μεμύησθε καὶ ἑωράκατε τοῖν θεοῖν τὰ ἱερά. (malim ταῖν) Ovid. Heroid. IV. 67. *Tempore, quo vobis inita est Cerealis Eleusin, Gnosia me vellem detinuisset humus. Tunc mihi præcipue (nec non tamen ante) placebas: Acer in extremis ossibus hæsit amor.*

27. MSS. et Editiones habent κατέσχετο. Sed passivam vocem sensus postulat, et dubitare videtur Porsonus ad Orest. 1330. an unquam κατάσχω pro κατέχω usurparint Attici. Edidi igitur levi mutatione κατείχετο. Conferas

ἔρωτι δεινῷ, τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι.
καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν τήνδε γῆν Τροιζηνίαν,
πέτραν παρ᾽ αὐτὴν Παλλάδος, κατόψιον
γῆς τῆσδε, ναὸν Κύπριδος καθείσατο,
ἐρῶσ᾽ ἔρωτ᾽ ἔκδημον· Ἱππολύτῳ δ᾽ ἔπι

Bacch. 1124. Ἐκ Βακχίου κατείχετ᾽. Fragm. Dan. 27. Φίλτροις ἀφύκτοις Ζεὺς κατασχεθεὶς πατήρ.

30. 31. Interpretatur Valckenaerius post alios, *ad ipsam rupem Palladis, quæ hanc terram despectat:* conferens Virgilii locum Æn. I. 420. *Jamque adscendebant collem, qui plurimus urbi Imminet, adversasque adspectat desuper arces.* Vocem κατόψιος habet Apollon. Rhod. B. 545. Alia forma κάτοπτος extat in Æschyli Agam. 315. Σαρωνικοῦ Πορθμοῦ κάτοπτον πρῶν᾽ ὑπερβάλλειν πρόσω Φλέγουσαν. ubi Scholiasta exponit per κατόψιον. Deinde ἐγκαθίσατο Aldus, quod cum aperte mendosum esset, primus correxit Dawesius Misc. Crit. p. 62. Ed. Burg. ἐγκαθείσατο, quod exhibent A. C. E. P. Flor. et Lasc. Vidit autem Valckenaerius post hoc verbum requiri Dativum. Legendum igitur censuit ναῷ Κύπριδος ἐγκαθείσατο, Ἐρῶσ᾽, Ἔρωτ᾽ ἔκδημον. ut scilicet intelligatur Phædra simulacrum *Amoris Absentis* in templo Veneris dedicasse. Sententiam vero suam nemini, ut opinor, adprobare poterit Vir doctissimus. De templo Veneris a Phædra in Hippolyti honorem extructo hic locutum esse Euripidem, ex aliis veterum locis satis constat. Diodorus Siculus IV. 62. p. 306, 24. hunc Tragici locum optime illustrat: μικρὸν δ᾽ ὕστερον Ἱππολύτου ἐπανελθόντος εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὰ μυστήρια, Φαίδρα διὰ τὸ κάλλος ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, τότε μὲν ἀπελθόντος ἱδρύσατο ἱερὸν Ἀφροδίτης παρὰ τὴν ἀκρόπολιν, ὅθεν ἦν καθορᾷν τὴν Τροιζῆνα. Similia habet Scholiasta Homeri Odyss. Λ. 320. qui historiam ex Asclepiade tradit: Φαίδρα—τὸ μὲν πρωτον ἱερὸν Ἀφροδίτης ἐν Ἀθήναις ἱδρύσατο, τὸ νῦν Ἱππολύτειον καλούμενον. Addas Nostri Scholiast. qui et ἐγκαθίσατο per ἔκτισεν exponit. Cum igitur sententia loci manifesta sit, Dativus autem post ἐγκαθείσατο commode abesse nequeat, non dubitavi Musgravii conjecturam καθείσατο cum Brunckio in textum reponere: idque fidentius, propterea quod vocis ἐγκαθείσατο mentionem apud Grammaticos non invenio; Hesychius autem habet ἐκαθίσατο. ἱδρύσατο, et mox καθίσατο. ἱδρύσατο. utrobique reponendum videtur καθείσατο. Errorem credo profectum esse a librariis scribentibus ἐκαθείσατο. Verbum scilicet ab εἵσατο compositum tale augmentum non admittit.

τὸ λοιπὸν ὠνόμαζεν ἱδρύσθαι θεάν.
ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα,
μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν,
καὶ τήνδε σὺν δάμαρτι ναυστολεῖ χθόνα,
ἐνιαυσίαν ἔκδημον αἰνέσας φυγὴν,

33. Pro ὠνόμαζεν, quæ vox Viros doctos mire offendit, Jortinus legendum putavit ὀνομάσουσιν: Valckenaerius conjecit ὑμνήσουσιν, quod in textum intulit Brunckius. Sed hæc conjectura, audacior quam felicior, nata erat e loco Iph. T. 1457. cujus diversa est ratio. Duriuscula certe sententia est, nihil tamen mutandum. Vertas, *nomen dabat, quod in posterum valeret, in honorem scilicet Hippolyti positam esse Deam.* Tzetzes ad Lycoph. 1329.—Φαίδραν, ἥτις ἤρα τοῦ Ἱππολύτου, καὶ μὴ ἰσχυσάσης (l. -ύσασα) σχεῖν τοῦτον, ᾠκοδόμησε ναὸν τῇ Ἀφροδίτῃ, Ἐρωτικὸν αὐτὸν καλέσασα. Aliam interpretationem proponit Vir quidam eruditus, *postea autem prædicabat in honorem Hippolyti positam esse Deam.* Ceterum admodum probabilis est conjectura doctissimi Censoris Angli, (*Quarterly Review* Vol. viii. p. 219.) interpolatos esse duos versus 32. 33. Scilicet sententia v. 34. Ἐπεὶ ΔΕ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα, respondet præcedentibus v. 29. Καὶ πρὶν MEN ἐλθεῖν τήνδε γῆν Τροιζηνίαν— his vero insertis versiculis ea antapodosis intercepta est ac sublata. Aliis etiam de hoc loco eadem est exorta suspicio.

34. Lascaris cum MSS. nonnullis habet λίποι. Aldus λίπε. Flor. λοιπόν. Sed recte λείπει Codices A. B. D. C. quod ex emendatione dedit Piersonus Verisim. p. 60. et primus recepit Musgravius.

35. Pallas filius erat Pandionis, frater Ægei. Is filiique ejus seditionem Athenis moventes, et regnum affectantes, a Theseo interfecti sunt. Historiæ meminerunt Plutarchus in Thes. Tom. I. p. 5. E. Philochorus apud Euripidis Scholiastam.

37. αἰνέσας. εὐαρεστήσας, συγκαταθέμενος Schol. Sic infra v. 1315. Ἔδωκ' ὅσονπερ χρῆν, ἐπείπερ ᾔνεσε. Alcest. 2. Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι. Αἰνεῖν eodem sensu adhibuit Homerus Iliad. Θ. 9. ubi αἰνεῖτε. Schol. συγκατατίθεσθε. Observent tirones hanc vocem futurum apud Homerum αἰνήσω, apud Tragicos αἰνέσω semper adhibere. Tzetzes ad Lycophr. v. 1039. Νόμος ἦν τὸν ἐργασάμενον φόνον φεύγειν ὅλον ἐνιαυτόν, μὴ ψαύοντα τῆς πατρίδος. Hesychius, ἀπενιαυτισμὸς, ἡ εἰς ἐνιαυτὸν φυγὴ τοῖς φόνον δράσασι. De hac lege videndus Petitus Leg. Att. VII. Tit. I. 9. p. 613.

ἐνταῦθα δὴ στένουσα, κἀκπεπληγμένη
κέντροις ἔρωτος, ἡ τάλαιν' ἀπόλλυται
σιγῇ· ξύνοιδε δ' οὔτις οἰκετῶν νόσον.
ἀλλ' οὔτι ταύτῃ τόνδ' ἔρωτα χρὴ πεσεῖν·
δείξω δὲ Θησεῖ πρᾶγμα, κἀκφανήσεται.
καὶ τὸν μὲν ἡμῖν πολέμιον πεφυκότα
κτενεῖ πατὴρ ἀραῖσιν, ἃς ὁ πόντιος
ἄναξ Ποσειδῶν ὤπασεν Θησεῖ γέρας,
μηδὲν μάταιον εἰς τρὶς εὔξασθαι θεῷ.
ἡ δ' εὐκλεὴς μὲν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυται
Φαίδρα· τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω κακὸν,
τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ
δίκην τοσαύτην, ὥστε μοι καλῶς ἔχειν.

38. κἀμπεπληγμένη C. Fl. Aliam lectionem καὶ πεπληγμένη exhibet X. Π. 354. 748. quam prætulit Valckenaerius. Sed longe aptius sententiæ est compositum: ut in Med. 8. Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος. Fragm. Eur. Antiop. ap. Stobæum LXI. p. 386, 25. καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων Λέκτροις ἐν αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπληγμένους. Sed vide notam infra ad v. 1298.

40. Flor. οὐδεὶς, et in v. seq. δεῖ pro χρή.

42. κἀναφανήσεται Fl.

43. Brunckius dedit ex A. B. D. πολέμιον νεανίαν. Sed πεφυκότα habent ceteri Codices, Lasc. Ald. Valckenaerio videtur hæc fuisse lectio prioris, illa secundæ editionis. Crediderim equidem Euripidem prælaturum fuisse πεφυκότα, ut diceretur Hippolytus natura esse Veneri inimicus. Præterea νεανίαν versum auribus ingratum efficit, litera ν septies repetita.

47. X. Π. 750.

48. 49. καλὸν pro κακὸν habent E. P. Schol. Aristoph. Ran. 314. probantibus Marklando et Heathio; et sic edidit Brunckius. Utrumque καλόν. κακὸν Lascaris. Sed Aldi et ceterorum Codicum lectionem κακὸν defendunt Æsch. Eum. 637. Πατρὸς προτιμᾷ Ζεὺς μόρον. 737. γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον. Alcest. 773. τῶν ἐν Ἀδμήτου κακῶν Οὐδὲν προτιμῶν. Deinde Aldus et Codices nonnulli τοῦ μὴ οὐ mendose. Constructio τὸ μὴ οὐ π. subaudita præpositione frequens est apud At-

ἀλλ᾽, εἰσορῶ γὰρ τόνδε παῖδα Θησέως
στείχοντα, θήρας μόχθον ἐκλελοιπότα,
Ἱππόλυτον, ἔξω τῶνδε βήσομαι τόπων.
πολὺς δ᾽ ἅμ᾽ αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους
κῶμος λέλακεν, Ἄρτεμιν τιμῶν θεὰν
ὕμνοισιν· οὐ γὰρ οἶδ᾽ ἀνεῳγμένας πύλας
Ἅιδου, φάος τε λοίσθιον βλέπων τόδε.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ἕπεσθ᾽ ἀείδοντες, ἕπεσθε,
τὰν Διὸς οὐρανίαν
Ἄρτεμιν, Ἄρτεμιν, ᾇ μελόμεσθα.

ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ.

πότνια, πότνια, σεμνοτάτα,

Ζανὸς γένεθλον,
χαῖρε, χαῖρέ μοι, ὦ κόρα
Λατοῦς καὶ Διὸς Ἄρτεμι,
καλλίστα πολὺ παρθένων,
ἃ μέγαν κατ᾽ οὐρανὸν
ναίεις εὐπατέρει᾽ ἀν᾽ αὐλὰν
Ζανὸς πολύχρυσον οἶκον.
χαῖρέ μοι, ὦ καλλίστα,
καλλίστα τῶν κατ᾽ Ὄλυμπον
παρθένων Ἄρτεμι.

ticos. Vid. Soph. Trach. 622. Eur. Phœn. 1192. Pessime Valckenaerius post προτιμήσω distinctionem posuit.

53. Ita A. B. C. Fl. Lasc. ἔξω τῶνδε βήσομαι δόμων Aldus, errore satis manifesto; scena enim fabulæ extra domum fuit. Vid. infra 108. 171. 179. &c. Pari errore v. 1391. δόμοισι exhibent plerique Codices: sed et ibi recte τόποισι A.

54. ὀπισθόπους. male Hesychius ὑποστρέψας. Vocem hic et infra 1174. interpreteris *pone sequens*. Habet Suidas, e tragœdia aliqua, ut opinor, ὀπισθόπους δίκη. Alia forma ὀπίσθοπος extat in Æsch. Choeph. 711.

55. Brunckius e Codd. A. Fl. edidit θεάν. Ceteri cum Lascari et Aldo θεὸν, quod prætulit Valckenaerius. Et profecto ἡ θεὸς de *Diva* sæpenumero apud Tragicos occurrit, sed nunquam, ut opinor, cum ipso Divæ nomine hoc modo conjunctum. In hac fabula θεὰ Κύπρις occurrit v. 2. et 1415. Ἄρτεμις θεὰ v. 1391.

57. φάος τε A. E. P. Lasc. Fl. ceteri cum Aldo habent φάος δέ.

58. ἀείδοντες Ald. quod ob numeros prætuli. ᾄδοντες A. Fl. Lasc. et sic Musgr. Valck. Brunck.

60. Deest alterum Ἄρτεμιν in A. et Lasc.

61. Θεραπόντων personam huic versui præfigit A. Perperam vulgo hoc canticum Choro tribuitur; quem errorem notant quoque veteres Scholiastæ. Hæc in suos usus convertit X. Π. 100. 130. 559. 645. Comparari jubet Valckenaerius canticum in Aristoph. Thesm. 114.

63. 64. Aldus, quem secuti sunt Editores, hæc in tres versus ita disposuit; Χαῖρέ μοι, ὦ κόρα,— Χαῖρέ μοι Λατοῦς—Ἄρτεμι καὶ Διός. Alterum χαῖρέ μοι omittunt Lasc. et MSS. quidam. Primus equidem hæc verba ut in optimo Codicum A. leguntur edidi; unde evadunt duo versus Glyconei, qualis est proxime sequens 65. Videas notata infra ad v. 735.

66. 67. μέγα A. Ἃ—ναίεις Lasc. cum Codd. quibusdam. Αἳ μ. κ. οὐ. ναίετ᾽ D. E. Ald. et sic pleræque editiones: omnes εὐπατέρειαν αὐλάν. Vidit autem Valckenaerius minus recte dici αὐλὰ, εὐπατέρεια. Est profecto Dianæ epitheton in Apollon. Rh. I. 569. Τοῖσι δὲ φορμίζων εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ Οἰάγροιο παῖς νηοσσόον εὐπατέρειαν Ἄρτεμιν. Legendum igitur putavit εὐπατέρειά γ᾽, otiosa particula male adhibita. Pejus adhuc Brunckius ναίουσ᾽ εὐπατέρειαι nulla auctoritate fretus in textum intulit. Lectio, quam recepi, debetur doctissimi Gaisfordii conjecturæ, quam mecum communicatam voluit; nec dubito, quin ita scripserit Euripides: sic enim sententiæ optime consulitur, ne litera quidem vulgatæ lectionis mutata. Homeri Διὸς αὐλὴ sumpsit quoque Æschylus Prometh. 122. Noster Heracl. 919. χρυσέαν κατ᾽ αὐλάν. Eustathius ad Iliad. Δ. p. 436, 34 = 331, 50. conjuncta legit Ζηνὸς πολύχρυσον οἶκον, notans hæc sumpsisse Euripidem ab Homerico Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ Il. Δ. 2.

69. Hippolyti personam præfigunt Ald. et MSS. quidam.

ΙΠ. σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω,
ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ,
οὔτ' ἦλθέ πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον

72. In scenam prodiit Hippolytus, manu ferens coronam Dianæ simulacro, quod ante fores stabat, imponendam; unde titulus Tragœdiæ, Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος, a Grammaticis inditus est. Hos vero Euripidis versus in sensu figurato plerumque capiebant veteres: credentes scilicet Hippolytum de hymno, quem in honorem Deæ nectebat, sub coronæ nomine loqui. Videas variorum de hac allegoria commenta in Scholiis. Figurate hæc transtulerunt Clemens Alex. Pædag. p. 313. Strom. I. p. 822, 16. Themistius Or. XV. p. 185. A. X. Π. 2588. Et sane dicebantur poetæ πλέκειν στέφανον perinde ac πλέκειν ὕμνον, Pind. Ol. VI. 147. Affert Valckenaerius Aristoph. Ran. 1334. ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ Λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων. Lucret. I. 725. *Avia Pieridum peragro loca:—juvatque novos decerpere flores, Insignemque meo capiti petere inde coronam, Unde prius nulli velarint tempora Musæ.* Hor. Carm. I. 26. *apricos necte flores, Necte meo Lamiæ coronam, Pimplei dulcis.* Sed ut verum fatear, exempla ista ab his Euripideis aliena esse videntur. Non enim de carminis laude, sed pudicitiæ, loquitur Hippolytus. Hanc orationem integram Latinis numeris pulcherrime convertit Muretus Var. Lect. VIII. 1.

74. Hunc versum dedit Plutarchus Contra Epicur. Tom. II. p. 1094. A. Ἀξιοῦν hic positum pro *audere*, ut infra 1047. Εἴπερ γυναικὸς ἠξίους ἐμῆς θιγεῖν. Heracl. 950. ἐμὸν Παῖδ' ἠξίωσας, ὦ πανοῦργ', ἐφυβρίσαι. Æsch. Pers. 335. et alibi. φέρβειν βροτὰ Fl. mendose.

75. οὐδ' ἦλθε editiones omnes et Plutarchus loco citato; sed οὔτ' ἦλθε ob præcedens οὔτε legatur necesse est. "Religio erat Veteribus prata Diis consecrata falce tondere.—Inde Hesychius ἀδρέπανον. ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον. Σοφοκλῆς. An et huc pertinet ἄτομος λειμὼν Trach. 203?" Musgr. Affert autem Valckenaerius duo versus ex Meleagro Sciræ Comici Tarentini apud Athenæum IX. p. 402. C. Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ νέμειν βοτὰ, Οὔτ' ἀσχέδωρος νεμόμενος καπρώζεται. Quos idcirco laudavit Athenæus, ut ostenderet, ὅτι οἱ περὶ τὴν Σικελίαν κατοικοῦντες ἀσχέδωρον καλοῦσι τὸν σύαγρον. Cum igitur prior horum versuum sit Euripidei Hippolyti, suspicatur Vir ingeniosus posteriorem etiam e nostro sumptum esse, vocemque σύαγρος in aliis Codicibus pro σί-

μέλισσα λειμῶν' ἠρινὸν διέρχεται,
αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.
ὅστις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει

δηρος aliquando obtinuisse. Sciræ versus ab Athenæo mutuatus est Eustathius ad Odyss. T. p. 705, 48. Ed. Bas. Inde notanda est varia lectio νέμειν pro φέρβειν. σίδαρος Fl.

76. Pro λειμῶν' Flor. habet χῶρον. Deinde ἐαρινὸν plerique MSS. Sed altera forma ἠρινὸν, quam exhibent Lascaris et Aldus, Atticis usitata est. Valckenaerii conjecturam ἐαρινὴ, cui favet Scholiasta, in textum admisit Brunckius; sed debebat saltem ἠρινή. Jortinus autem (*Ecclesiastical History, Vol.* II. p. 131.) legendum censuit ἠρινὸς, et hanc profecto Viri summi opinionem amplexus est Porsonus. Sed vulgatam lectionem, quam edidi, aliquatenus defendit locus Supplic. 450. ubi exstat λειμῶνος ἠρινοῦ στάχυν.

77. αἰδώς. Hæc vox, quæ in omnibus Codicibus legitur, Viris doctis, præter Brunckium, vehementer displicuit. Is. Vossius in Catullum p. 116. primus proposuit αἰὼς, credens sane hanc esse Æolicam formam pro ἕως: sed eum insigniter errasse nemo non videt; ab isto tamen errore derivata est Valckenaerianæ editionis lectio, ἕως. Sed audiamus Porsonum in Appendice ad Toupium, Vol. IV. p. 450. "In Hippolyto ἕως edidit Valckenaerius, Toupio obsecutus; αἰδὼς retinet et defendit Brunckius. Neutrum equidem intelligo, neque intellexisse videtur Musgravius, qui conjicit Ναΐς." Post hæc autem scripta Vir summus, ut ab amico docto accepi, αἰδὼς genuinam esse lectionem se credere profitebatur, et Euripidem hanc locutionem e scholis Philosophorum sumpsisse existimabat. Dixit autem Eubulus Athenæi XIII. p. 568. F. οἵας Ἠρίδανος ἁγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας. unde suspicatur Blomfieldius sub voce αἰδὼς latere fluminis alicujus nomen, fortasse Λάδων. Mihi quidem retinendum videtur αἰδὼς, recte autem intellexisse puto Musgravium, qui in margine exemplaris suæ Editionis hæc scripsit. "Si verum esset Ἤως, subjecisset, puto, Euripides non ποταμίαισι δρόσοις, sed οὐρανίαισι. Sensus videtur esse: Verecundiam idem Virtuti præstare, quod solet humor fluviatilis, ad hortos irrigandos adhibitus, herbis et seminibus teneris." Aliis fortasse magis arridebit prior Musgravii sententia interpretantis αἰδὼς, *Religio cultorum.*

78. 79. 80. Vulgo ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, κ. τ. λ. in qua scriptura consentiunt MSS. et Editiones veteres. Hæc autem cum sequentibus nullo modo cohærere possunt: emendabat igitur Valckenaerius ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλά γ' ἡ φύσις Τὸ σωφ. εἴ. εἰς τ. π. ἀ. importuna

τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάνθ' ὁμῶς,
τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.

particula γ' ad explendum versum advocata: et hanc conjecturam, Viro tanto parum dignam, in textum suum recepit Brunckius. Alii alia conjecere: locum autem felicissime sanavit Porsonus, unius literæ mutatione: Ὅστις διδακτὸν μηδὲν,—Τούτοις δρέπεσθαι, κ.τ.λ. ut ὅστις ad plurale τούτοις referatur; et similis constructionis exempla apud veteres complura in nota MSta indicavit. "*Confer Sophocl. Antig.* 718, 720. *Eur. Androm.* 180. *Aristoph. Ran.* 714. *Eur. Hec.* 359. 360. *Poet. apud Plutarch.* II. p. 33. *E. Eur. Electr.* 938, 939. *Aristoph. Eccles.* 683. 684. (*Eustath.* p. 415.) *Sophocl. Aj.* 769. *Electr.* 1538-9. *Hel.* 951. *ubi* παιδὶ *vulgo, sed omnes Stobæi editiones* LXXXVII. p. 500. (89. p. 36. *ed. Grot.*) παισί. *Med.* 223. 224. *Dict. fragm.* 13. *Tibull.* I. 6. 39." R. P. Horum locorum quædam in gratiam lectoris exscribam. Soph. Ant. Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, Ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, Οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί. Electr. Χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην Ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει, Κτείνειν. Eur. Med. 221. ed. Pors. Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, Ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς, Στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος. Horum exemplorum nonnulla protulit Eustathius p. 415, 3 = 314, 13. conferens Homer. Iliad. Γ. 279. Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Locum ex Eustathio integrum apposuit Gaisfordius ad Andr. 180. Hunc Græcismum usurpavit Tibullus I. 6. 39. *Tunc procul absitis, quisquis colit arte capillos, Effluit effuso cui toga laxa sinu.* Ceterum de sententia loci Valckenaerius—"Respicit in his nostris Euripides quæstionem, istac ætate jam agitatam in scholis Sophistarum, περὶ ἀρετῆς, εἰ διδακτόν· quam tractarunt in Menone Plato, Æschines Socr. Dial. I. Auctor διαλεξέων Doricarum de Virtut. et Vitiis Diss. V. Plutarchus scripto libello docuit ὅτι διδακτὸν ἡ ἀρετή. Egregie Quinctilian. Instit. Orat. XII. c. 2. init. *Virtus, etiamsi quosdam impetus ex natura sumit, tamen perficienda doctrina est.* paucis dixerat idem, Pindarum secutus, Horatius Carm. IV. 4. 33. *Doctrina sed vim promovet insitam.*" Addo, monente Viro docto, locum Xenophontis de Venatione xiii. 4. Ἐγὼ δὲ ἰδιώτης μέν εἰμι, οἶδα δὲ ὅτι κράτιστον μέν ἐστι παρὰ αὐτῆς τῆς φύσεως τὸ ἀγαθὸν διδάσκεσθαι.

Conferendus est locus Baccharum 314. Οὐχ ὁ Διόνυσος ὡς φρονεῖν ἀναγκάσει Γυναῖκας εἰς τὴν Κύπριν, ἀλλ' εἰ τῇ φύσει Τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' ἀεὶ, Τοῦτο σκοπεῖν χρή. Hos versus dedi, quomodo egregie corrigebat Porsonus; vulgo enim legebatur Οὐχ ὁ Δ. μὴ σωφρονεῖν, et ἐν τῇ φύσει. MSS. omittunt μή.

79. Sic plerique Codices. ὁμοῦ D. Vulgata lectio εἰς τὰ πάντ' ἀεὶ loco e Bacchis citato debetur.

80. Pro varia lectione ἕπεσθαι in margine habet B.

81. χρυσέᾳ κόμῃ maluit Valckenaerius: immerito. Noster Electr. 887. Δέξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀναδήματα. ubi pro ἀναδήματα, quod metrum corrumpit, ἀγάλματα reponi voluit Burneius (*Monthly Review, Jan.* 1799. p. 97.) quam Viri docti conjecturam suffuratus est Fiorillus in Annotationibus in Herodem Atticum p. 128. Sed rectius, ut opinor, ἀνδήματα legit Blomfieldius ad Æsch. Theb. 740.

83. Vulgo γέρας βροτῶν. sed alterum ordinem exhibent Fl. et X.Π. 2585. quem, ut concinniorem, cum Brunckio prætuli.

84. Sic Lasc. Ald. et MSS. καὶ λόγοις σ' ἀμείβομαι edidit Brunckius monente Valckenaerio; sed rectius abest σ'. Confer Hec. 1186. Πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι. Citat Valck. Xenoph. de Venatione i. 11. Ἱππόλυτος δὲ ὑπὸ μὲν τῆς Ἀρτέμιδος ἐτιμᾶτο καὶ ἐν λόγοις ἦν, σωφροσύνῃ δὲ καὶ ὁσιότητι μακαρισθεὶς ἐτελεύτησε.

85. αὐδῆς Ald. cum Codicibus quibusdam. Alii et Lasc. αὐδὴν, quod nuperi editores, monente Musgravio, receperunt.

86. ηὐξάμην Flor. et X.Π. 2593. Alibi occurrunt κάμπτειν βίον, et κάμπτειν τέλος βίου, metaphora sumpta ab agitatione curruum circa metam. Soph. Œd. C. 91. Ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον. Noster Hel. 1686. Ὅταν δὲ κάμψῃς καὶ τελευτήσῃς βίον. Electr. 960. πρὶν ἂν πέλας Γραμμῆς ἵκηται, καὶ τέλος κάμψῃ βίου.

87. Recte interpretatur Musgravius, *Rex, nam Dominus quidem nemo præter Deos vocandus est.* Affert Valckenaerius ad illustranda senis ministri verba Xenophont. Cyrop. III. p. 178, 37. οὐδένα ἀν-

ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης
ἀνάδημα δέξαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο.
μόνῳ γάρ ἐστι τοῦτ' ἐμοὶ βροτῶν γέρας·
σοὶ καὶ ξύνειμι, καὶ λόγοις ἀμείβομαι,
κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' οὐχ ὁρῶν τὸ σόν.
τέλος δὲ κάμψαιμ', ὥσπερ ἠρξάμην, βίου.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἄναξ, θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεὼν,

ἆρ' ἄν τι μου δέξαιο βουλεύσαντος εὖ;
ΙΠ. καὶ κάρτα γ'· ἦ γὰρ οὐ σοφοὶ φαινοίμεθ' ἄν.
ΘΕ. οἶσθ' οὖν βροτοῖσιν ὃς καθέστηκεν νόμος;
ΙΠ. οὐκ οἶδα· τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι;
ΘΕ. μισεῖν τὸ σεμνὸν, καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον.
ΙΠ. ὀρθῶς γε· τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν;
ΘΕ. ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις;
ΙΠ. πλείστη γε, καὶ κέρδος γε σὺν μόχθῳ βραχεῖ.

θρωπον δεσπότην, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε. Sensus loci mire fefellit Eustathium, qui hunc versum laudat ad Iliad. A. p. 21, 18=16, 34. et ad Iliad. Γ. p. 423, 15=321, 15.

89. φανοίμεθ' ἂν habet Barnesii editio, vitio typographico.

91. Sensus est, *Ignoro, sed dic præterea de quo me interrogas.* Porsonus ad Phœniss. 1373. alia loca Tragicorum protulit, in quibus copula καὶ interrogativis τίς, πῶς, ποῖ, ποῦ, ποῖος postponitur; ut infra 1166. Πῶς καὶ διώλετ' εἰπέ. Male igitur Valckenaerius sustulit distinctionem post οἶδα· pessime Brunckius edidit Οὐκ οἶδα τοῦ μ' ἀνιστορεῖς νόμου πέρι, pedibus tertio et quarto in eadem voce conclusis: versus enim tam immodulatus Atheniensi Tragico non erat obtrudendus.

92. Exponit Suidas diversos sensus vocis σεμνὸς hic et infr. 98. Σεμνόν· ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ λέγουσι· ἔσθ' ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου τιθέασι· Εὐριπίδης Μηδείᾳ (217) οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν Σεμνοὺς γεγῶτας. καὶ ἐν Ἱππολύτῳ· (92). καὶ ἔνδοξον· Εὐριπίδης Ἱππολύτῳ· Πῶς οὖν σὺ σεμνὸν δαίμον' οὐ προσεννέπεις;

94. Vocem εὐπροσήγορος exponit Valcken. per Latinam *affabilis*, citans Cic. Offic. II. 14. *Difficile dictu est, quantopere conciliet animos hominum comitas affabilitasque sermonis.* Legitur Alcest. 787. εὐπροσηγόρῳ φρενί. Suppl. 871. εὐπροσήγορον στόμα.

95. πλείστη τε ediderunt Valck. et Brunck. e Flor. male. Postulatur enim altera particula: neque repetita γε cuiquam displicere debet, cum propriam vim utrobique servat. Vertas, *Imo maxima, quin et lucrum cum labore exiguo.* Equidem olim conjiciebam καὶ κέρδος τι: mox conjecturam istam inutilem judicavi; quod nunc moneo, cum eandem lectionem aliis quoque placuisse intelligam. Legit doctissimus Jacobus Tate, καὶ κέρδος δὲ σὺν μ. β. fortasse recte.

ΘΕ. ἦ κἀν θεοῖσι ταὐτὸν ἐλπίζεις τόδε;
ΙΠ. εἴπερ γε θνητοὶ θεῶν νόμοισι χρώμεθα.
ΘΕ. πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις;
ΙΠ. τίν'; εὐλαβοῦ δὲ, μή τι σὸν σφαλῇ στόμα.
ΘΕ. τήνδ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις.
ΙΠ. πρόσωθεν αὐτὴν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζομαι.
ΘΕ. σεμνή γε μέντοι, κἀπίσημος ἐν βροτοῖς.
ΙΠ. ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει.

96. ἐλπίζεις. Schol. ὑπονοεῖς.

97. Eurip. Fragm. Incert. 186. Πῶς οὖν τάδ' εἰσορῶντες, ἢ θεῶν γένος Εἶναι λέγωμεν, ἢ νόμοισι χρώμεθα;

98. σεμνὴν σὺ Lasc. σεμνὸν Flor. et Suidas in voce. Photius vero, a quo verba supra citata sumpsit Suidas, recte habet σεμνήν.

99. μή τι σου Lasc. σφάλλῃ Flor. Omnino assentior Musgravio, suspicanti Furias innui, quæ κατ' ἐξοχὴν dictæ sunt σεμναὶ θεαί. Photius Lex. Σεμναὶ θεαί. κατ' εὐφημισμὸν, αἱ Ἐριννύες· ὥσπερ αἱ αὐταὶ καὶ Εὐμενίδες ἐκαλοῦντο. similia habent Hesychius et alii Grammatici. Huc igitur respicit Hippolyti monitio; nam Furias nominare nefas habebatur. Vid. Orest. 37. et 402. ΟΡ. Ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας. ΜΕ. Οἶδ' ἃς ἔλεξας, ὀνομάσαι δ' οὐ βούλομαι. ΟΡ. Σεμναὶ γάρ· εὐπαίδευτα δ' ἀποτρέπει λέγειν.

100. πύλῃσι Lasc. Verum in his terminationibus parum sibi constant libri, ut ad eorum auctoritatem in talibus vix provocemus. Res quidem ad liquidum perduci non potest; vulgares autem formas in Euripide semper retinere malui.

101. Porsonus ad Med. 139. V. " Plutarch. T. II. p. 777, 8. ὡς τὴν Ἀφροδίτην ὁ Ἱππόλυτος ἄπωθεν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζεται. Versus est Euripidis Hippolyti 102 (ed. Musg.) unde saltem variam lectionem lucramur, ἄπωθεν pro πρόσωθεν. At hoc, inquies, leve est. Leve sane est, sed hoc ipsum oculos effugit Valckenaerii, *nostrum melioris utroque.* Nihil contemnendum est, neque in bello, neque in re critica." Contra πρόσωθεν, ut videtur, Themist. XVI. p. 211. B. Plato de Rep. VI. p. 499. A. quod ipse Porsonus in nota MSta monuit.

103. μέλοι Eustathius, qui hunc versum citat ad Iliad. B. p. 245, 15=185, 43. monens eum expressum esse ab Homerico Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων, Il. B. 400.

ΘΕ. εὐδαιμονοίης, νοῦν ἔχων ὅσον σε δεῖ.
ΙΠ. οὐδείς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεῶν.
ΘΕ. τιμαῖσιν, ὦ παῖ, δαιμόνων χρῆσθαι χρεών.
ΙΠ. χωρεῖτ', ὀπαδοί, καὶ παρελθόντες δόμους,
σίτων μέλεσθε· τερπνὸν ἐκ κυναγίας
τράπεζα πλήρης· καὶ καταψήχειν χρεὼν
ἵππους, ὅπως ἂν ἅρμασι ζεύξας ὕπο,
βορᾶς κορεσθεὶς, γυμνάσω τὰ πρόσφορα.
τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.

104. *ὅσον γ' ἔδει* Flor. *οἷόν σε δεῖ* Wakefieldius in margine editionis Musgravianæ.

105. *θαυμάζειν* est *colere* vel *honorare*. ut in Fragmento Euripidis Æoli apud Stobæum XCI. p. 507, 31. et Athenæum IV. p. 159. D. *Μὴ Πλοῦτον εἴπῃς· οὐχὶ θαυμάζω θεὸν, Ὃν χὠ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο.* et in aliis locis apud Valckenaerium. Imitati sunt Latini: Virgil. Georg. IV. 215. *illum admirantur, et omnes Circumstant fremitu denso, stipantque frequentes.* Horat. Carm. IV. 14. 42. *te profugus Scythes Miratur, O tutela præsens Italiæ, dominæque Romæ.*

106. *τιμαῖσιν* intelligit Valckenaerius de partibus, quas administrandas singuli Divi sortiti erant: et sententiam suam subtili eruditione, ut solet, defendit. Sed fallitur, ut opinor, Vir doctissimus. *Τιμαὶ δαιμόνων* sunt *honores Divis debiti*, ut in Herc. F. 854. *θεῶν ἀνέστησεν μόνος Τιμὰς, πιτνούσας ἀνοσίων ἀνδρῶν ὕπο.*

108. *ἕλεσθε* Fl. *τερπνῶν* Lasc.

109. *καταψήχειν*. Gloss. *ψηκτρίζειν*. Est quidem *strigilibus abstergere*, ut exposuit Piersonus Verisim. p. 133. conferens hujus fabulæ v. 1169. *Ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας.*

111. Xenoph. Anabas. I. ii. 7. *ὅποτε γυμνάσαι βούλοιτο ἑαυτόν τε καὶ τοὺς ἵππους.*

112. Eadem phrasis infra 1062. Hesychius *πολλὰ χαίρειν φράσας* exponit per *ἀποταξάμενος*, Suidas per *ἀποταξάμενος, ἀπογνούς*. Æsch. Ag. 583. *Καὶ πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ.* Arist. Acharn. 200. *Χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας.* Loca, quæ sequuntur, notavit eruditissimus Blomfieldius: "Nossis Epigr. X. p. 90. Wolf. *χαίροις πολλὰ, μάκαιρα γύναι.* Diphilus Athenæi IV. p. 157. A. *οὗτος ἱερὸς ἀνθίας, Ὃς πολλὰ χαί-*

ΘΕ. ἡμεῖς δέ, τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητέον,
φρονοῦντες οὕτως, ὡς πρέπει δούλοις λέγειν,
προσευξόμεσθα τοῖσι σοῖς ἀγάλμασι,
δέσποινα Κύπρι· χρὴ δὲ συγγνώμην ἔχειν,
εἴ τις σ', ὑφ' ἥβης σπλάγχνον ἔντονον φέρων,

ρειν ταῖς κίχλαις ἤδη λέγει. ubi legendum *τὰς κίχλας*. Rufinus in Anthol. VII. 136. *Ῥουφῖνος τῇ 'μῇ γλυκερωτάτῃ ἐλπίδι πολλὰ Χαίρειν.* Incertus ibid. 173. *ἐῤῥῶσθαι μυρία σ' εὐχόμενος.*"

114. In hoc versu nuperi editores fere omnes hæserunt. Emendabat Musgravius *Φρονοῦντας οὕτως, ὡς πρέπει δ. λ.* contra sensum loci, et Tragicorum consuetudinem: vox enim *τὼς* senariis ignota est. Miror Valckenaerio placuisse conjecturam amici Musgravii, legentis, *Φρονοῦντας οὕτως, ὡς π. δ. λ.* Brunckii et Jacobsii conjecturas cum lectore communicare nolo. Si quid mutandum, mallem cum Reiskio legere *Φρονοῦντες οὕτως, ὡς πρέπει δούλοις φρονεῖν,* quod Euripideo loquendi modo magis consentaneum esset. Fragm. Alexandræ apud Stobæum LX. p. 385, 50. *Δούλου φρονοῦντος μᾶλλον ἢ φρονεῖν χρεών.* Bacch. 1123. *οὐ φρονοῦσ' ἃ χρὴ φρονεῖν.* Nec tamen ea conjectura adeo certa est, ut in textum recipere ausim, et vulgatam lectionem, in qua consentiunt MSS. et Edd. veteres, fortasse defendet versus Orest. 246. *Καὶ μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε.*

115. Ita cum Valckenaerio et Brunckio e duobus MSS. edidi. Ceteri cum Lasc. Ald. *προσευχόμεσθα.*

116. *δεῖ σε συγγνώμην ἔχειν* X. Π. 1042. qui quatuor versus 115-8. adhibet. Mavult Valckenaerius *σ'* post *συγγνώμην* inserere, frustra. Locutio *συγγνώμην ἔχειν* duplicem habet significationem, *veniam dare*, et *excusationem habere, i. e. veniam mereri*: in priore tamen, quæ et hic obtinet, longe frequentius adhibetur. Suppl. 252. *Ἥμαρτεν· ἐν νέοισι δ' ἀνθρώπων τόδε Ἔνεστι, συγγνώμην δὲ τῷδ' ἔχειν χρεών.* Orest. 653. Soph. Electr. 400. Contra in altero sensu occurrit Phœn. 1009. Soph. Trach. 328.

117. *εἴ τις σ'* A. Flor. et sic Musgr. Brunck. recte. *βάζειν* cum duplici accusativo jungitur etiam in Rheso 721. Omittunt *σ'* B. P. et X. Π. 1043. Male revocavit Valckenaerius *εἴ τις γ'*, quod habent Lasc. et Ald. scilicet otiosæ particulæ *γε* sæpius patrocinatur Vir summus. Deinde *ἔντονον* Lasc. Ald. In prima editione dederam cum MSS. *εὔτονον*, quod in suo quoque exemplari invenit X. Π. Sed recte monuit Censor eruditus (*Quarterly Rev.* vol. viii. p. 220,) *εὔτονος* esse *robustus*, *ἔντονος* autem

μάταια βάζει· μὴ δόκει τούτων κλύειν·
σοφωτέρους γὰρ δεῖ βροτῶν εἶναι θεούς.

ΧΟΡΟΣ.

ὠκεανοῦ τις ὕδωρ στά- στρ. ά.
ζουσα πέτρα λέγεται βαπ-
τὰν κάλπισι ῥυτὰν
παγὰν προϊεῖσα κρημνῶν·
ὅθι μοι τὶς ἦν φίλα
φάρεα πορφύρεα

violens; citans Sophocl. apud Plutarch. p. 145. οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι. Plat. Theætet. 23. p. 150. ed. Fisch. οἱ ἔντονοι καὶ δριμεῖς.

118. τούτων X. Fl. et Lasc. cum MSS. quibusdam; et hoc prætulit Valckenaerius. Ceteri cum Aldo τούτου.

119. χρὴ pro δεῖ habet MS. Parisiensis apud Valck. Sed hæ voces sæpissime permutantur. Similis est sententia Bacch. 1348. Ὀργὰς πρέπει θεοὺς οὐχ ὁμοιοῦσθαι βροτοῖς.

120. Recte interpretari videtur Valckenaerius, *mari vicina rupes, aquam stillans.* Talem fuisse prope Trœzena rupem, testis est Dionysodorus in Libro de Fluminibus apud Scholiastam. Hanc interpretationem firmat etiam Epigramma Crinagoræ a Blomfieldio indicatum, Anthol. I. 36. 1. Λῶπος ἀποκλύζουσα παρὰ κροκάλῃσι θαλάσσης Χερνῆτις, διεροῦ τυτθὸν ὕπερθε πάγου, κ.τ.λ. Musgravius vero secutus est errorem Eustathii ad Il. B. p. 355, 16=267, 28. intelligentis Ὠκεανοῦ ὕδωρ de aqua fontana.

122. βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν παγὰν, "laticem tam copiosum, ut urnis aquam haurire potuerint ὑδροφόροι Trœzeniæ." Valck. Hesychius, hunc locum respiciens, exponit βαπτάν. ἀντλουμένην (i.e. *quæ hauritur.*) Callimachus in Lavacrum Palladis 45. Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε, nempe τὰς κάλπιδας.

124. τόθι D. E. Lasc. Ceteri Codd. cum Aldo ὅθι, quæ forma Poetica pro οὗ in Tragicis Choris alibi occurrit.

125. πορφύρεα φάρεα MSS. et Edd. Vocum ordinem immutavi, ut hic versus cum Antistrophico 135. melius congrueret. Idem fecit Hermannus de Metris p. 444. φάρος quidem apud Tragicos penultimam plerumque corripit: producit autem in senariis (ut apud Homerum semper) Æsch. Choeph. 9. et in ejusdem Salaminiis, apud Herodiani Librum MS. περὶ διχρόνων. (Vide Brunckii Lexicon Sophocleum voce φᾶρος)

ποταμίᾳ δρόσῳ
τέγγουσα, θερμᾶς δ' ἐπὶ νῶτα πέτρας
εὐαλίου κατέβαλλ'· ὅθεν μοι
πρώτα φάτις ἦλθε δεσποίνας,
τειρομέναν νοσερᾷ κοί- ἀντ. ά.
τᾳ δέμας ἐντὸς ἔχειν οἴ-
κων, λεπτὰ δὲ φάρη
ξανθὰν κεφαλὰν σκιάζειν.
τριτάταν δέ νιν κλύω

Ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἶσον οὐρανῷ. φάρεα Dactylus est in Nostri Iphig. Taur. 1157. In Orest. 1434. Φάρεα πορφύρεα versum integrum Dactylicum efficit.

126. δρόσος simpliciter *aquam* significat hic et supra 77. Andr. 167. Iph. A. 182. Helen. 1400. Ion. 97. Aristoph. Ran. 1339. Κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε. Horat. Carm. III. 4. 61. *Qui* RORE *puro* CASTALIÆ *lavit Crines solutos.*

127. θερμοῦ Fl.

128. κατέβαλεν Lasc. Ald. κατέβαλ' Codd. A. Fl. Edidi κατέβαλλ', tum ob metrum, tum ob sententiam; tempus enim imperfectum postulatur. Male igitur Brunckius secutus est Musgravium conjicientem κατέβαλ'· ἔνθεν ἁμῖν, ne sic quidem restituto metro. Pejus autem rem gessit Hermannus, qui primum, in Libro de Metris p. 444. retinenda esse vulgata judicavit, postea vero, in Libro de Emendanda Grammatica, p. 36, nova et inaudita Euripidi e conjectura donanda censuit, εὐάλι' αὔδασε βαλοῦσ'· ὅθεν μοι. Vir doctus (*Quart. Rev.* vol. viii. p. 228.) legere vult τᾶς εὐείλου pro εὐαλίου.

129. πρῶτον Schol. πρῶτα Lasc. δέσποιναν vulgo. Sed δεσποίνας, quod exhibet A, et fortasse alii, elegantius est, et ob sedem in fine Strophæ præferendum videtur. Subauditur ἀμφὶ vel περί.

131. Duo MSS. habent ἔντοσθεν. οἴκων omittit Fl.

132. φάρη A. quod recepit Brunckius. Vulgo φάρεα contra metrum.

134. Sensus est, *Audio autem eam tertium hunc diem in pulchrum os cibum non accipere.* Habet quidem Euripides Orest. 41. Ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο: hic autem pro οὐ δέχεσθαι σῖτα dixit magis Poetice ἴσχειν δέμας ἁγνὸν Δάματρος ἀκτᾶς, quomodo infra 1007. λέχους ἁγνὸν δέμας. Mira-

τάνδε κατ' ἀμβροσίου
στόματος ἀμέραν
Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν,
κρυπτῷ πάθει θανάτου θέλουσαν
κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον.
σὺ γὰρ ἔνθεος, ὦ κούρα, στρ. β'.
εἴτ' ἐκ Πανὸς, εἴθ' Ἑκάτας,
ἢ σεμνῶν Κορυβάντων,
ἢ ματρὸς οὐρείας φοιταλέου.

bere Valckenaerium periphrasin ἀμβροσίου στόματος δέμας excogitasse, et mox probasse infelicem Reiskii conjecturam τάνδ' ἑκὰς ἀμβροσίου. Eustathius ad Il. Δ. p. 438, 23=333, 12. hunc locum respiciens, docuit pulchra quævis ἀμβρόσια dici, ut λόγος ἀμβρόσιος, νὺξ ἀμβροσίη, ἀμβρόσιαι χαῖται, καὶ ἀμβρόσιον στόμα. Ceterum Homericam locutionem Δ. ά, quæ fluxit ab Iliad. N. 322. Ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, sumpsit etiam Euripides apud Athenæum IV. p. 158. E.

138. Vulgo κρυπτῷ τε πένθει. Sed A. Fl. et Lasc. omittunt copulam, quæ ut sententiæ noxia ejicienda erat: et delevit profecto Brunckius, qui de hoc versu egit ad Æsch. Pers. 35. Sed si legas κρυπτῷ πένθει, metrum cum antistrophico nullo modo congruere potest. Fallitur enim siquis cum Brunckio credit εὐαλίου in vocem trisyllabam contrahi, per synalœpham scilicet, qualis apud Atticos nulla est. Hæc verba exponit Scholiasta per ἐπ' ἀδήλῳ συμφορᾷ, unde colligo invenisse eum κρυπτῷ πάθει, quod et metrum restituit, et ad sensum melius est. Et sic quidem conjecisse video G. Burges. ad Troad. Præf. xii. etsi aliis rationibus adductum.

140. Pro σὺ γὰρ Brunckius nulla auctoritate edidit ἆρά γ', nimis de metro sollicitus; vox enim σὺ et hic et infra 144, quod prætervidit ille, longæ ἢ in Antistrophicis respondet, brevi syllaba per emphasin quandam, ut opinor, sustentata. σύ γ' ἄρ' conjectura est in Exercit. Academ. Luzac. p. 9. Confer Med. 1168. Καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που Ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἢ τινὸς θεῶν μολεῖν, Ἀνωλόλυξε. ubi Schol. Πανὸς ὀργάς· τὰ πανικὰ δείματα. Huic Strophæ haud absimilia sunt quæ de Ajace conjicit Chorus in Sophoclis Aj. 172.

142. Conf. Horat. Carm. I. 16. 5.

σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον
Δίκτυνναν ἀπλακίαις
ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τρύχει·

145. Δίκτυναν Lasc. ἀμπλακίαις habent Editiones omnes: sed voces ἀπλακεῖν, ἀπλακία, ἀπλάκημα semper in Tragicis omissa μ scribendas esse vel ex eo constat, quod multa sunt loca in quibus hanc scripturam metrum flagitet, nullum ubi respuat. Et profecto versus nonnullos, qui ob has formas neglectas, vitio laborabant, jam correxerunt Viri docti. Vim autem harum vocum recte cepit Blomfieldius ad Æsch. Prom. 112. "Ἀπλάκημα videtur formatum esse a πλάζω *errare facio*, α præfixo πλεοναστικῶς, vel κατ' ἐπίτασιν; ut στάχυς, ἄσταχυς; βληχρὸς, ἀβληχρὸς; μέλγω, ἀμέλγω; et similia. Lex. MS. apud Herman. de Emend. Gr. Gram. p. 18. Ἀπλάκημα· ἁμάρτημα· ἐκ τοῦ πλέκω, πλάκω, πλάκημα." Videtur Dictynna Diana fuisse Cretensibus. Aristoph. Ran. 1359. Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλά. Vid. infra v. 1157. Narrat vero Diodorus Sic. IV. 76. p. 392, 42. Britomartin cognomen Δίκτυνναν ex eo habuisse, quod retia venatoria invenit: fuisse autem Dianæ familiarem; unde nonnullos eandem esse Dictynnam et Dianam putasse: sacrificiis autem et templis apud Cretenses cultam esse. Aliam historiam, cujus meminit quoque Diodorus, secutus est Callimachus in Hymn. ad Dian. 190. ubi plura collegit Spanhemius.

146. Edidit Brunckius ἀνιέροις, et in Antistrophico 156. λιμένα τόνδ', Heathio et Musgravio obsecutus, contra omnium librorum auctoritatem. Versus est anapæsticus dimeter, proceleusmaticum habens in prima sede. θυσίαι quidem ἄθυτοι vocabantur, quæ vel ob mala auspicia, vel ob aliam causam non poterant rite sacrificari. Vertendum igitur, *Tu vero ex delictis circa venatricem Dictynnam admissis, ob liba scilicet non rite facta impietatis crimine laborans, conficere.* (Quæ sequuntur, ex Addendis huc relata sunt.) Si ita vertendum sit, genitivus πελάνων pendet ab adjectivo ἀνίερος, et conferenda sunt notissima illa, Phœn. 334. Ἄπεπλος φαρέων λευκῶν. Electr. 312. Ἀνέορτος ἱερῶν. Soph. Œd. T. 191. ἄχαλκος ἀσπίδων. Electr. 36. Ἄσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ. Aj. 321. ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων. Ego vero, re magis perpensa, diversam esse nostri versus rationem puto. πελάνων regi videtur a verbo τρύχει. Monuit Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 68. τρύχεσθαι eandem constructionem habere, quam ἀπολαύειν, sensu penitus diverso. Edidit igitur in Acharnensium loco Καὶ δῆτ' ἐτρυ-

φοιτᾷ γὰρ καὶ διὰ λίμνας,
χέρσον θ' ὕπερ, πελάγους
δίναισιν νοτίας ἅλμας.
ἢ πόσιν, τὸν Ἐρεχθειδᾶν   ἀντ. β'.
ἀρχαγὸν, τὸν εὐπατρίδαν,
πημαίνει τις ἐν οἴκοις,
κρυπτᾷ γε κοίτᾳ τῶν σῶν λεχέων.

χόμεσθα τῶν Καϋστρίων Πεδίων ὁδοιπλανοῦντες, ἐσκηνημένοι. conferens Pac. 989. Ἡμῖν οἳ σοῦ τρυχόμεθ' ἤδη Τρία καὶ δέκ' ἔτη. et Nostri Helen. 1301. emendavit Σὺ δ', ὦ τάλαινα, μὴ 'πὶ τοῖς ἀνηνύτοις Τρύχου σὺ σαυτῆς, ubi vulgo σαυτήν.

147-8-9. Hujus loci impedita constructio editores summis molestiis affecit. Etsi χέρσον exhibent omnes MSS. cum Lasc. et Ald. Valckenaerius edidit χέρσου, e Scaligeri, ut videtur, conjectura. Delevi equidem distinctionem post χέρσον, et post ὕπερ posui; deinde δίναισι νοτίας Ald. δίναισιν νοτίαις Lasc. δίναις ἐν νοτίαις A. B. D. teste Musgravio: at δίναις ἐν νοτίαις exhibet A. juxta Hemsterhusii collationem. δίναις δ' ἴν' ἐννοτίαις Fl. δίναις τ' ἐν νοτίαις conj. Wakefield. Si scripturam quam prætuli probabis, vertas, *Vadit enim etiam per mare, ultraque terram, pelagi vorticibus humidi sali.* Nimirum Dictynna, Dea Cretam incolens ad sacra sua vindicanda mare transire potuit. Λίμνη autem simpliciter pro *mari* adhibetur quoque Nostro infra 741. Hecub. 450. Troad. 446. Præivit Homerus Odyss. Γ. 1. Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε λιπὼν περικαλλέα λίμνην.

152. πημαίνει Lasc. Ald. et Codd. Scholiasta habet βουκολεῖ, ἐξαπατᾷ. unde collegit Canterus Euripidem dedisse ποιμαίνει, quod amplectuntur Musgravius, Valckenaerius, et Brunckius; sed unicus locus a Valck. adductus, ubi ποιμαίνειν sensu *fallendi* adhiberi videtur, est Theocriti Idyll. XI. 80. Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα Μουσίσδων. qui cum nostro minime conferendus erat. In his versibus explicandis discrepant interpretes: alii ad Thesei, alii ad Phædræ zelotypiam respicere putant; horum equidem sententiæ accedo; fateor tamen verbis nonnihil difficultatis inesse. Cum Musgravio autem censeo λεχέων regi a κρυπτᾷ, tanquam esset κρύφα τῶν σῶν λεχέων, quomodo in Æschyli Supplic. 303. Καὶ κρυπτὰ γ' Ἥρας ταῦτα παλλακισμάτων. Mallem vero κρυπτά γε κοίτα τῶν σ. λ. Flor. et Lasc. habent κρυπτᾷ κοίτᾳ λεχέων σῶν, repugnante metro.

ἢ ναυβάτας τις ἔπλευσεν
Κρήτας ἔξορμος ἀνὴρ
λιμένα τὸν εὐξεινότατον ναύταις,
φάμαν πέμπων βασιλείᾳ·
λύπᾳ δ' ὑπὲρ παθέων
εὐναίᾳ δέδεται ψυχά.
φιλεῖ δὲ τᾷ δυστρόπῳ γυναικῶν   ἐπῳδός.
ἁρμονίᾳ κακὰ δύσ-
τανος ἀμαχανία ξυνοικεῖν,
ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας·
δι' ἐμᾶς ἦξέν ποτε νηδύος ἅδ' αὔρα,
τὰν δ' εὔλοχον οὐρανίαν
τόξων μεδέουσαν

154. Comparat Valckenaerius Nostri Helenam 1211. ἢ φάτιν τιν' οἴκοθεν Κλύουσα, λύπῃ σὰς διέφθαρσαι φρένας;

159. Utrumque εὐναία et εὐναίᾳ agnoscunt Scholia. δέδεσαι pro varia lectione A. ψυχὰν D. et B. pro var. lect. et sic Brunck. In hujus versus scriptione Valckenaerium secutus sum.

160. δυστρόφῳ P. et Lasc. Edidit Valck. δυστρόπων, et mox e Codice κακᾷ, quibus nihil frigidius esse potest. Quin et eadem epitheta conjungit Sophocles Trach. 110. κακὰν Δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν. Ceterum δυστρόπῳ γυναικῶν ἁρμονίᾳ reddas *perverso mulierum temperamento.*

163. Per ἀφροσύνας denotat Poeta illam mentis depravationem, quam in morbis quibusdam fœminarum non raro accidere testatur Musgravius. Aliam lectionem δυσφροσύνας memorat Scholiasta.

164. ἤϊξε vulgo. ἤϊξεν Lasc. Legendum esse ᾖξεν ob metrum monuit Porsonus ad Med. 76. in Addendis.

165. Horat. Carm. III. 22. 1. *Montium custos nemorumque, Virgo, Quæ laborantes utero puellas Ter vocata audis, adimisque leto.* In Callimachi Epigr. LVII. Εἰλείθυια vocatur εὔλοχος. λοχία est epitheton Dianæ in Nostri Suppl. 960. Iph. Taur. 1104.

Ἄρτεμιν αὔτουν,
καί μοι πολυζήλωτος ἀεὶ
ξὺν θεοῖσι φοιτᾷ.
ἀλλ' ἥδε τροφὸς γεραιὰ πρὸ θυρῶν
τήνδε κομίζουσ' ἔξω μελάθρων·
στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος αὔξάνεται.
τί ποτ' ἐστὶ, μαθεῖν ἔραται ψυχὴ,

167. Sic Lasc. Ald. et omnes, ut videtur, Codd. præter A. qui inverso ordine habet αὔτευν Ἄρτεμιν, unde vocem Ἄρτεμιν, tanquam meram glossam, ejiciendam esse putavit Valck. et ejecit Brunckius; perperam, ut opinor. Pro αὔτευν, communem formam αὔτουν nunc demum reposui.

168. πολυζήλωτος *multum expetenda*, vel, ut interpretari malim, *multum beata*. Hoc compositum non alibi inveni. Extat alia forma πολύζηλος Soph. Œd. Tyr. 382. Trach. 185. Aristophanes in Equit. 1329. ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι ex Poeta quodam proculdubio sumpsit.

169. σὺν θεοῖς ἐφοίτα edidit Brunckius, immerito offensus temporum mutatione, quam ne sic quidem evitare potuit.

170. Mediam syllabam corripit γεραιὰ, quod non alibi factum esse memini, in Iambicis, Trochaicis, vel Anapæsticis legitimis, præterquam in Hec. 274. Καὶ τῆσδε γεραιᾶς, προσπιτνῶν, παρῇδος. sed et ibi Porsonus ad Valckenaerii sententiam edidit γραίας. Leguntur quidem versus anapæstici Hec. 64. Γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι· et Med. 133. Οὐδέ πω ἤπιος· ἀλλ' ὦ γεραιά. sed uterque in anomalo systemate. In Choricis similem licentiam adhibuit Euripides Phœn. 1302. ubi δειλαίας secunda brevi occurrit; et Æschylus Suppl. 381. ubi ἱκταῖον. Alia hujusmodi notavit Gaisfordius ad Hephæstion. p. 216. Ceterum eodem modo supprimitur Verbum in Soph. Antig. 526. Καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη Φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη. Νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ κ. τ. λ. quem locum Euripidis menti observatum fuisse credibile est. Vide etiam Antig. 626. Æsch. Theb. 368.

172. αὔξεται Ald. Æsch. Sept. Theb. 234. χαλεπᾶς δύας ὕπερθ' ὀμμάτων Κρημναμέναν νεφέλαν ὀρθοῖ, ubi cum Burneio malim Κρημνάμενον νέφος, ut metra cum Strophicis congruant. Horat. Epist. I. 18. 94. *Deme supercilio nubem*.

173. ἔραται. ἐπιθυμεῖ. Hesych. sic infra 219. 225. 235.

τί δεδήληται
δέμας ἀλλόχροον βασιλείας.

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ κακὰ θνητῶν, στυγεραί τε νόσοι·
τί σ' ἐγὼ δράσω; τί δὲ μὴ δράσω;
τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὅδ' αἰθήρ·
ἔξω δὲ δόμων ἤδη νοσερᾶς
δέμνια κοίτης·
δεῦρο γὰρ ἐλθεῖν πᾶν ἔπος ἦν σοι·
τάχα δ' εἰς θαλάμους σπεύσεις τὸ πάλιν.
ταχὺ γὰρ σφάλλει, κοὐδενὶ χαίρεις.
οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν, τὸ δ' ἀπὸν

175. Alia forma ἀλλόχρως extat in Phœn. 138. Androm. 880.

176. Totam hanc scenam, usque ad v. 266. juxta Porsoni recensionem edidi. Lectionum autem Viro summo probatarum indicium debeo amico meo perdocto P. P. Dobree, quocum eas ipse Porsonus quondam communicaverat.

178. τί δέ σοι φ. Fl. λαμπρὸς A. Hoc edidit Brunckius. Mirum est utrumque placuisse Valckenaerio.

180. κοίτης A. Vulgo κοίτας.

182. Dicitur τὸ πάλιν, non minus recte quam τοὔμπαλιν, et τὸ δεῦρο Phœn. 324. In Arist. Thesmoph. 283. legendum δεῦρο τὸ πάλιν οἴκαδε, ut emendavit Porsonus in Nota MSta: omittebatur enim articulus ante Brunckium, qui imperite καὶ infersit. Neque rectius Valck. in nostro versu malebat σπεύσεις γε πάλιν.

183. σφάλλει. Gloss. μεταβάλλει. σφάλῃ Lasc.

184. οὐδὲν ἀρέσκει σοι τὸ π. Flor. Lasc. male. ἀρέσκειν apud Atticos vel cum Dativo vel cum Accusativo adhibetur: hanc vero propriam esse Atticorum structuram statuunt Gregor. Corinth. p. 27. Mœris p. 175. ἤρεσέ με, Ἀττικῶς· ἤρεσέ μοι, Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς. Vid. Toupium in Suid. Tom. I. p. 82. et Porsonum in Append. Tom. IV. p. 440. Utriusque constructionis exempla in Tragicis obvia. Supra 105. Οὐδείς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεῶν. Fragm. Eur. Alcmenæ apud Stobæum LX. p. 384, 16. Ἀεὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι· ταῦτα γὰρ Δούλοις ἄριστα. Cete-

φίλτερον ἡγεῖ.
κρεῖσσον δὲ νοσεῖν, ἢ θεραπεύειν·
τὸ μὲν ἐστιν ἁπλοῦν, τῷ δὲ συνάπτει
λύπη τε φρενῶν, χειροῖν τε πόνος.
πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,
κοὐκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις.
ἀλλ', ὅ τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο,
σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις.
δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες

rum conf. Orest. 226. Δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες ἀπορίας ὕπο. Ante Valckenaerium legebatur τόδ' ἀπόν.

187. συνάπτει *conjungit sese.* subaudito pronomine, ut ξυνῆψα in Phœn. 714. Heracl. 811. Æsch. Pers. 888. Τήνῳ τε συνάπτουσ' Ἄνδρος ἀγχιγείτων.

188. χειροῖν certissima est Porsoni emendatio. Vulgo legitur χέρσιν, quod similitudine literarum a χεροῖν mutatum esse arbitror.

191. Sic Lasc. ἄλλο τι Ald. Scholiasta Arist. Ran. 1114. citat ἀλλ' ὅτε τούτου φ. ἄ. Brunckius edidit Ἄλλο τι τοῦ ζῆν φίλτερον, ἀλλ' ὁ Σκότος ἀ. κ. ν. frigide sane. Docet Scholiasta Aristoph. (Ran. 1114) locum Euripidis Phryxi, Τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν, a Comico rideri.

192. ἀμπίσχον Lasc. Ald. cum Codd. quibusdam et Aristophanis Scholiasta. Sed præstat ἀμπίσχων quod exhibent A. D. Fl. nam σκότος in masculino genere magis Atticum est, monente post alios Porsono ad Hecub. 825. De hac re egerunt Eustath. ad Odyss. Λ. p. 452, 50. Ælius Dionysius apud Eustath. ad Odyss. A. p. 19, 39. Athenæus XI. p. 498. A. Mœris et Thomas Mag. v. σκότος. Male igitur Valckenaerius ἀμπίσχον edidit, pejus autem fecit, quod Reiskii conjecturam νεφέλας probaverit.

193. δυσέρως *perdite amans.* Exponit Hemsterhusius ad Lucian. Timon. Tom. I. p. 139, 42. "δυσέρως, qui modum amori statuere non potest, sed ejus violentia se totum abripi patitur." Vox in Theocrito frequens est; sed eam non alibi apud Tragicos invenisse memini. Versus 193-4-5 citat Plutarchus in Erotic. Tom. II. p. 764. E. et duos priores Contra Epicur. Tom. II. p. 1105. B. indicante Valckenaerio. Pro δὴ legitur in altero loco δέ, in altero γάρ. Similem sententiam habet Euripides

τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γῆν,
δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου,
κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας.
μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.

ΦΑΙΔΡΑ.

αἴρετέ μου δέμας· ὀρθοῦτε κάρα.
λέλυμαι μελέων ξύνδεσμα, φίλαι.
λάβετ' εὐπήχεις χεῖρας, πρόπολοι.

apud Stobæum CXX. p. 608, 50. Οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου· Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν, τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρίᾳ Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου. Confer Shakespeare. *Hamlet*, Act. III. *But that the dread of something after death—That undiscovered country, from whose bourn No traveller returns,—puzzles the will, And makes us rather bear those ills we have, Than fly to others that we know not of.*

194. τοῦδ', scilicet τοῦ ζῆν. τόδε pro τοῦτο apud Plutarch. Contra Epicur. Doricam formam γᾶν habet Cod. Parisiensis, et ἀπειροσύναν Lascaris, Aldus. Vid. Porson. ad Hec. 103. Communes equidem formas hic et alibi in legitimis anapæsticis nunc demum reposui.

196. οὐκ ἀπόδειξιν conjunctim accipiunt Viri docti, quasi esset κάλυψιν, recte; nam simili modo dixit Tragicus Hec. 12. μὴ σπάνις et Orest. 931. οὐ σπάνις pro *abundantia.* Sic quoque in Bacch. 455. Πλόκαμός τε γάρ σου ταναὸς, οὐ πάλης ὕπο, et 1288. Δύστην' ἀλήθει', ὡς ἐν οὐ καιρῷ πάρει. Hunc loquendi modum adhibuere Thucydides, Lucianus, et alii quos citavit Valcken. [Vid. Addend.] γαίας habent Edd. et MSS. præter A. cujus auctoritatem temere secutus Brunckius γαῖαν edidit. Hunc versum citat Porsonus ad Hec. 149. ubi etsi τούς θ' ὑπὸ γαίας metrum flagitat, idem Brunckius e MSS. dedit γαῖαν.

197. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. Schol.

198. ἄρατέ Ald.

199. Pro φίλαι Flor. exhibet φίλων, quod probavit Valckenaerius, credens Euripidem dixisse φίλων pro ἐμῶν, quomodo alii poetæ in notis illis locutionibus φίλε θυμὲ, φίλον κέαρ: sed hæc generis dissimillimi exempla cum nostro versu non erant conferenda.

200. Dixit Euripides Bacch. 1206. λευκοπήχεσι Χειρῶν ἀκμαῖσι. Duo MSS. πρόσπολοι solito errore. In Suppl. 73. (83. Ed. Gaisford.) ubi metrum postulat προπόλων, male

βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν·
ἄφελ᾽, ἀμπέτασον βόστρυχον ὤμοις.
ΤΡ. θάρσει, τέκνον, καὶ μὴ χαλεπῶς
μετάβαλλε δέμας.
ῥᾷον δὲ νόσον μετά θ᾽ ἡσυχίας
καὶ γενναίου λήματος οἴσεις.
μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη.
ΦΑΙ. αἶ, αἶ. πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνῖδος
καθαρῶν ὑδάτων πῶμ᾽ ἀρυσαίμην,

vulgatur *προσπόλων*. Hesychius, *πρόσπολοι, πρόπολοι. θεραπαῖναι· θεράποντες· δοῦλοι.* Similia habet Suidas, et Eustathius ad Il. Γ. p. 394, 31=299, 1. qui monet dici *πρόπολος* de maribus perinde ac fœminis, *ἀμφίπολος* de solis fœminis.

201. *βαρύ μου* Ald. sed *μοι*, quod restituit Canterus, habent P. Lasc. et Dionys. Hal. hæc citans Περὶ Συνθέσεως p. 29, 41. Huc respexit Eustathius ad Il. B. p. 143, 12=189, 11; ad Od. A. p. 1421, 18=61, 42, quæ loca indicavit Porsonus, et ad Il. Θ. p. 700, 64=582, 44. *κεφαλῆς γὰρ ἤτοι καρήνου κόσμος, τὸ κρήδεμνον, ὃ καὶ ἐπίκρανον κεφαλῆς ἡ τραγῳδία φησίν· ἣν ζηλοῦσι οἱ κίονος ἐπίκρανον φάμενοι.* In posteriore sensu vox usurpatur Iph. Taur. 51.

202. *οἴμοι* Ald. Primus correxit Musgravius *ὤμοις*, quod habent Lasc. et MSS. idque in suo exemplari legerat Tragicus Latinus, qui hæc exprimere conatus est; vid. Senec. Hipp. 394.

205. Sic Lasc. et MSS. *μεθ᾽ ἡσυχίας* Ald. et Stobæus, qui hos versus habet CVI. p. 568, 30. Correxit Grotius e MS. Stobæi.

208. *ἒ. ἒ.* vulgo. *αἶ. αἶ* restituit Brunckius ex A. Flor. Hæ exclamationes extra versum habendæ sunt, ut in Med. 144. Πῶς ἂν, *utinam*, hic et infra 345. qua significatione in omnibus fere Euripidis fabulis invenitur: apud ceteros Tragicos multo rarius. Occurrit tamen in Sophoclis Œd. Tyr. 765. Aj. 388. quæ loca effugerant Valckenaerium, et Philoct. 794.

209. Vulgo *πόμ᾽*: sed audiamus Porsonum.—" *Lege cum Marklando, καθαρῶν ὑδάτων* ΠΩΜ᾽ *ἀρυσαίμαν; quidquid disputant Heathius et Musgravius de dubia τοῦ ἀρυσαίμαν quantitate. Neque Aldi auctoritas quidquam momenti habet. Ille enim infra* 229 (227) *dederat planissime contra metrum*, Κλιτὺς, *ὅθεν σοι*

ὑπό τ᾽ αἰγείροις, ἔν τε κομήτῃ
λειμῶνι κλιθεῖσ᾽ ἀναπαυσαίμην;
ΤΡ. ὦ παῖ, τί θροεῖς;
οὐ μὴ παρ᾽ ὄχλῳ τάδε γηρύσει,

ΠΟΜΑ *γένοιτ᾽ ἄν. Vid. Iph. Taur.* 959. *Cycl.* 123. 139. 141. 173 (192) 415. 419. 452. 571. 677. *Ion.* 1053. 1214. 1218. 1231. 1235. *fragm. apud Aul. Gell.* VII. 16. *quod corruptum extat apud Plutarch.* II. p. 1044. F. 36. F. *in quibus omnibus locis πόμα metrum corrumperet. Nihil igitur dubium restare possit, quin scribi debeat in Bacch.* 279. Βότρυος ὑγρὸν ΠΩΜ᾽. *et in Hec.* 392. (396) Καὶ δὶς τόσον ΠΩΜ᾽. *Alexis apud Athen.* I. 22. p. 28. E. *Λεσβίου δὲ πώματος (vulg. πόματος)* Οὐκ ἔστιν ἄλλος οἶνος ἡδίων πιεῖν. *ἐσχάτως ἀπολοίμην pro ἔσχατος ἀπ. in Schol. ad Soph. Œd. T.* 677. *Vocales o et ω sæpe permutantur: ut apud Nonnum in Gregor. Nazianzen. Stelit.* I. p. 136. *ed. Eton. pro χαρίσομαι legendum χαρίσωμαι. Longus Past.* II. p. 61. l. 2. *ed. Villoison.* Τρίτος δὴ γέρων οὗτος *(lege οὕτως, ut supra,* l. 8. *οὕτως εὐσχημόνως ὠρχήσατο)* εὐδοκιμήσας ἐπ᾽ ὀρχήσει, φιλεῖ Χλοὴν καὶ Δάφνιν. p. 33. l. 18. *ἀφίησι φωνὴν, οἵαν οὔτε χελιδὼν, οὔτε ἀηδὼν, οὔτε κύκνος, ὅμοιος ἐμοὶ γέρων γενόμενος. Frustra cl. Editor, ὅμοιον. quod nimis poeticum est: legendum ὁμοίως, quod cum dativo construitur cum alibi, tum Eurip. Alcest.* 1019. *Erecth. apud Lycurg.* p. 219. *Aristoph. Lysist.* 557. *Demosthen. de Coron.* p. 582. *Longin. π. ὕ.* §. 10. *Procop. Hist. Acharn.* 7. *Suid. v. ἀργόν. Hierocl.* p. 206. *ed. Needham. Eustath. in Homer. Odyss.* A. 107. p. 1397. l. 34. *ed. Rom.*" R. P. *ἀρυσαίμην* fluxit ab Attica forma *ἀρύτειν*, cujus penultima corripitur. vid. Porson. ad Phœn. 463. *ἀρυσάμενος· ἀντλήσας.* Hesych.

210. Hunc versum respexit Eustathius ad Il. B. p. 308, 33=233, 28. *κόμας δὲ λέγειν δένδρων τὰ φύλλα· ὅθεν καὶ Κομήτης λειμὼν παρὰ τῇ τραγῳδίᾳ· καὶ κομᾷν, τὸ ἐν αὐτοῖς θάλλειν.* Citat Valck. Sophoclis Ant. 419. *πᾶσαν αἰκίζων φόβην Ὕλης πεδιάδος.* Callimach. Hymn. in Dian. 41. *ὄρος κεκομημένον ὕλῃ.* Imitati sunt Latini: Virgilius Georg. IV. 122. *sera comantem Narcissum.* 137. *Ille comam mollis jam tondebat hyacinthi.* Horatius, *Et spissæ nemorum comæ.* Hujusmodi vero exempla passim obvia sunt.

213. Haud absimilis est versus Supplicum 1069. Ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον εἰς πολλοὺς ἐρεῖς; ut e correctione Porsoni legendus est; vulgo enim *ἐπὶ πολλούς.* De vocibus *οὐ μὴ* cum futuro indicativi, vel cum aoristo secundo subjunctivi

μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον;
ΦΑΙ. πέμπετέ μ' εἰς ὄρος· εἶμι πρὸς ὕλην,
καὶ παρὰ πεύκας,
ἵνα θηροφόνοι στεῖβουσι κύνες,
βαλιαῖς ἐλάφοις ἐγχριμπτομένη.

constructis vid. Dawes. Misc. Crit. p. 221. Nos vero in hoc loco distinguendo sequimur judicium Viri doctissimi (*Quart. Rev.* vol. vii. p. 458.) qui accurate disseruit de syntaxi istarum particularum, statuens οὐ μὴ, quoties cum futuro, sensu prohibendi, conjungantur, interrogationi inservire: ad verbum scilicet, οὐ μὴ τάδε γηρύσει; ***Will you not not utter these things?*** quod idem valet ac μὴ εἴπῃς.

214. Hanc locutionem exponit Eustathius ad Il. B. p. 210, 43=159, 42. agens de Homerico κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν. Il. B. 234. (ἐπιβάσκω) ἤγουν ἐπιβαίνειν ποιῶ κακῶν, ἢ τοιούτων τίνων. Ἐντεῦθεν καὶ Μανίας ἔποχος λόγος παρ' Εὐριπίδῃ, ὁ μανικός. Comparat Musgravius Soph. Œd. C. 188. εὐσεβίας Ἐπιβαίνοντες, id est εὐσεβοῦντες.

215. Hos versus, ob eximiam venustatem celeberrimos, imitati sunt Latini, Ovid. Epist. Her. IV. 41. ***In nemus ire libet, pressisque in retia cervis, Hortari celeres per juga summa canes; Aut tremulum excusso jaculum vibrare lacerto; Aut in graminea ponere corpus humo.*** Tibull. IV. 3. 11. ***Sed tamen ut tecum liceat, Cerinthe, vagari, Ipsa ego per montes retia torta feram. Ipsa ego velocis quæram vestigia cervæ, Et demam celeri ferrea vincla cani.*** Ad quem locum plura congessit Heynius. Addas Virg. Eclog. X. 55.

216. Aristoph. Vesp. 748. Μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ· Κείνων ἔραμαι, κεῖθι γενοίμαν, Ἵν' ὁ κήρυξ φησὶ, κ.τ.λ. ubi adscribit Scholiasta, ἐξ Εὐριπίδου Ἱππολύτου. unde conjiciebat Porsonus versum Κείνων ἔραμαι, κεῖθι γενοίμαν, post hunc nostrum esse inserendum. Credibile est ea in priore Hippolyti Editione scripsisse Euripidem. Valckenaerius autem putavit olim fuisse lecta post v. 229. quod mihi quidem minus verisimile videtur.

218. βαλειαῖς Lasc. Vulgo editum erat ἐγχριπτόμεναι· Marklandus autem monuit corrigendum esse ἐγχριπτομένα, ex Plutarcho, qui Tom. II. p. 52. B. hæc ita adhibuit, Πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι, Βαλιαῖς ἐλάφοις ἐγχριπτόμενος. et similiter Tom. II. p. 959. B. Hinc quoque censuit ille ordinem horum versuum mutandum esse: quod tamen contra omnium librorum auctoritatem nolim factum, et potius crediderim memoriæ vitio lapsum fuisse Plutarchum. Valcken. et Brunck. edidere ἐγχριμπτομένα, sed

πρὸς θεῶν, ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι,
καὶ παρὰ χαίτην ξανθὴν ῥίψαι
Θεσσαλὸν ὅρπακ'
ἐπίλογχον ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλος.

plene distinxere post κύνες, commate tantum post ἐγχ. posito: male, ut opinor. Ceterum βαλιὰν ἔλαφον est in Hec. 90. ubi explicat Paraphrastes βαλιάν. κατάστικτον· ταχεῖαν. similia habent Hesychius, Suidas, Etymologus M. et Eustathius ad Il. Π. p. 1051, 17=1065, 17. versum Hecubæ respicientes. Vid. Kusterum et Albertum ad Hesych. et Abreschium in Miscell. Observ. V. 3. p. 80. Vox in sensu velocitatis adhibetur in Anapæstico apud Suid. v. βαλιάν. Λήγετε πνοιαὶ βαλιῶν ἀνέμων. Observat Eustathius loc. cit. hoc adjectivum barytonum esse, ad differentiam nominis equi Achillis Βαλίος Il. Π. 149. Dixit Euripides in Iphig. Aul. 221. πώλους — λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλιούς. Auctor Rhesi 356. βαλιαῖσι πώλοις. Ceterum de scriptione vocis χρίμπτω videndus est Ruhnkenius ad Timæum p. 106.

219. "κυνὶ *Eustath. ad Il.* Ξ. p. 989, 56=982, 52." R.P. Mendose citat θωΰξας Schol. ad Theocr. Idyll. A. 78. Hunc versum ridere videtur Aristophanes in Anagyro apud Athenæum IV. 4. p. 133. B. a Porsono emendatus, Πρὸς θεῶν ἔραμαι τέττιγα φαγεῖν. vulgo ἐρᾷς.

220-1-2. Hos versus ita exponit Scholiasta: οἱ μὲν ἀκοντίζοντες τὴν χεῖρα ἄνω πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀνατείνουσι· τὸ δὲ σίδηρον τοῦ ἀκοντίου πρὸς τὸν κρίκον τοῖς δυσὶ δακτύλοις τοῖς μέσοις κατέχοντες, οὕτω ῥίπτουσιν. Phrasin ῥίψαι παρὰ χαῖταν illustrat Valckenaerius, allato Virgilio Æn. IX. 417. ***idem Ecce aliud summa telum vibrabat ab aure:*** constat enim morem fuisse Græcis a capite jaculari. Erunt fortasse qui hæc verba de comis Phædræ vento diffundendis malint intelligere, ut in Iphig. Aul. 757. Κασάνδραν ἵν' ἀκούω Ῥίπτειν ξανθοὺς πλοκάμους. Bacch. 150. τρυφερὸν πλόκαμον εἰς αἰθέρα ῥίπτουσ'. Sed vereor ut compositum παραῤῥίπτειν in similem usum adhiberi possit. Mox vero ὅρπακ' pessime cepit Valck. post Musgravium, quasi esset ὅρπακι. vocalis enim in fine Dativi singularis perraro eliditur (sexties tantum, si recte recordatus sum, in omnibus Tragicorum reliquiis) et talis verborum constructio venustam hujus loci facilitatem plane tolleret. Præterea Θέσσαλον ὅρπακα plene dedit Aldus, quem in his versibus dividendis secutus sum. Hesychius, ὅρπηξ. ὀρθὸς κλάδος. Thessala hastilia memorantur etiam in Bacchis 1205. Οὐκ ἀγκυλώτοις Θεσσάλων στοχάσμασιν. Est autem ἐπίλογχον βέλος *præfixum cuspide telum.* In A. leguntur ξανθὴν et ὅρπηκ'. ἐπίλοχον Lasc.

ΤΡ. τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις;
τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτη;
τί δὲ κρηναίων νασμῶν ἔρασαι;
πάρα γὰρ δροσερὰ πύργοις ξυνεχὴς
κλιτὺς, ὅθεν σοι πῶμα γένοιτ' ἄν.
ΦΑΙ. δέσποιν' ἁλίας Ἄρτεμι Λίμνης,
καὶ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων,
εἴθε γενοίμην ἐν σοῖς δαπέδοις,
πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένη.

223. Soph. Trach. 29. Κείνου προκηραίνουσα. ad quem locum Scholiasta citat, καὶ Εὐριπίδης· Τί ποτ' ὦ τέκνα τάδε κηραίνετε; quæ verba Barnesius, nobilissimæ hujus scenæ, quam ediderat ipse, oblitus, in Fragmenta Incerta relegavit.

224. Verte *Quid est, cur venationum tibi quoque cura sit?* Versus sic restitutus Porsono debetur; vulgo enim editum erat μελέτης. Brunckius e cod. A. recepit μελέτη, unde constructionem qualemcunque effingere frustra laborarat Valckenaerius. Reiskius signum interrogationis post τι posuit. Musgravius pro καὶ maluit δαὶ, vocem Tragicis haud usitatam. Vid. Porson. ad Med. 1008.

227. κλιτὺς apud Tragicos, ubicunque ante vocalem occurrit, ultimam syllabam corripit. Vide Bacch. 409. Soph. Trach. 271. Antig. 1144. Erravit igitur Valckenaerius, cum ὅθι pro ὅθεν, contra codicum et editionum consensum, Heathio obsecutus edidit. Vocem exponit Hesychius, Κλιτὺς, καὶ κλιτύες. τὰ ἀποκλίματα τῶν ὀρέων, ἢ τὰ καταφερῆ τῶν ὑδάτων. lege κατωφερῆ. Pariter Etymol. M. v. κλειτὺς, Scholiasta ad Hom. Il. Π. 390. Od. E. 470. et alii Grammatici. Apud Homerum κλιτὺν ultimam producit, quod Valckenaerio fraudi fuisse videtur.

228. δέσποινα δίας Ald. δέσποιν' ἀδίας Lasc. Reiskius primus correxit ἁλίας, et sic MSS. quidam. Limna, locus littori proximus, ubi sita erant gymnasia, memoratur etiam infr. 1129. Τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον. ad quem versum Scholiasta, a Valckenaerio emendatus, Λίμνη, τόπος Τροιζῆνος, ἔνθεν Λιμνῆτις Ἄρτεμις καλεῖται.

229. Gymnasia equestria vocat ἱππόκροτα δάπεδα Noster Helen. 210.

230. Diana appellatur Λατοῦς ἱπποσόα θυγάτηρ, apud Pindarum Olymp. III. 47.

231. De equis Venetis loquitur Phædra, quos in solennibus Græcorum ludis celeberrimos fuisse constat. Hesych. Ἐνετίδας, πώλους στεφανηφόρους, ἀπὸ τῆς περὶ τὴν Ἀδρίαν Ἐνετίδος· διαφέρουσι γὰρ ἐκεῖ. Anachronismi igitur Euripides insimulatur in Scholio quod sumpsit Eustathius ad Il. B. p. 361, 21=273, 37. quod hos equos heroicis temporibus tribuerit. Veneti enim, Paphlagoniæ gens (Vid. Hom. Il. B. 851.) non nisi post excisam Trojam in Adriæ finibus, duce Antenore, consedisse perhibentur. Historiæ meminerunt Livius I. 1. Virgil. Æn. I. 242. De voce δαμαλιζομένα optime disseruit Valckenaerius: " Ex duobus Codd. et prima Ed. recte Musgravius, pro δαμαζομένα, restituit δαμαλιζομένα. Formæ sunt veteres et legitimæ, tametsi non inveniantur in Lexicis, ab inusitatis δάμαλος, ἅρπαλος, πύκταλος, ductæ, δαμαλίζειν, ἁρπαλίζειν, πυκταλίζειν. Euripideam dabit Pindarus Πυθ. V. 163. XI. 38. ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομέναν. Ἁρπαλίζειν Æschylus Theb. 248. Eumen. 986. Anacreontis est, ὡς μὴ Πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω. ex Epitome Athenæi in Casaub. Anim. p. 782. l. 8. hinc apud Eustath. in Il. Ψ. p. 1444, 19."

232. πάραφρον vulgo; quod, licet planissime contra metrum, edidit Valckenaerius; mox tamen in notis amplexus est πάραφρόν γ'. "*Corrigendum* τί τόδ' αὖ παράφρων. *vide Sophocl. Philoct.* 833. *Male Musgravius Valckenaerium* γ' *infercientem sequitur.* παράφρων *recte proposuerat editione prima.*" R. P. Subauditur οὖσα. Locus Philoctetis (815. ed. Brunck.) est, Τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;

233. Suidas et Photius hunc locum citant v. νῦν δὴ, exponentes, ἀρτίως, ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Phot. ὅροις, corrupte.

234. πόθεν Fl. Phot. Piersoni conjecturam μόχθον pro πόθον, metro quantumvis reclamante, probare potuit Valckenaerius. νῦν δὲ ψαμάθοισιν ἀκυμ. Suid. et Phot.

235. ἀκύμαντος, *fluctibus multum percussus.* ψαμάθοις ἐπ' ἀκυμάντοις idem fere significat ac infra 1168. ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας. Litera *a* potestatem ἐπιτατικὴν habet, ut in locutionibus ἀξύλῳ ὕλῃ Hom. Iliad. Λ. 135. ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον, et pluribus aliis apud Valckenaerium ad Theocriti Adoniaz. p. 214. Et sic profecto nostrum vocabulum intellexit Valck. Pari sensu accipiendum videtur ἀκύματος in versu Euripidis apud Valcken. ad Phœn. 216. Ἀκύματος δὲ πορθ-

ΤΡ. τί τόδ' αὖ παράφρων ἔῤῥιψας ἔπος;
νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας
πόθον ἐστέλλου· νῦν δ' αὖ ψαμάθοις
ἐπ' ἀκυμάντοις πώλων ἔρασαι.

τάδε μαντείας ἄξια πολλῆς,
ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει,
καὶ παρακόπτει φρένας, ὦ παῖ.
ΦΑΙ. δύστηνος ἐγώ, τί ποτ' εἰργασάμην;
ποῖ παρεπλάχθην γνώμης ἀγαθῆς;
ἐμάνην, ἔπεσον δαίμονος ἄτῃ.
φεῦ, φεῦ, τλήμων.
μαῖα, πάλιν μου κρύψον κεφαλήν·
αἰδούμεθα γὰρ τὰ λελεγμένα μοι·
κρύπτε· κατ' ὄσσων δάκρυ μοι βαίνει,
καὶ ἐπ' αἰσχύνην ὄμμα τέτραπται.

μὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ. (Confer Æsch. Prom. 89. ποντίων τε κυμάτων Ἀνήριθμον γέλασμα.) Apud serioris ævi scriptores ἀκύμαντος erat *Non agitatus fluctibus*; ut in Lucian. Dial. Marin. V. Tom. I. p. 300, 92. Et profecto pariter in nostro loco vertendum esse arbitratur Blomfieldius; a cujus sententia equidem invitus discedo; sed enim patet ex v. 228, et infra v. 1124. equestre stadium, de quo loquitur Nutrix, mari vicinum esse.

237. ὥς τις Ald. Reiskius correxit ὅστις, quod ex E. P. et Lasc. receperunt nuperi Editores. ἀνασειράζω· ἀναχαλινῶ. Suid. id est, *fræno retraho*. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ταῖς σειραῖς παρακρουομένων ἵππων, καὶ τοῦ εὐθέος δρόμου παρεκβαλλομένων. Schol. Hunc versum respexit Hesychius v. ἀνασειράζει.

238. παρακόπτει φρένας *delirare facit*. Non raro quidem παρακόπτειν, perinde ac παραπαίειν, significat *delirare:* sed nescio an alibi verbum activo sensu, ut hic, adhibeatur. Hinc tamen παράκοποι φρενῶν *insanientes*, Bacch. 33. et simpliciter παράκοπος *amens*, Bacch. 1000. Æsch. Prom. 601. ad quem locum Blomfieldius existimat vocabulym proprie de citharœdo usurpatum esse contra tempus pulsante.

243. Perperam vulgo μαία. Accentum restituit Brunckius e Cod. A. μαῖα dicebant veteres de *avia*, et *obstetrice*, et *nutrice*. De ultimo sensu, qui et frequentior est, et ex Odyssea notissimus, Hesychius ait, προσφώνησις πρὸς πρεσβῦτιν τιμητική, ἀντὶ τοῦ, ὦ τροφέ.

244. Cod. Fl. omittit μοι, et mox habet δάκρυα.

246. αἴσχήνην Lasc.

τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμην, ὀδυνᾷ·
τὸ δὲ μαινόμενον, κακόν· ἀλλὰ κρατεῖ
μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι.
ΤΡ. κρύπτω· τὸ δ' ἐμὸν πότε δὴ θάνατος
σῶμα καλύψει;
πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος.
χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους

247. Eandem sententiam plenius habet Sophocles Aj. 259. Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει· Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, Μηδένος ἄλλου διαπράξαντος, Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει. ubi Brunckius laudat locum nostro simillimum Euripidis Antiopæ apud Stobæum XCVII. p. 538, 28. Φρονῶ δ' ἃ πάσχω, καὶ τόδ' οὐ σμικρὸν κακόν· Τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ Νοσοῦντα· κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία. Verbum ὀδυνᾷν, etiamsi apud Tragicos non alibi reperiatur, indubiæ fidei est. ὀδυνᾷ· λυπεῖ, καταπονεῖ, Hesychius, huc, ut videtur, respiciens. Achilles Tatius I. p. 23. τὰ τῆς ψυχῆς τραύματα μᾶλλον ὀδυνᾷ. alia hujus verbi exempla collegit Valck. Frustra igitur emendavit Musgravius ὀδυνά. Nostum versum citat Sophoclis Scholiasta Aj. 259.

248. κρατεῖ, κρεῖσσόν ἐστι. Schol. Vertas cum Valckenaerio, *Insanire vero malum quidem; sed præstat sine sensu malorum perire.*

252. π. δ. γάρ μ' ὁ πολὺς βίος Ald. Bentleius in Dissert. de Phalar. Epist. p. 102. correxit π. δ. μ' ὁ πολὺς βίοτος, quod extat in Codicibus A. B. D. Fl. π. δὲ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίος Lasc.

253—259. Hos versus ad Latinum sermonem redactos usibus suis accommodavit Cicero de Amicitia XIII. 45. *Nam quibusdam, quos audio sapientes habitos in Græcia, placuisse opinor mirabilia quædam: sed nihil est quod illi non persequantur argutius: partim fugiendas esse nimias amicitias, ne necesse sit unum sollicitum esse pro pluribus: satis superque esse suarum cuique rerum; alienis nimis implicari molestum esse: commodissimum esse, quam laxissimas habenas habere amicitiæ, quas vel adducas, cum velis, vel remittas: caput enim esse ad beate vivendum, securitatem; qua frui non possit animus, si tanquam parturiat unus pro pluribus.* Suspicatur Valckenaerius Ciceronem hæc, ut permulta alia, sumpsisse e Chrysippo, qui, cum Euripidis studiosissimus esset, potuerat nostros versus in Libro suo περὶ φιλίας adhibuisse. Vs. 253—257. laudat Plutarchus De Amicorum Multitu-

φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι,
καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς·
εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν,
ἀπό τ' ὤσασθαι, καὶ ξυντεῖναι.
τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν
ψυχὴν, χαλεπὸν βάρος, ὡς κἀγὼ
τῆσδ' ὑπεραλγῶ.
βιότου δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις

dine, Tom. II. p. 95. E. unde varietates quædam notandæ sunt: μετρίαν — Φιλίαν θνατοὺς ἀντείνασθαι (ἀνατείνασθαι) et θέλγητρα pro στέργηθρα.

254. Recte se habet φιλίας ἀνακίρνασθαι. Porsonus ad Med. 138. attulit similes locutiones, Æschyl. Choeph. 342. νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. Herodot. IV. 152. φιλίαι συνεκρήθησαν. VII. 151. φιλίην συνεκεράσαντο.

255. τροπικῶς δὲ εἶπεν, ὡς ἐπὶ σώματος καὶ ὀστέου, τὸ βάθος τῆς ψυχῆς. Schol.

256. ἄλυτα Fl. mendose. στέργηθρα *amores*, quo sensu vox occurrit in Æschyli Prom. 501. ubi tres MSS. exhibent θέλγητρα. Choeph. 238. Eumen. 191. Apte confert Jac. Tate Soph. Aj. 678. Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι μὲν ἀρτίως, ὅτι Ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμιν εἰς τοσόνδ' ἐχθραντέος, Ὡς καὶ φιλήσων αὖθις· εἴς τε τὸν φίλον Τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, Ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. ubi legendum ἐχθαρτέος, scilicet ab ἐχθαίρω, non ἐχθραίνω, derivatum, patebit e Porsoni Nota ad Med. 555. Cicer. de Amic. 16. *Negabat ullam vocem inimicitiorem Amicitiæ potuisse reperiri, quam ejus qui dixisset, ita amare oportere, ut si aliquando esset osurus. nec vero se adduci posse, ut hoc, quemadmodum putaretur, a Biante esse dictum crederet, qui sapiens habitus est unus e septem, sed impuri cujusdam, aut ambitiosi, aut omnia ad suam potentiam revocantis esse sententiam.*

257. Plutarchus, hunc versum exponere volens, subjecit, κάθαπερ πόδα νέως, ἐπιδιδόντα καὶ προσάγοντα ταῖς χρείαις τὴν φιλίαν.

258. Noster Alcest. 886. si modo recte se habet Codicum lectio, Μία γὰρ ψυχή· τῆσδ' ὑπεραλγεῖν Μέτριον ἄχθος.

261. ἀτρεκεῖς, ἀκριβεῖς Schol. neque aliter Hesychius. ἀτρεκὴς quidem significat *vere absolutus*: unde, sensu paullum detorto, fit *nimis subtiliter elaboratus*, vel etiam *nimius*, ut hic et infra 1115. δόξα ἀτρεκής.

φασὶ σφάλλειν πλέον ἢ τέρπειν,
τῇ θ' ὑγιείᾳ μᾶλλον πολεμεῖν.
οὕτω τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ
τοῦ μηδὲν ἄγαν,
καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι.
ΧΟ. γύναι γεραιὰ, βασιλίδος πιστὴ τροφὲ
Φαίδρας, ὁρῶ μὲν τάσδε δυστήνους τύχας,

264. Sic Lasc. et MSS. sequentibus Valcken. et Brunck. λίαν γ' Ald. Credo importunam particulam a librario additam, nesciente ultimam τοῦ λίαν syllabam ab Atticis Poetis semper produci. Idem fieri in adverbiis ἄγαν, πέραν, εὐὰν, monuit Etymologus M. v. ἄγαν. Τὸ λίαν est ὑπερβολὴ, *exsuperantia alicujus rei*; ut in Nostri Hec. 595. Τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος. Orest. 696. τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς. Phœn. 593. Μέθετον τὸ λίαν, μέθετον. Fragm. Antiopæ apud Stobæum LXXI. p. 439, 53. αἰδεῖσθαι δὲ χρὴ, Γύναι, τὸ λίαν, καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον. Meminerint tirones vocem λίαν primam syllabam habere communem. Vid. Porson. Supplem. Præf. ad Hec. p. xvi.

265. Dubitatur quis sapientum auctor esset sententiæ, μηδὲν ἄγαν. Palladas in Anthol. II. 48. 1. Μηδὲν ἄγαν τῶν ἕπτα σοφῶν ὁ σοφώτατος εἶπεν. Alii tribuunt Chiloni, alii Sodamo, teste Scholiasta nostro, qui epigramma laudat, quod in Tegea extabat, Ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπήρατου, ὅς μ' ἀνέθηκεν, Μηδὲν ἄγαν, καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά. Observavit Dan. Heinsius in Lectt. Theocrit. cap. 20. veteres, cum proverbium incerti auctoris citarent, solere ὡς λέγουσιν οἱ σοφοὶ, vel ὡς σοφὸς εἶπεν, vel tale quiddam subjungere. Consulas Notam Blomfieldii ad Æsch. Prom. 916. qui laudat Pindarum apud Plutarch. Tom. II. p. 116. D. Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς. Eundem versum conservavit Hephæstio de Metris, XV. 7. p. 91. ed. Gaisford.

268. ὁρῶμεν Editiones omnes. Sed cum particula μὲν sententiæ pene necessaria videretur, divisim ὁρῶ μὲν scripsi. Neque quisquam huic correctioni objicere debet, quod statim sequantur pluralia ἡμῖν et βουλοίμεθα; talis enim numerorum enallage apud Tragicos frequentissima est: exempla suppeditabunt hujus dramatis vv. 6. 422. 526. 656. 686. 700. &c. Marklandus in Nota MSta conjicit τῆσδε scil. Phædræ, citans v. 283. Exercit. Acad. Luzac. p. 8. τῆσδε δυστήνου, quod recepto deterius videtur.

ἄσημα δ' ἡμῖν, ἥτις ἐστὶν ἡ νόσος.
σοῦ δ' ἂν πυθέσθαι καὶ κλύειν βουλοίμεθ' ἄν.
ΤΡ. οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσ'· οὐ γὰρ ἐννέπειν θέλει.
ΧΟ. οὐδ' ἥτις ἀρχὴ τῶνδε πημάτων ἔφυ;
ΤΡ. εἰς ταυτὸν ἥκεις· πάντα γὰρ σιγᾷ τάδε.
ΧΟ. ὡς ἀσθενεῖ τε, καὶ κατέξανται δέμας.
ΤΡ. πῶς δ' οὔ, τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν;
ΧΟ. πότερον ὑπ' ἄτης, ἢ θανεῖν πειρωμένη;

269. ἄσημα hic et infra 373. vice singularis ponitur, ut ξυγγνωστὰ in Hec. 1097. Phœniss. 1008. Med. 491. 701. Ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι. et alibi. Thucyd. I. 125. εὐθὺς μὲν ἀδύνατα ἦν ἐπιχειρεῖν ἀπαρασκεύοις οὖσιν. Hujus scribendi formæ, Atticis quidem usitatissimæ, reliquis autem Græciæ scriptoribus non ignotæ, plurima exempla dedit Koenius ad Gregor. Corinth. p. 53. observans secutum esse Virgilium Æn. I. 667. *Frater ut Æneas pelago tuus omnia circum Littora jactetur, odiis Junonis iniquæ, Nota tibi.*

270. Brunckius, Reiskii conjecturam secutus, edidit Σοῦ δ' αὖ. Sed particula αὖ nunquam otiosa est; et rectissime duplicatur ἂν cum optativo βουλοίμεθα. Vid. infra ad v. 482. Legendum putat Censor eruditus (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 224.) Σοῦ δ' ἐκπυθέσθαι, observans confusa esse ἂν πύθοιο et ἐκπύθοιο in Æsch. Prom. 616.

273. εἰς ταυτὸν τῆς ἀγνοίας ἐμοὶ ἥκεις Schol. Similiter exponit Valck. "*convenit inter nos, ut æque ignorem ac tu.*" Sic Hec. 741. Εἴ τοι με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι, Εἰς ταυτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν. Scholiasta agnoscit aliam lectionem ἥκει, quam habet D. σιγῶ Fl.

274. κατέξανται δέμας ex Euripide citat Eustathius ad Il. B. p. 189, 24=143, 23. huc respiciens.

275. Notanda est insolita locutio τριταίαν ἡμέραν pro τρίτην; cui tamen similis est in Nostri Hec. 32. Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος. ad quem locum Porsonus observavit τριταίαν ἡμέραν usurpasse Arati Scholiastam ad Diosem. 57. p. 99. a. ed. Ox. Usitato more scriptum esset τριταία γ' οὖσ' ἄσιτος, omisso ἡμέραν, ut in Div. Joan. XI. 39. κύριε, ἤδη ὄζει· τεταρταῖος γάρ ἐστι. Theocrit. Idyll. II. 4. Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει. Ceterum particulam γ' male omisit Brunck. membranas suas secutus.

276. ἄτη apud Tragicos dicitur de calamitate qualibet, sed præsertim de ea, quæ divinitus immissa

ΤΡ. θανεῖν· ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου.
ΧΟ. θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει.
ΤΡ. κρύπτει γὰρ ἥδε πῆμα, κοὔ φησιν νοσεῖν.
ΧΟ. ὁ δ' εἰς πρόσωπον οὐ τεκμαίρεται βλέπων;
ΤΡ. ἔκδημος ὢν γὰρ τῆσδε τυγχάνει χθονός.
ΧΟ. σὺ δ' οὐκ ἀνάγκην προσφέρεις, πειρωμένη
νόσον πυθέσθαι τῆσδε καὶ πλάνον φρενῶν;

sit. Exempla hujus significationis passim obvia. Pro ὑπ' ἄτης conjecit P. Victorius Var. Lect. XII. 17. ὑπ' ἄσης, Reiskius ὑπ' ἄλης; infeliciter uterque: nam vocum ἄση et ἄλη priores syllabæ breves sunt. Muretus quidem (Var. Lect. X. 12.) legendum censuit ἄσης ὕπ'; sed ἄτης recte defendit Valckenaerius. Ipse tamen maluit ἢ θανεῖν π. quod sententiæ minus apte, ut opinor, conveniret.

277. Musgravius, hoc responso offensus, pro θανεῖν conjicit ἄδηλ', satis audacter.

278. ἐξαρκεῖ. Glossa in Cod. Par. apud Valck. ἀρέσκει. sic infra 699. κἀξαρκοῦντά μοι, quod dicerent nostrates *and satisfactory to me.* X. Π. 567. pro τάδ' habet τόδ'.

280. ὅδ' Lascaris, Aldus, Musgravius, et Valckenaerius, male: particula enim adversativa δὲ requiritur. Male etiam Brunckius ὃ δ'. ὁ δὲ est *ille autem.* Articulus præpositivus ὁ, ἡ, τὸ, sequentibus μὲν, δὲ, γὰρ, vice pronominum οὗτος, et ἐκεῖνος non raro apud Tragicos usurpatur. Exempla videas in hac fabula 1173. 1218. 1239. 1302. 1305. Similis articuli usus, etiam sine istis particulis, apud Tragicos occurrit, rarius quidem, sed in exemplis indubiæ fidei. Verum ea quæstio non est hujus loci.

281. Hic versus cum præcedente citatur in Scholio ad v. 115. ubi pro ὢν γὰρ mendose legitur ὅ γε. Versus est Baccharum 215. Ἔκδημος ὢν μὲν τῆσδ' ἐτύγχανον χθονός.

283. πλάνον Edd. et MSS. omnes præter Flor. qui πλάνην. Constat utramque formam Tragicis fuisse in usu. Sed in Æschylo semper, ni fallor, invenitur fœminina, præterquam in Prom. 594. ubi vulgo πλάνοι; sed et ibi πλάναι e MSS. restituit Blomfieldius. Contra in Euripidis superstitibus fabulis semper legitur masculina πλάνος. Helen. 782. πόσον χρόνον Πόντου 'πὶ νώτοις ἄλιον ἐφθείρου πλάνον. Inde colligo hujus formæ usum post Æschyli tempora invaluisse. Mœris, πλάνος, Ἀττικῶς· πλάνη, Ἑλληνικῶς. Hinc citavit Eustathius ad Il. B. p. 335, 44 = 252, 43. πλάνος φρενῶν, ἡ πλάνη. Flor. inverso ordine φρενῶν πλάνον.

ΤΡ. εἰς πάντ᾽ ἀφῖγμαι, κοὐδὲν εἴργασμαι πλέον.
οὐ μὴν ἀνήσω γ᾽ οὐδὲ νῦν προθυμίας,
ὡς ἂν παροῦσα καὶ σύ μοι ξυμμαρτυρῇς,
οἵα πέφυκα δυστυχοῦσι δεσπόταις.
ἄγ᾽ ὦ φίλη παῖ, τῶν πάροιθε μὲν λόγων
λαθώμεθ᾽ ἄμφω· καὶ σύ θ᾽ ἡδίων γενοῦ,
στυγνὴν ὀφρὺν λύσασα, καὶ γνώμης ὁδόν·
ἐγώ θ᾽, ὅπῃ σοι μὴ καλῶς τόθ᾽ εἰπόμην,
μεθεῖσ᾽, ἐπ᾽ ἄλλον εἶμι βελτίω λόγον.
κεἰ μὲν νοσεῖς τι τῶν ἀποῤῥήτων κακῶν,
γυναῖκες αἵδε συγκαθίσταιντ᾽ ἂν νόσον·

284. εἰς πάντ᾽ ἀφῖγμαι vulgo, ut in Soph. Œd. Tyr. 265. κἀπὶ πάντ᾽ ἀφίξομαι. εἰς πᾶν Valck. et Brunck. e quatuor MSS. Utrumque probum. Sic dicebant πᾶν δρῶν vel πάντα δρῶν eodem sensu quo hic Nutrix εἰς πάντ᾽ ἀφῖγμαι. Plato Apolog. §. 29. ὅπως ἀποφεύξεται, πᾶν ποιῶν θάνατον. Sed Eubulus ap. Athen. III. p. 100. A. Ὑπεδησάμην, ἅπαντα δρῶν, τὰς ἐμβάδας. quæ loca indicavit Blomfieldius. Deinde κοὐδὲν εἴργασμαι πλέον, *nec quidquam profeci*. Similis phrasis est in Iph. A. 1383. Καὶ πλέον πράξωμεν οὐδέν. Soph. Œd. Tyr. 918. οὐδὲν εἰς πλέον ποιῶ.

288. Sic Lasc. et Codd. omnes. ἀλλ᾽, ὦ φίλη παῖ Ald. quod sumptum esse credo a versu 475. ubi recte legitur.

289. λάθωμεν Flor. Sequentia sic legit et distinguit Censor Anglus (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 228.) καὶ σύ γ᾽ ἡδίων γενοῦ, Στυγνὴν ὀφρὺν λύσασα, καὶ γνώμης ὁδὸν Ἔγωγ᾽, ὅπῃ σοι μὴ καλῶς τόθ᾽ ἑσπόμην, Μεθεῖσ᾽, κ.τ.λ.

290. Horat. Carm. III. 29. 16. *Sollicitam explicuere frontem.*

291. Vertas, *omissis istis, in quibus te male tum sequebar*, id est, *imitabar*.

294. συγκαθιστάναι Ald. συγκαθιστάνται Lasc. et MSS. unde conjecit Musgravius in prima editione συγκαθίσταιντ᾽ ἂν, quod cum Valckenaerio et Brunckio recepi. Porsonus in Suppl. Præf. ad Hec. p. xxxiii. hanc emendationem acutam et probabilem vocat, monens particulam ἂν sæpissime in ista versus sede positam reperiri. In Hec. 1183. pro vulgato δύνανται, edidit ille ex uno Codice δύναιντ᾽ ἄν. Ipse vero Musgravius postea Aldinam

εἰ δ᾽ ἔκφορός σοι ξυμφορὰ πρὸς ἄρσενας,
λέγ᾽, ὡς ἰατροῖς πρᾶγμα μηνυθῇ τόδε.
εἶεν· τί σιγᾷς; οὔ σε χρὴ σιγᾶν, τέκνον,
ἀλλ᾽ ἤ μ᾽ ἐλέγχειν, εἴ τι μὴ καλῶς λέγω,
ἢ τοῖσιν εὖ λεχθεῖσι συγχωρεῖν λόγοις.
φθέγξαι τι· δεῦρ᾽ ἄθρησον· ὢ τάλαιν᾽ ἐγώ.
γυναῖκες, ἄλλως τούσδε μοχθοῦμεν πόνους,
ἴσον δ᾽ ἄπεσμεν τῷ πρίν· οὔτε γὰρ τότε
λόγοις ἐτέγγεθ᾽ ἥδε, νῦν τ᾽ οὐ πείθεται.
ἀλλ᾽ ἴσθι μέντοι, πρὸς τάδ᾽ αὐθαδεστέρα

lectionem defendit, allatis Homeri locis, Iliad. I. 684. Εἰσὶ καὶ οἵδε τάδ᾽ εἰπέμεν. T. 140. Δῶρα δ᾽ ἐγὼ ὅδε πάντα παρασχεῖν. Lasc. νόσων.

296. ἰατρῷ P.

297. εἶεν solennis exclamatio est, ubi missis iis, quæ jam dicta sint, ad alia se convertit oratio. Huic respondet apud vernaculam linguam interjectio *Well!* Vide Hec. 317. Med. 387. Male igitur Brunckius contra Edd. et MSS. edidit ἔα, quæ particula summam admirationem denotat. Hunc vero secutus sum reponentem οὔ σε χρὴ pro vulgato οὐκ ἐχρῆν. Similis est confusio infra 345.

298. Sic Valck. et Brunck. e duobus Codd. A. Fl. Vulgo ἤν τι.

299. Fors. leg. Ἢ τοῖσί γ᾽ εὖ λ.

301. "*Sic Ion.* 134. *legendum est*, εὐφάμους πόνους μοχθεῖν Οὐκ ἀποκάμνω. *non* εὐφάμοις πόνοις." R. P. Dixit paullo aliter μόχθους ἐπόνησα infra 1366. In Flor. λόγους pro πόνους.

302. τῶν πρίν MSS. et Edd. omnes ante Musgravium, qui in 2da ed. dedit e Scaligeri conjectura τῷ πρίν· sed facilius permutantur τῶι et τῶν.

303. ἐθέλγεθ᾽ Lasc. Ald. sed ἐτέγγεθ᾽ MSS. omnes, et sic Musgr. Valck. Brunck. τέγγειν proprie est *aqua adspersa mollire*. De metaphorico hujus verbi usu videnda sunt quæ docte et eleganter disputavit Ruhnkenius ad Timæum p. 248. Conferas Æsch. Prom. 1044. Τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ Λιταῖς. Hinc quoque ἄτεγκτος *durus, qui molliri nequit:* ut in Soph. Œd. Tyr. 336. Ἀλλ᾽ ὧδ᾽ ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ;

304. ἴσθι — εἰ θανεῖ, προδοῦσα σοὺς Παῖδας interpretatur Valcken. *Scias te prodidisse liberos quum morieris.* Græci sæpe conjungunt

γίγνου θαλάσσης, εἰ θανεῖ, προδοῦσα σοὺς
παῖδας, πατρῴων μὴ μεθέξοντας δόμων,
μὰ τὴν ἄνασσαν ἱππίαν Ἀμαζόνα,
ἣ σοῖς τέκνοισι δεσπότην ἐγείνατο
νόθον, φρονοῦντα γνήσι', οἶσθά νιν καλῶς,
Ἱππόλυτον. ΦΑΙ. οἴμοι. ΤΡ. θιγγάνει σέθεν τόδε.
ΦΑΙ. ἀπώλεσάς με, μαῖα, καί σε πρὸς θεῶν
τοῦδ' ἀνδρὸς αὖθις λίσσομαι σιγᾶν πέρι.
ΤΡ. ὁρᾷς; φρονεῖς μὲν εὖ, φρονοῦσα δ', οὐ θέλεις
παῖδάς τ' ὀνῆσαι, καὶ σὸν ἐκσῶσαι βίον.

verba οἶδα, γιγνώσκω, μανθάνω, αἰσθάνομαι, &c. et ex his composita, cum participiis præsentis, et perfecti et futuri, ut in notis istis Ξύνοιδα σοφὸς ὤν. Ἴσθι δύσποτμος γεγώς. Et hunc Græcismum sumpsit Virgilius Æn. II. 376. *extemplo (neque enim responsa dabantur Fida satis) sensit medios delapsus in hostes.* Quin et pariter Miltonus nostras Parad. Amiss. IX. 792. Nonnunquam hæc formula cum participio Aoristi invenitur; conferendi versus hujus fabulæ 521. 896. Soph. Trach. 741. Τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω Πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. Electr. 1200. Μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐποικτείρας ποτέ.

Verba π. τ. αὐ. Γ. θ. quæ διὰ μέσου dicta sunt, illustrentur per similes fere sententias apud Nostrum, Med. 28. ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος Κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων. Androm. 538. Τί με προσπίπτεις ἁλίαν πέτραν, Ἢ κῦμα λιταῖς ὣς ἱκετεύων; Pari sensu intelligendus est versus Æschyli Prom. 1037. Ὀχλεῖς μάτην με, κῦμ' ὅπως, παρηγορῶν. Shakespeare. *Merchant of Venice*, Act 4. Sc. 1. *You may as well go stand upon the beach, And bid the main flood bate his usual height;* &c.

307. ἱππείαν vulgo contra metrum. ἱππίαν A. et Eustath. ad Il. Z. p. 656, 23=521, 31. indicante Porsono; et hæc quidem forma plerumque in Euripide restituenda est. Extat tamen altera infra 1352. Similiter usi sunt Tragici vocibus δούλειος et δούλιος, Βακχεῖος et Βάκχιος, atque aliis ejusmodi.

312. Alio ordine habet Cod. A. τοῦδ' αὖθις ἀνδρός. Αὖθις, *posthac*. Hesychius, αὖθις. πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα. Vid. infra v. 896. et quæ ibi notata sunt. Alibi dictum εἰς αὖθις.

ΦΑΙ. φιλῶ τέκν'· ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι.
ΤΡ. ἁγνὰς μὲν, ὦ παῖ, χεῖρας αἵματος φέρεις.
ΦΑΙ. χεῖρες μὲν ἁγναὶ, φρὴν δ' ἔχει μίασμά τι.
ΤΡ. μῶν ἐξ ἐπακτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τινος;
ΦΑΙ. φίλος μ' ἀπόλλυσ' οὐχ ἑκοῦσαν οὐχ ἑκών.
ΤΡ. Θησεύς τιν' ἡμάρτηκεν εἰς σ' ἁμαρτίαν;
ΦΑΙ. μὴ δρῶσ' ἔγωγ' ἐκεῖνον ὀφθείην κακῶς.
ΤΡ. τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ', ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν;
ΦΑΙ. ἔα μ' ἁμαρτεῖν· οὐ γὰρ εἰς σ' ἁμαρτάνω.
ΤΡ. οὐ δῆθ' ἑκοῦσά γ', ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι.
ΦΑΙ. τί δρᾷς; βιάζει χειρὸς ἐξαρτωμένη.
ΤΡ. καὶ τῶνδε γονάτων οὐ μεθήσομαί ποτε.

315. χειμάζομαι proprie *tempestate jactor*. Usu metaphorico, ut hic, adhibetur in Suppl. 271. Ion. 985. Soph. Phil. 1460. Antig. 391. Aristoph. Ran. 361.

316. φορεῖς e duobus MSS. Brunckius, qui et in Soph. Œd. T. 1320. φορεῖν pro φέρειν edidit; utrumque male. αἱμάτων φέρεις X. Π. 702.

317. Orest. 1620. ΜΕ. Ἁγνὸς γὰρ εἰμὶ χεῖρας. ΟΡ. ἀλλ' οὐ τὰς φρένας. Hic versus laudatur apud Athenæum XII. p. 530. D. ubi μιάσματα.

318. Verte, *num e calamitate ab inimico aliquo tibi illata?* ἐπακτόν. ἔξωθεν ἐπηγμένον. Hesych. Exponit Scholiasta, ἐπακτὴ (l. ἐπακτὸς) πημονὴ, ἔξωθεν ἐπαγομένη γοητεία παρὰ τῶν ἐχθρῶν. Hunc et seq. versum inepte adhibuit Auctor X. Π. 706-7.

320. σ' omittit Fl.

322. ἐξαίρειν hic est *excitare, impellere*, ut in Alcest. 353. Οὔτ' ἂν φρέν' ἐξαίροιμι πρὸς Λίβυν λακεῖν Αὐλόν. qua significatione sæpius dicitur ἐπαίρειν. Aristoph. Nub. 42. Ἥτις με γῆμαι 'πῆρε τὴν σὴν μήτερα. Vid. Ruhnken. ad Timæum, p. 119.

323. Corruptissime Fl. οὔ γαρ εἰσί μ' ἁμαρτεῖν.

324. Duportus, Scaliger, aliique corrigebant οὐδέ σου λελείψομαι; sed mutatione nihil opus. Sensus est, ut videtur, *Vincar igitur, si modo necesse est ut vincar, non volens, sed tua opera.* ἐν δὲ σοὶ λελ. *sed penes te est ut vincar.* Sic in Alcest. 285. Ἐν σοὶ δ' ἐσμὲν καὶ ζῆν καὶ μή. Contra Valckenaerius vertit ἐν σοὶ, *tuo judicio*.

326. Καὶ σῶν γε γονάτων vulgo, sed τῶνδε γονάτων, quod exhibent

ΦΑΙ. κάκ', ὦ τάλαινα, σοὶ, τάδ' εἰ πεύσει κακά.
ΤΡ. μεῖζον γὰρ ἢ σοῦ μὴ τυχεῖν, τί μοι κακόν;
ὀλεῖ. ΦΑΙ. τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἐμοὶ τιμὴν φέρει.
ΤΡ. κἄπειτα κρύπτεις χρήσθ', ἱκνουμένης ἐμοῦ;
ΦΑΙ. ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν ἐσθλὰ μηχανώμεθα.
ΤΡ. οὐκοῦν λέγουσα τιμιωτέρα φανεῖ.
ΦΑΙ. ἄπελθε, πρὸς θεῶν, δεξιάν τ' ἐμὴν μέθες.

Codd. B. D. verum esse judicavit Valckenaerius, et recepit Brunckius: recte. Conf. Hec. 746. ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων. Androm. 893. 'Αγαμέμνονος παῖ, πρὸς σὲ τῶνδε γουνάτων, Οἴκτειρον ἡμᾶς. Alterum e Glossa natum esse ostendit lectio Codicis apud Valck. σῶν γονάτων.

328. μὴ τυχεῖν interpretatur Scholiasta στερηθῆναι.

329. ὀλεῖ. Hæc vox vulgo Phædræ tribuitur; sed eam recte Nutrici continuavit Brunckius, monente Valckenaerio. Sic quidem convenit Phædræ responsio, τὸ μέντοι πρᾶγμα (scil. τὸ ὀλέσθαι) ἐμοὶ τιμὴν φέρει. Ceterum ὀλεῖς, quod in nota MSta probavit Musgravius, pene adductus eram, ut in textum reciperem, et integrum versum Phædræ tribuerem. Scilicet in hujusmodi dialogis, perrara est singularis versus divisio.

330. Sic omnes Libri præter Parisiensem apud Valck. qui habet ἐμοὶ, mendose. Nimis licenter emendavit Brunckius ἱκνουμένην ἐμέ. Græci quidem κρύπτειν cum duplici accusativo sæpissime construunt, ut infra 918. Suppl. 306. ubi recte edidit Gaisfordius, Αἰσχρόν γ' ἔλεξας, χρήστ' ἐπικρύπτειν φιλούς. Hec. 574. Κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών. Sed neque ista exempla, neque alia quæ protulit Brunckius ad Æsch. Prom. 630. huic nostro prorsus similia sunt. Equidem censeo Euripidem hic prælaturum fuisse genitivum, quem vocant, absolutum, ut in Hec. 276. prætulit Ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ, Ἄκουσον. ubi, nisi quod participium adjiciendum erat, dixisset Ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σε ἐμοί.

331. Lasc. Ald. et Codd. habent Ἐκ τῶν γὰρ ἐσθλῶν αἰσχρὰ μηχ. contra sensum. Sed αἰσχρῶν ἐσθλὰ, quod pro varia lectione suprascriptum habet MS. B. agnoscit quoque Scholiasta; et sic ediderunt Musgr. Valck. Brunck. Audacius conjecit Musgravius ἄκη γὰρ αἰσχρῶν.

332. Hodie præferendum censeo Οὔκουν—φάνει: vid. Soph. Aj. 79. Orest. 1236.

333. Sic Cod. Flor. Ante Valck. editum erat δεξιᾶς τ' ἐμῆς μέθες, solœce. Statuit enim Dawesius

ΤΡ. οὐ δῆτ', ἐπεί μοι δῶρον οὐ δίδως ὃ χρῆν.
ΦΑΙ. δώσω· σέβας γὰρ χειρὸς αἰδοῦμαι τὸ σόν.
ΤΡ. σιγῷμ' ἂν ἤδη· σὸς γὰρ οὑντεῦθεν λόγος.
ΦΑΙ. ὦ τλῆμον, οἷον, μῆτερ, ἠράσθης ἔρον.
ΤΡ. ὃν ἔσχε ταύρου, τέκνον, ἢ τί φῂς τόδε;
ΦΑΙ. σύ τ', ὦ τάλαιν' ὅμαιμε, Διονύσου δάμαρ.
ΤΡ. τέκνον, τί πάσχεις; ξυγγόνους κακοῤῥοθεῖς;
ΦΑΙ. τρίτη δ' ἐγὼ δύστηνος ὡς ἀπόλλυμαι.
ΤΡ. ἔκ τοι πέπληγμαι. ποῖ προβήσεται λόγος;

Misc. Crit. p. 236. μεθιέναι cum accusativo, μεθίεσθαι cum genitivo ab Atticis conjunctum esse; et hanc regulam firmarunt Valcken. ad Phœn. 522. Porson. ad Med. 734.

336. Similis est versus Suppl. 110. Οἶδ'· ἀλλὰ τῶνδε μῦθος οὑντεῦθεν, τέκνον.

337. ἔρος Æolicam esse formam pro ἔρως docent Hesychius v. ἔρον, Etymol. M. v. ἔρος. Gregorius Corinthus p. 286. Eustathius ad Il. A. p. 136, 33 = 103, 8. Scholiasta Homeri Il. A. 469. et alii Grammatici. Vid. Koen. ad Gregorium. Comparatur γέλος, quod Æolicum est pro γέλως. Ἔρος frequens est apud Homerum, sed non nisi in nominativo vel accusativo: in Euripidis quidem senariis quinquies occurrit, in melicis, Soph. Electr. 197. Post hunc versum nota interrogationis in editionibus male ponitur; quod et infra 351. factum est. Ex his et sequentibus sumpta erant quæ Ovidii Phædra dixit, Epist. Heroid. IV. 53. *Forsitan hunc generis fato reddamus amorem; Et Venus e tota gente tributa petat.—Pasiphae mater, decepto subdita tauro, Enixa est utero crimen onusque suo. Perfidus Ægides, ducentia fila secutus, Curva meæ fugit tecta sororis ope. En ego nunc, ne forte parum Minoïa credar, In socias leges ultima gentis eo.*

339. σὺ δ' Fl.

340. τί πάσχεις; interrogatio est Atticis usitata, quam plerumque interpretantur *Quid facis?* Mihi potius videtur congruere cum nostratium locutione *What ails you?*

341. Sic in Soph. Œd. Col. 331. legendum, Ὦ τῆσδε, κἀμοῦ. ΙΣΜ. δυσμόρου δ' ἐμοῦ τρίτης. ubi δυσμόρου τ' sine auctoritate edidit Brunckius. "Malim ὧδ' ἀπόλλυμαι." Confer Soph. Ant. 919. Aj. 426. Σόλωνα pro Δόλωνα Aldus in Rhes. 525. σώματα pro δώματα Herc. 826." Elmsl.

ΦΑΙ. ἐκεῖθεν ἡμεῖς οὐ νεωστὶ δυστυχεῖς.
ΤΡ. οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ' ἃ βούλομαι κλύειν.
ΦΑΙ. φεῦ. πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἅμὲ χρὴ λέγειν;
ΤΡ. οὐ μάντις εἰμὶ τἀφανῆ γνῶναι σαφῶς.
ΦΑΙ. τί τοῦθ', ὃ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους ἐρᾷν;
ΤΡ. ἥδιστον, ὦ παῖ, ταὐτὸν, ἀλγεινόν θ' ἅμα.
ΦΑΙ. ἡμεῖς ἂν εἶμεν θατέρῳ κεχρημένοι.
ΤΡ. τί φῄς; ἐρᾷς, ὦ τέκνον, ἀνθρώπων τινός;
ΦΑΙ. ὅστις ποθ' οὗτός ἐσθ' ὁ τῆς Ἀμαζόνος.
ΤΡ. Ἱππόλυτον αὐδᾷς; ΦΑΙ. σοῦ τάδ', οὐκ ἐμοῦ, κλύεις.
ΤΡ. οἴμοι, τί λέξεις; τέκνον, ὥς μ' ἀπώλεσας.

343. Videtur sensus esse, *Ab ista re (amore scilicet) nos non recenter, sed jam olim infelices sumus.* Aliter ceperunt interpretes.

344. οὐδέν τοι Flor.

345. Vulgo ἅ 'μ' ἐχρῆν, perperam. Sed ἅμὲ χρὴ servavit Aristophanes in Equit. 16. ubi hic versus Imperatori Demostheni lepide adsignatur; et sic edidit Brunckius.

346. Hec. 737. Οὔ τοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων, Ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.

347. ἀνθρώπους ἐρᾷν pro simplici τὸ ἐρᾷν dictum esse arbitror. Vertas, *Quid est illud tandem quod vocant amare?* Recte contulit Valckenaerius Ovid. Metam. VII. 12. *mirumque, nisi hoc est, Aut aliquid certe simile huic, quod amare vocatur.* Vox autem ἀνθρώπους sine necessitate invecta Phædræ cunctationem ac pavorem optime exprimit. Corrigere tentabat Reiskius ὃ δὴ λέγουσιν ἐν ἀνθρώποις ἐρᾷν, satis infeliciter: obsequentem tamen habuit Brunckium.

349. ἡμεῖς δ' sine causa maluit Valck. Deinde κεχρημέναι Edd. et MSS. præter Cod. A. qui recte exhibet κεχρημένοι. Porsonus ad Hecub. 515. " Meminerint tirones Dawesiani canonis: Si mulier, de se loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem."

352. Vertit in sua Tragœdia Racinius, *Hippolyte? Grands Dieux! Ph. C'est toi qui l'as nommé.* Hunc versum respexerunt Plato in Alcibiade I. Tom. II. p. 113. C. Aristides Tom. III. p. 27. C. quod notavit Valck.

353. τί λέξεις; monuit Valcken-

γυναῖκες, οὐκ ἀνασχέτ'· οὐκ ἀνέξομαι
ζῶσ'· ἐχθρὸν ἦμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος.
ῥίψω, μεθήσω σῶμ'· ἀπαλλαχθήσομαι
βίου θανοῦσα· χαίρετ'· οὐκέτ' εἴμ' ἐγώ.
οἱ σώφρονες γὰρ, οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ὅμως,
κακῶν ἐρῶσι. Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς,
ἀλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ,
ἣ τήνδε, κἀμὲ, καὶ δόμους ἀπώλεσεν.

ΧΟ. ἄϊες ὦ, ἔκλυες ὦ — στροφή.
ἀνήκουστα τᾶς τυράννου πάθη

aerius eum scribendi modum pro τί λέγεις in talibus esse Euripidi peculiarem. Vid. Hec. 515. 1114. Phœn. 1289. Ion. 1132. Helen. 788. Med. 1307. Οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι. Videtur Hermanno ad Viger. p. 735. ea formula proprie indicare, *Quo tandem progredieris, hoc facto initio?* Interrogatio post τέκνον vulgo posita erat. Distinctionem recte mutavit Valck.

354. Verbum ἀνέχεσθαι cum participio apud Atticos scriptores sæpe conjungitur. Med. 38. οὐδ' ἀνέξεται κακῶς Πάσχουσ'. Æsch. Pers. 835. Μόνης γὰρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται. Soph. Aj. 411. Electr. 1028. Plura hujus structuræ exempla videas apud Valck. in Phœn. 550.

356. ἀπαλλαγήσομαι Χ.Π. 369. verum asperam formam, ut antiquam, prætulere Tragici. Non desunt tamen alterius exempla, etsi rariora. Vid. Porson. ad Phœn. 986.

358. Voces ἀλλ' ὅμως in fine senarii frequentabat Euripides: quem morem ridens sæpe imitatus est Aristophanes.

359. Supprimitur μόνον, ut in Hec. 1111. Ἀπώλεσ', οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως. Phœn. 1510. Σὰ δ' ἔρις, οὐκ ἔρις, ἀλλὰ φόνῳ φόνος Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε. Alcest. 234. " *Hujus ellipseos exempla suppeditabunt Jos. Scaliger ad Varronem de R. R.* III. p. 244. *Dan. Fessel. Adversar. Sacr.* IV. 3. *Joan. Davis. ad Cicer. Tusc. Disput.* V. 6, *et ad Cicer. de Natur. Deor.* II. 64. *et Lambert. Bos. in voce.*" R. P.

362. His respondent metra antistrophica infra 665.

363-4. Hos versus ita divisi, ut fierent Dochmiaci, cujus etiam generis sunt vv. 365. 366. 367. 371.

μέλεα θρουμένας.
ὀλοίμαν ἔγωγε, πρὶν σᾶν, φίλα,
καθανύσαι φρενῶν.
ἰώ μοι, φεῦ, φεῦ·
ὦ τάλαινα τῶνδ' ἀλγέων·
ὦ πόνοι τρέφοντες βροτούς.

372. 374. Asynarteti sunt vv. 368. 369. e Cretico et Dochmiaco constantes. Conf. Æsch. Suppl. 117. Τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρουμένα Λέγω λιγέα βαρέα δακρυοπετῆ. Quæ, etsi vulgatum ordinem reliquit Burneius, in versus Dochmiacos distribuenda sunt. θρουμένας et in v. præc. πάθη, pro θρεομένας et πάθεα, ob numeros rescripsi.

365. In edit. prima, cum Valckenaerio et plerisque editoribus dederam, πρὶν σὰν φίλαν Καταλῦσαι φρένα, hac nota adjecta:

Hæc vertit Ratallerus, *O utinam ante Interea, quam domina ista tua Mæsto perdat funere vitam.* Quæ interpretatio, etsi Valckenaerio satis commoda visa est, mihi certe non satisfacit. Dixit quidem Noster Suppl. 1004. καταλύσουσα βίοτον; sed vereor ut καταλῦσαι φρένα idem valere possit ac καταλῦσαι βίοτον, nec dubito quin corruptela aliqua in his vocibus lateat: hanc opinionem firmat magna lectionum varietas. φιλίαν habent Codd. B. D. φρενῶν Ald. et B. pro var. lect. φιλίαν κατανῦσαι φρενῶν A. Fl. et Lasc. Hinc aliquis legendum arbitretur καθανύσαι, nam ἀνύτω asperum spiritum habet: nec tamen video quomodo ex ista lectione sensus idoneus exprimi possit. Hesychius explicat καθανύσαι. συντελέσαι. [κατανύσαι Hermannus de Metris p. 260. *Ex Addendis.*] πρίν σ' ἂν φ. κ. φ. quod edidit Musgravius, solœcum est. Græci dicebant πρίν σε θανεῖν, et πρὶν ἂν σὺ θανῇς, non item πρὶν ἄν σε θανεῖν. Præterea non debebat pronomen inter πρὶν et ἂν interponi. Hunc locum, cum nihil certi habeam, quod in textum reponam, aliorum sagacitati commendo.

Hodie vero, a doctissimo Elmsleio monitus, rescripsi πρὶν σᾶν, φίλα, Καθανύσαι φρενῶν, cum hæc lectio librorum auctoritate satis defendatur, et eadem sit vocis καθανύτειν constructio in Soph. Electr. 1451. Ἔνδον· φίλης γὰρ προξένου καθήνυσαν.

367 Sic MSS. A. Fl. Aldus duplicat μοι. Lascaris ἰώ μοι μοι φεῦ.

369. Verbi τρέφειν videtur sensus esse, *prosequi more nutricis.* Comparat Musgravius Soph. Trach. 116. Οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ Τρέφει, τὸ δ' αὔξει βιότου Πολύπονον, ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον. Philemonem Stobæi LXVI. p. 420, 47. p. 281. Ed. Grot. Τὸν μόνιον ὄντα καὶ κακὴ τύχη τρέφει. ubi lectionem Gesneri et Bentleii Τὸν δὲ μόνον ὄντα, probavit Porsonus in Advers. p. 296. Casaubonus in Animadv. in Athenæum VII. c. 18. p. 549. plurima dedit exempla verbi τρέφειν apud Sophoclem pro ἔχειν adhibiti; ut in φόβον τρέφειν, νόσον τρέφειν. Sed tales locutiones cum Euripideis nostris parum apte comparantur.

ὄλωλας, ἐξέφηνας εἰς φάος κακά.
τίς σε παναμέριος ὅδε χρόνος μένει;
τελευτάσεταί τι καινὸν δόμοις.
ἄσημα δ' οὐκέτ' ἐστὶν οἷ φθίνει τύχα
Κύπριδος, ὦ τάλαινα παῖ Κρησία.
ΦΑΙ. Τροιζήνιαι γυναῖκες, αἳ τόδ' ἔσχατον
οἰκεῖτε χώρας Πελοπίας προνώπιον,

371. Adjectivum πανημέριος apud Homerum frequens est, et significat *per totum diem*, quo sensu Attici aliam formam πανήμερος usurpabant. vid. Æsch. Prom. 1061. Soph. Trach. 662. Aristoph. Ran. 387. Παναμέριος extat in Nostri Ion. 122. Hic autem sensu prorsus insolenti adhibetur, si modo vera sit Scholiastæ interpretatio: τίς ἄρα σε χρόνος ἐκ πασῶν τῶν ἡμερῶν οὗτος ἐξεδέχετο, ᾧ τὰ τοῦ ἔρωτος νοήσασα ἐξέφηνας; ubi pro νοήσασα fortasse corrigendum νοσήματα. Ceterum Brunckius e Musgravii conjectura edidit τίς σ' ὦ παναμέριος ὅδε πόνος μίμνει; lingua et metro adversantibus.

372. Vulgo τελευτήσεται. sed τελευτᾶσαι τε Flor. unde vidit Valck. legendum esse τελευτάσεται. quod edidit Brunck. Inter αι et ε frequens est confusio: in hoc versu pro καινὸν Aldina habet κενόν. Deest δόμοις in E. et Lasc.

373. Vide supra ad v. 269. οἷ φθίνει, *quo cadit.* metaphora sumpta a Sole vel astro in occasum vergente.

376. προνώπιον Hesychius et Suidas exponunt per πρόθυρον, id est, *vestibulum*, ad hunc locum respicientes. Hesychius etiam προνώπια, τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν· κάθαπερ ἐνώπια, τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται. similia habet Pollux. Vid. Bacch. 639. Εἰς προνώπι' αὐτίχ' ἥξει. Docet Eustathius ad Il. A. p. 82, 35=62, 14. et rursus ad Il. B. p. 312, 14=236, 14. hanc vocem contractam esse e προενώπιον, quod si constaret, legendum esset προὐνώπιον. sed profecto fluxit ab adjectivo προνωπὴς, quod

ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ
θνητῶν ἐφρόντισ' ᾗ διέφθαρται βίος·
καί μοι δοκοῦσιν οὐ κατὰ γνώμης φύσιν
πράσσειν κάκιον· ἔστι γὰρ τό γ' εὖ φρονεῖν
πολλοῖσιν· ἀλλὰ τῇδ' ἀθρητέον τάδε.
τὰ χρήστ' ἐπιστάμεσθα, καὶ γιγνώσκομεν,
οὐκ ἐκπονοῦμεν δ'· οἱ μὲν ἀργίας ὕπο,
οἱ δ' ἡδονὴν προθέντες ἀντὶ τοῦ καλοῦ
ἄλλην τιν'· εἰσὶ δ' ἡδοναὶ πολλαὶ βίου,
μακραί τε λέσχαι, καὶ σχολὴ, τερπνὸν κακὸν,

explicatur per εἰς τοὔμπροσθεν φερόμενος. Anglice, *forward*. Androm. 730. Ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρει. Alcest. 141. 184. Ceterum regio Trœzenia Peloponnesi vestibulum dicitur, utpote quæ prima ab Oriente peninsulæ pars, Atticæ objecta erat.

377. Hæc ridet Aristophanes in Equit. 1287. apertius vero in Ran. 962. Ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα, Τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρύω ζητῶν τίς ἔστιν ὄρνις. sic scripsi pro vulgato ἱππαλεκτρύονα, quod metri leges violat, ex emendatione Porsoni, cujus notitiam debemus Dobræo. Vid. Supplem. Præf. ad Hec. p. xlii. Epicharmi versus emendatos citat Porsonus in Addend. in Not. ad Hec. 1169. Αἴτε τι ζητεῖ σοφόν τις, νυκτὸς ἐνθυμητέον. Καὶ, Πάντα τὰ σπουδαῖα νυκτὸς μᾶλλον ἐξευρίσκεται. Eustathius hæc citans ad Il. B. p. 168, 4 = 127, 16. monet respicere Nostrum ad locutionem proverbialem ἐν νυκτὶ βουλὴ, unde etiam Nox εὐφρόνη vocatur.

381. τάδε Ald. τόδε Lasc. et MSS. sed pluralem in talibus prætulere Tragici.

382. Eadem tautologia, si sit tautologia, legitur in Iphig. Taur. 490. τὰς γὰρ ἐνθάδε Θυσίας ἐπιστάμεσθα καὶ γιγνώσκομεν. Vv. 382—6. laudat Stobæus XXX. p. 290, 47. Ed. Gesn. p. 133. Ed. Grot.

383. Aliam lectionem Κοὐκ ἐκπονοῦμεν habent E. P. et Lasc. Conf. Euripidis Fragm. Chrysippi II. Αἶ, αἶ· τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακὸν, Ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, χρῆται δὲ μή. Ovid. Met. VII. 20. *video meliora, proboque; Deteriora sequor.*

384. προσθέντες Fl.

386. "μακραὶ δὲ *Stobæus Trincavelli* xxviii." R. P.

αἰδώς τε· δισσαὶ δ' εἰσίν· ἡ μὲν οὐ κακὴ,
ἡ δ' ἄχθος οἴκων· εἰ δ' ὁ καιρὸς ἦν σαφὴς,
οὐκ ἂν δύ' ἤτην ταὔτ' ἔχοντε γράμματα.
ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ τυγχάνω προγνοῦσ' ἐγὼ,
οὐκ ἔσθ' ὁποίῳ φαρμάκῳ διαφθερεῖν
ἔμελλον, ὥστε τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν.
λέξω δὲ καὶ σοὶ τῆς ἐμῆς γνώμης ὁδόν.
ἐπεί μ' ἔρως ἔτρωσεν, ἐσκόπουν ὅπως
κάλλιστ' ἐνέγκαιμ' αὐτόν. ἠρξάμην μὲν οὖν

387. Hæc adumbrata ex Homerico (Il. Ω. 44.) οὐδέ οἱ αἰδὼς Γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Eandem sententiam expressit Euripides in Fragm. Erecthei apud Clem. Alexandr. Strom. VI. p. 621. B. Αἰδοῦς δὲ καὐτὸς δυσκρίτως ἔχω πέρι· Καὶ δεῖ γὰρ αὐτῆς, κἄστιν οὐ κακὸν μέγα. Ubi male legitur in Edit. Paris. Αἰδοῦς καὶ αὐτός. Nostra citat Plutarchus de Virtut. Moral. Tom. II. p. 448. F. Confert V. D. Jac. Tate Hesiod. Op. et D. 11. Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας, Ἡ δ' ἐπιμωμητή· κ.τ.λ.

389. ἤστην vulgo: sed ἤτην Homeri Scholiast. Venet. ad Il. A. 104. Pro γράμματα MSS. A. B. πράγματα. sed γράμματα Eustathius ad Il. Θ. p. 723, 15=613, 24. citans in exemplum Atticæ syntaxeos, qua pro femininis dualibus masculina, in articulis præsertim et participiis, adhibentur. Præivit Homerus Il. Θ. 455. ubi πληγέντε κεραυνῷ de Junone et Minerva dictum est. γράμματα legerat etiam Menander Athenæi XIII. p. 571. E. qui Nostrum imitatus est, observante Valckenaerio. Sensus est; *Si vero utriusque occasio certa esset, res duæ non iisdem literis*, id est, *eodem nomine designarentur*. Perperam vulgo ταῦτ'. recte tamen Lascaris ταὔτ'. ἔχον γε Fl.

390. Vulgo φρονοῦσ'. sed προγνοῦσ' e Codice A. ediderunt Musgravius et Brunckius.

391. διαφθείρειν significat *abolere*, hic vero usu metaphorico, *oblivisci*. Eodem modo usurpatur διολλύναι, Soph. Œd. Tyr. 317. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ Εἰδὼς διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην. Contra σώζειν est *recordari* in Helen. 274. σώζεσθαι Suppl. 916. Ἃ δ' ἂν μάθῃ παῖς, ταῦτα σώζεσθαι φιλεῖ Πρὸς γῆρας. Soph. Trach. 684. et alibi. Vid. Porson. Suppl. Præf. ad Hec. p. xxxiii.

ἐκ τοῦδε σιγᾷν τήνδε καὶ κρύπτειν νόσον.
γλώσσῃ γὰρ οὐδὲν πιστὸν, ἣ θυραῖα μὲν
φρονήματ᾽ ἀνδρῶν νουθετεῖν ἐπίσταται,
αὐτὴ δ᾽ ὑφ᾽ αὑτῆς πλεῖστα κέκτηται κακά.
τὸ δεύτερον δὲ, τὴν ἄνοιαν εὖ φέρειν,
τῷ σωφρονεῖν νικῶσα, προὐνοησάμην.
τρίτον δ᾽, ἐπειδὴ τοισίδ᾽ οὐκ ἐξήνυτον
Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι
κράτιστον· οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλεύμασιν.
ἐμοὶ γὰρ εἴη μήτε λανθάνειν καλὰ,
μήτ᾽ αἰσχρὰ δρώσῃ μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν.
τὸ δ᾽ ἔργον ᾔδη, τὴν νόσον τε δυσκλεᾶ.
γυνή τε πρὸς τοῖσδ᾽ οὖσ᾽ ἐγίγνωσκον καλῶς,

397—9. Habet Stobæus XXXVI. p. 216, 52. Grot. p. 142. Optime vertit Grotius *Nam nullam habere convenit linguæ fidem, Consilia cordi quæ scit alieno dare, Suis laboret ipsa cum semper malis.*

400. Ovidii Phædra, Heroid. IV. 151. *Et pugnare diu, nec me submittere culpæ Certa fui, certi si quid haberet amor.* τὸ δεύτερόν τε Codd. A. Fl.

402. Vulgo τοῖσιν. Edidi post Brunckium τοῖσιδ᾽, quod extat in Orest. 1123. Heraclid. 968. Eandem correctionem adhibuit Porsonus Medeæ v. 1292. τοῖσιδ᾽ pro τοῖσιν reponendum est in Nostri Iphig. T. 747. et alibi. Vid. infr. ad v. 1391. De formis ἀνύτω et ἀρύτω, quæ pro communibus ἀνύω et ἀρύω Atticis in usu erant, vide Porsonum ad Phœniss. 463.

404. βουλευμάτων Flor.

407. ᾔδειν Lasc. Ald. Sed ᾔδη habent quatuor Codices, recte: nam hæc est Attica plusquam perfecti forma; quod monuerunt omnes fere veteres Grammatici. Permulta loca ubi librariorum inscitia invexit communes formas ᾔδειν, ἐπεποίθειν &c. jam correxerunt Viri docti. De hac re consulas Dawesium Miscell. Crit. p. 230. Piersonum ad Mœrin p. 173-4.

408. γυνὴ δὲ unus Codex. Hæc verba, Heathio et Marklando male intellecta, interpretatus est Valck. *Præterea quoque me probe noveram esse mulierem, rem omnibus odiosam.* Similis est Creusæ querela

μίσημα πᾶσιν. ὡς ὄλοιτο παγκάκως,
ἥτις πρὸς ἄνδρας ἤρξατ᾽ αἰσχύνειν λέχη
πρώτη θυραίους. ἐκ δὲ γενναίων δόμων
τόδ᾽ ἦρξε θηλείαισι γίγνεσθαι κακόν.
ὅταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ,
ἦ κάρτα δόξει τοῖς κακοῖς εἶναι καλά.
μισῶ δὲ καὶ τὰς σώφρονας μὲν ἐν λόγοις,
λάθρα δὲ τόλμας οὐ καλὰς κεκτημένας·
αἳ πῶς ποτ᾽, ὦ δέσποινα ποντία Κύπρι,
βλέπουσιν εἰς πρόσωπα τῶν ξυνευνετῶν,
οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν ξυνεργάτην,
τέρεμνά τ᾽ οἴκων, μή ποτε φθογγὴν ἀφῇ;

in Nostri Ion. 410. Τὰ γὰρ γυναικῶν δυσχερῆ πρὸς ἄρσενας· Κἂν ταῖς κακαῖσιν αἱ ᾽γαθαὶ μεμιγμέναι Μισούμεθ᾽· οὕτω δυστυχεῖς πεφύκαμεν. Valckenaerius protulit satis nota quædam Tragicorum loca, in quibus μῖσος, μίσημα, στύγος, et στύγημα de personis dicuntur: Med. 1320. Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι Θεοῖς τε, κἀμοὶ, παντί τ᾽ ἀνθρώπων γένει. Soph. Electr. 289. Ὦ δύσθεον μίσημα. Horum autem ratio aliquantum diversa est: similis est constructio in Heliodor. Æthiopic. VI. 9. Tom. II. p. 108. Ed. Mitscherl. οὐκ ἐννοήσεις ἄνθρωπος οὖσα, πρᾶγμα ἀστάθμητον, καὶ ὀξείας ῥοπὰς ἐφ᾽ ἑκάτερα λαμβάνον; De constructione supra dictum est ad v. 304.

409. ὥστ᾽ ὄλοιτο e membranis, ut videtur, tacite edidit Brunckius: sed proculdubio recte se habet ὡς ὄλοιτο. nam particula ὡς cum optativo in initio sententiæ constructa significat *utinam*, ut in versu Homeri Iliad. Σ. 107. Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ᾽ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο. Soph. Electr. 126. ὡς ὁ τάδε πορὼν Ὄλοιτ᾽.

417-18. Hos versus sumpsit Eumathius de Ismeniæ et Ismenes Amor. X. p. 373. priorem leviter mutatum Xenarchus Comicus apud Athenæum XIII. p. 569. D. quod indicavit Valck.

420. τέραμνά τ᾽ Lasc. vv. 419, 420. adhibuit Lucianus Adversus Indoctum, Tom. III. p. 123, 54. Conferas infra v. 1077. Æschyl. Agam. 37. οἶκος δ᾽ αὐτὸς, εἰ φθογγὴν λάβοι, Σαφέστατ᾽ ἂν λέξειεν. Nostri Androm. 925. ὡς δοκοῦσί μοι Δόμοι

ἡμᾶς γὰρ αὐτὸ τοῦτ᾽ ἀποκτείνει, φίλαι,
ὡς μή ποτ᾽ ἄνδρα τὸν ἐμὸν αἰσχύνασ᾽ ἁλῶ,
μὴ παῖδας, οὓς ἔτικτον· ἀλλ᾽ ἐλεύθεροι,
παῤῥησίᾳ θάλλοντες, οἰκοῖεν πόλιν
κλεινῶν Ἀθηνῶν, μητρὸς οὕνεκ᾽ εὐκλεεῖς.
δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ,
ὅταν ξυνειδῇ μητρὸς ἢ πατρὸς κακά.
μόνον δὲ τοῦτό φασ᾽ ἁμιλλᾶσθαι βίῳ,

γ᾽ ἐλαύνειν φθέγμ᾽ ἔχοντες οἶδέ με. Cicer. pro Cœlio, 24. *Nonne ipsam domum metuet, ne quam vocem eliciat? non parietes conscios? non noctem illam funestam ac luctuosam perhorrescet?* Juvenal. Sat. IX. 102. *O Corydon, Corydon, secretum divitis ullum Esse putas? servi ut taceant, jumenta loquentur, Et canis, et postes, et marmora.* Non absimilia sunt in Shakespearii tragœdia *Macbeth*, Act. II. Sc. 1.

421. ἀποκτενεῖ Ald. sed ἀποκτείνει restituerunt ultimi editores ex A. P. et Lasc. Idem error sublatus est infra 1067. ἀποκτεῖναι Flor.

423. ἐλευθέρως Aldus, non male; sed paullo melior videtur altera lectio ἐλεύθεροι, quam exhibent A. D. P. Fl. Lasc. et receperunt Musgr. Valck. Brunck.

424. θάλοντες Lasc.

426-7. Bis laudantur apud Plutarchum, de Liberorûm Educatione Tom. II. p. 1. C. et de Audiendis Poetis p. 28. C. Sex versus 426—431. exhibet Stobæus LXXXVIII. p. 501, 12. p. 363. Ed. Grot. Citat Diogenes Laertius, Bion. Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύστομός τις ᾖ.

428. μόνον δέ φασι τοῦθ᾽ ἁμ. β. Stobæus Trincavelli, et Stobæi MS. quod edidit Brunck. Mox ὅταν παρῇ Stobæus. Corrupte Fl. φράστ᾽ ἁμ. et παρῆν. Vertit Grotius, *Unum seu aiunt esse par vitæ bonum, Cum rectus animus nil sibi conscit mali.* Verbum ἁμιλλᾶσθαι hic significat *durando certare.* Quoad sententiam comparari possunt Sophocles Philoct. 1443. οὐ γὰρ ἡὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς· Κἂν ζῶσι, κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται. (Ita hunc locum dedere nuperi Editores pro ἡ γὰρ εὐσέβεια σ. βρ. e correctione Dawesii Misc. Crit. p. 329. quam contra Tyrwhittum defendit Porsonus in Append. ad Toup. p. 448.) Euripides in Fragm. Temenid. apud Stobæum I. p. 1. 9. Ἀρετὴ δὲ, κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται, Ζῇ δ᾽ οὐκέτ᾽ ὄντος σώματος· κακοῖσι δὲ Ἅπαντα φροῦδα συνθανόνθ᾽ ὑπὸ χθονός,

γνώμην δικαίαν κἀγαθὴν, ὅτῳ παρῇ·
κακοὺς δὲ θνητῶν ἐξέφην᾽, ὅταν τύχῃ,
προσθεὶς κάτοπτρον, ὥστε παρθένῳ νέᾳ,
χρόνος· παρ᾽ οἷσι μήποτ᾽ ὀφθείην ἐγώ.

ΧΟ. φεῦ, φεῦ· τὸ σῶφρον ὡς ἁπανταχοῦ καλὸν,
καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται.

ΤΡ. δέσποιν᾽, ἐμοί τοι ξυμφορὰ μὲν ἀρτίως
ἡ σὴ παρέσχε δεινὸν ἐξαίφνης φόβον.
νῦν δ᾽ ἐννοοῦμαι φαῦλος οὖσα· κἂν βροτοῖς

431. προσθεὶς Ald. Fl. et Stobæi Ed. Trincav. προθεὶς Lasc. cum plerisque MSS. solito librariorum errore, quem secuti sunt Musgr. et Brunck. Deinde vulgo πάρθενος νέα. sed meliorem lectionem παρθένῳ νέᾳ servarunt A. Scholiast. et sic Musgr. Brunck. Stobæus Trincav. et Stobæi Cod. Sensus est, *Ut virgini ministra sua, ita menti hominis speculum affert tempus.* Conferunt Viri docti Terentium Adelph. Act. III. Sc. 3. 60. *denique Inspicere tanquam in speculum in vitas omnium Jubeo.*

433. ἁπανταχοῦ Aldus, ut vulgo; et sic X. Π. 547. ἁπανταχῇ E. P. Lasc. et Stobæus, hunc et sequentem versum exhibens, V. p. 63, 49. p. 37. Grot. τὸ σῶφρόν πως, Lasc.

434. καρπίζεται Codd. A. B. D. E. et hoc quidem post Musgravium et Brunckium temere amplexus eram, vice alterius lectionis κομίζεται, quod habent Lasc. Ald. Stobæus, et X. Π. 547. Cum autem ad δευτέρας φροντίδας ventum est, vidi καρπίζεσθαι pro καρποῦσθαι Tragicis haud usitatum esse. Spurius est versus Æsch. Theb. 607. Ἄτης ἄρουρα θάνατος ἐκκαρπίζεται. Verba Scholiastæ Pindari, Nem. IX. 110. a Musgravio citata, δόξαν εὐκλεᾶ καρπούμενος, e tragœdia desumpta esse credo. Quin et Demosthenes Adv. Leptinem, 56. p. 478, 1. Ed. Reisk. ὅτου γὰρ ἄν τις παρ᾽ ἡμῶν ἀγαθοῦ τοῖς ἄλλοις αἴτιος γένηται, τούτου τὴν δόξαν τὸ τῆς πόλεως ὄνομα καρποῦται. Credit Valck. Euripidem καρπίζεται in priore hujus fabulæ editione scripsisse, mox autem mutasse in κομίζεται.

435. ἐμοί τε Flor.

437. De constructione vid. supra ad v. 304. φαῦλος, perinde ac alia quædam adjectiva, modo duorum generum est, modo femininam formam φαυλὴ adhibet. Extat quidem φαυλὴν apud Nostrum in Med. 803. Non aliter feminina sunt μάταιον

αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι.
οὐ γὰρ περισσὸν οὐδὲν, οὐδ᾽ ἔξω λόγου
πέπονθας· ὀργαὶ δ᾽ εἴς σ᾽ ἀπέσκηψαν θεᾶς.
ἐρᾷς· τί τοῦτο θαῦμα; σὺν πολλοῖς βροτῶν.
κἄπειτ᾽ ἔρωτος οὕνεκα ψυχὴν ὀλεῖς;
οὔ τ᾽ ἄρα λύει τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας,

Iphig. T. 628. ὀρφανὸν Hec. 150. στεῤῥὸς Hec. 300. γενναῖος Hec. 596. δίκαιος Iph. T. 1202. μέλεος Orest. 201. βρύχιον Pers. 395. et alia nonnulla, quorum alibi leguntur femininæ formæ ματαία, δικαία, μελέα, &c.

438. Hic versus quasi e Nostri Cretensibus citatur apud Athen. XIV. p. 640. B. Proverbium, si quod aliud, tritum, extat iisdem fere vocibus apud Eustathium ad Il. B. p. 195, 24=148, 6. et ad Il. H. p. 689, 54=567, 13. utrobique Ed. Basil. mendose σοφότεραι. Versum citat idem ad Il. B. p. 164, 31=124, 31. Suppl. 1082. Ἀλλ᾽ ἐν δόμοις μὲν ἦν τι μὴ καλῶς ἔχῃ, Γνώμαισιν ὑστέραισιν ἐξορθούμεθα. Citat Egertonus Cic. Philipp. XII. 2. *posteriores enim cogitationes, ut aiunt, sapientiores solent esse.*

440. ἐπέσκηψαν vulgo. Sed cum haberet Cod. A. εἴ σ᾽ ἀπέσκηψαν, edidit Brunckius, monente Valckenaerio, εἴς σ᾽ ἀπέσκηψαν: recte, ut opinor; ἐπισκήπτειν enim apud Tragicos plerumque sensu *mandandi* adhibetur. ἀποσκήπτειν, ἐνσκήπτειν, κατασκήπτειν, ἐγκατασκήπτειν de malis divinitus irruentibus dicuntur; quod exemplis ostendit Valck. Sic infra 1416. Ὀργαὶ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας. In nostro versu non displiceret ἐνέσκηψαν.

441. Hæc in usus suos converterunt Eumathius de Ism. Amor. III. p. 73. et Heliodorus Æthiopic. IV. 10. p. 239. Contulit Valck. Herodotum VI. 68. p. 469. οὔτε γὰρ, εἴπερ πεποίηκάς τι τῶν λεγομένων, μούνη δὴ πεποίηκας, μετὰ πολλέων δέ. Conf. infr. 836. et ibi notata.

443. Vulgo οὐκ ἆρά γ᾽ οὐ δεῖ, quæ cum manifeste vitiosa essent, infelicibus conjecturis tentarunt Viri docti: Scaliger οὐκ ἆρα νοῦ δεῖ. Reiskius οὐκ ἐράσετ᾽ ἔτ᾽ οὐδεὶς, οἵ τ᾽. Heathius οὐκ ἆρά γ᾽ εὖ ἔχει. Musgravius οὐκ ἆρά γ᾽ ἡδὺ, vel οὐκ ἆρα δεινόν. Scholiasta vero exponit per οὐ λυσιτελεῖ, οὐ συμφέρει: unde vidit tandem Valckenaerius eum legisse λύει: cumque plurimi MSS. cum Lasc. exhiberent οὔ τ᾽ ἄρα, ipse correxit οὔ τ᾽ ἆρα λύει, vero quidem quam proxime. In uno tantum leviter erravit Vir summus. Copula τε hic locum non habet. οὔτ᾽ ἄρα est οὔ τοι ἄρα, diphthongo οι, quæ elidi non potest, cum brevi vocali crasin efficiente: quod persæpe fit in Atticis poetis, præsertim in τοι ἄρα et τοι ἄν. vid. infra 482. 1032. 1411. Hæc crasis, quam vix unquam librarii perceperunt, restituta est a Porsono Medeæ v. 863. Sophoclis Ajaci, v. 534. extat Trachin. 279. 322. Electr. 404. Æsch. Prom. 403. Theb. 556. Agam. 879. Nostri Iphig. Aul. 963. et alibi, licet plerumque vel a librariis corrupta, vel ab interpretibus parum percepta sit. Exempla hujus craseos apud Aristophanem plurima dedit Elmsleius ad Acharn. 323. Ceterum loci sententiam bene illustrat Ovidius Amor. II. 5. 1. *Nullus amor tanti est (abeas pharetrate Cupido) Ut mihi sint toties maxima vota mori.* λύει pro λυσιτελεῖ, *tanti est*, occurrit in Med. 566. 1109. 1359. Σάφ᾽ ἴσθι· λύει δ᾽ ἄλγος, ἢν σὺ μὴ ᾽γγελᾷς. (ubi vid. Porson.) Alc. 639. Sophocl. Electr. 1005. Plenius in Œdip. T. 316. Φεῦ, φεῦ· φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη Λύει φρονοῦντι. Hesychius λύει. λυσιτελεῖ.

ὅσοι τε μέλλουσ᾽, εἰ θανεῖν αὐτοὺς χρεών.
Κύπρις γὰρ οὐ φορητὸν, ἣν πολλὴ ῥυῇ·
ἣ τὸν μὲν εἴκονθ᾽ ἡσυχῇ μετέρχεται·
ὃν δ᾽ ἂν περισσὸν καὶ φρονοῦνθ᾽ εὕρῃ μέγα,
τοῦτον λαβοῦσα, πῶς δοκεῖς, καθύβρισε.

445. φορητὸς MSS. et Edd. ante Valckenaerium, qui e Stobæo LXI. p. 386, 36. p. 239. Grot. reposuit φορητὸν, recte: hunc enim loquendi modum adamavit Euripides. Vid. supra, 108. Orest. 226. 228. Phœn. 367. 385. 976. ubique subauditur χρῆμα. Tritissima sunt hujus structuræ exempla apud Latinos, *Triste lupus stabulis. Dulce satis humor. Varium et mutabile semper Femina.* Deinde comparant Editores Horatianum, Carm. I. 19. 9. *In me tota ruens Venus Cyprum deseruit.* πολλὴ est *vehemens, nimius.* ut Iph. Aul. 556. Καὶ μετέχοιμι τᾶς Ἀφροδίτας, Πολλάν τ᾽ ἀποθείμαν.

446. ἥκονθ᾽ duo Codd. et Stobæus Trincavelli.

447. περισσὰ Stobæus loc. cit. male: vid. infra 952. Deinde σωφρονοῦνθ᾽ Flor. pro quo Is. Vossius male proposuit σωφρονεῖν θ᾽. frequens est φρονεῖν μέγα apud Tragicos, præsertim Nostrum, et significat *superbire;* ut supra v. 6. Orest. 798. Phœn. 41. Electr. 1127. hinc etiam Phœn. 715. Ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν. id est, *Thebas despicere.*

448. Voces πῶς δοκεῖς interpositæ spiritum quendam orationi addunt. Sic Noster Hec. 1150. Κᾆτ᾽ ἐκ γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, προσφθεγμάτων Εὐθὺς λαβοῦσαι φάσγαν᾽ ἐκ πέπλων

φοιτᾷ δ' ἀν' αἰθέρ', ἔστι δ' ἐν θαλασσίῳ
κλύδωνι Κύπρις· πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔφυ.
ἥδ' ἐστὶν ἡ σπείρουσα καὶ διδοῦσ' ἔρον,
οὗ πάντες ἐσμὲν οἱ κατὰ χθόν' ἔκγονοι.
ὅσοι μὲν οὖν γραφάς τε τῶν παλαιτέρων
ἔχουσιν, αὐτοί τ' εἰσὶν ἐν μούσαις ἀεὶ,
ἴσασι μὲν, Ζεὺς ὥς ποτ' ἠράσθη γάμων
Σεμέλης· ἴσασι δ', ὡς ἀνήρπασέν ποτε
ἡ καλλιφεγγὴς Κέφαλον εἰς θεοὺς Ἕως,
ἔρωτος οὕνεκ'· ἀλλ' ὅμως ἐν οὐρανῷ
ναίουσι, κοὐ φεύγουσιν ἐκποδὼν θεούς·
στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι·

ποθὲν Κεντοῦσι παῖδας. Aristoph. Ran. 53. ἐξαίφνης πόθος Τὴν καρδίαν ἐπάταξε, πῶς οἴει, σφόδρα. Eccles. 399. Κἄπειθ' ὁ δῆμος ἀναβοᾷ, πόσον δοκεῖς. De his et similibus formulis egit Hemsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 475, 25.

449. Cuivis hæc legenti in mentem veniet carminis Lucretiani initium. Valckenaerius laudat versus Sophoclis Phædræ apud Stobæum LXI. p. 388, 24. Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται, Οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω Ψυχὰς ταράσσει, κἀπὶ πόντον ἔρχεται. Καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει Ζεὺς, ἀλλ' ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται. Tres priores Euripidi adseribit Clemens Alex. Strom. VI. p. 633. D.

451-2. Habet Plutarchus in Erotic. Tom. II. p. 756. D. ἔγγονοι Ald. sed ἔκγονοι Lasc. Plutarch. et X. Π. 49. cum MSS. nonnullis.

454. Locutionem ἐν μούσαις εἶναι de Poetis vel etiam Historicis intelligit Eustath. ad Il. B. p. 262, 2 =198, 30. huc respiciens: ὥστε ἐν τῷ, Μῆνιν ἄειδε θεὰ, προσυπακουστέον τὸ, δι' ἐμοῦ ὃς ἀεὶ ἐν μούσαις εἰμί· ὃ δὴ περὶ τῶν ποιητῶν ἢ τῶν ἁπλῶς λογίων Εὐριπίδης φησί.

456. Aliter quidem Homerus Odyss. O. 249. Ἀλλ' ἤτοι Κλεῖτον χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠὼς, Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.

458. Valckenaerius citat locum simillimum ex Herc. Fur. 1318.

459. θεοὶ pro θεοὺς Markland.

460. στέργουσι, *they acquiesce.* In hoc sensu στέργειν frequentatur, plerumque quidem cum accu-

σὺ δ' οὐκ ἀνέξει; χρῆν σ' ἐπὶ ῥητοῖς ἄρα
πατέρα φυτεύειν, ἢ 'πὶ δεσπόταις θεοῖς
ἄλλοισιν, εἰ μὴ τούσδε γε στέρξεις νόμους.
πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν,

sativo constructum, ut infra 463. nec raro tamen cum dativo. ξυμφορᾶς Flor. quod defendi possit per Æsch. Suppl. 1012. ἱμέρου νικώμενος. Fragm. Dictyos apud Stob. XCI. p. 507, 26. χρημάτων νικωμένῳ. hujus fabulæ v. 724. πικροῦ δ' ἔρωτος ἡσσηθήσομαι. Sed videtur dativus magis commodus, et in talibus usitatior. Noster Med. 1192. ξυμφορᾷ νικωμένη. Hec. 337. τῇ βίᾳ νικώμενον. Heracl. 300. νικηθεὶς πόθῳ.

461. σὺ δ' οὐκ ἀνέξει; supprimitur νικωμένη. Plenius dixit Heracl. 353. Νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται. Vide supra ad v. 354. Deinde χρῆν σ' ἐ. ῥ. ἀ. Π. φ. vertas, *Debuerat igitur pater te certis et pactis conditionibus genuisse:* et conferas Iph. A. 29. Οὐκ ἐπὶ πᾶσίν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς, Ἀγάμεμνον, Ἀτρεύς. Huc respexit Eustathius ad Il. B. p. 235, 35 = 177, 6. Ceterum notent tirones exemplum brevis vocalis in fine vocis ante inceptivam ῥ productæ: quod apud Atticos semper factum esse statuit Dawesius Misc. Crit. p. 160. inter alia exempla hunc versum afferens. Videas Æsch. Prom. 1059. Διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος. Soph. Œd. T. 847. Τοῦτ' ἔστιν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον. Œd. C. 900. Antig. 318. 712. Eur. Ion. 534. Iph. T. 253. Cyclop. 398. Ἔσφαξ' ἑταίρων τῶν ἐμῶν τίνι ῥυθμῷ. Electr. 777. Suppl. 105. (Ed. Gaisford.) Helen. 1099. Μέγας γὰρ ὡγὼν, καὶ βλέπω δύο ῥοπάς. et loca plurima Comicorum apud Dawesium, Brunckium in Aristoph. Plut. 1065. Gaisfordium in Hephæstion. p. 219. Sed profecto Canon Dawesianus, etsi adstipulantibus Viris doctis, parum accurate traditus est: exceptiones enim quædam notandæ erant, quarum præcipuas congessit Gaisfordius ad Hephæst. p. 220. Verior profecto regula videtur, quam de hujus literæ apud Iambicorum scriptores potestate statuit Censor Promethei Editionis Blomfieldianæ (*Quarterly Review*, Vol. V. p. 225.) Si finalis syllaba natura brevis secunda pedis pars est, ut in eam ictus metricus cadat, tum ob consonantem ῥ in initio vocis sequentis producitur. Hæc autem vis ἐκτατικὴ non obstat, quo minus syllaba in priore pedis parte brevis maneat, ut in Prom. 738. Χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα.

463. στέργεις Lasc. Ald. et plerique Codices. Sed στέρξεις A. Fl. et sic Musgr. Valck. Brunck. quos secutus sum.

464. φρονεῖν pro φρενῶν Fl,

νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾷν;
πόσους δὲ παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι
ξυνεκκομίζειν Κύπριν; ἐν σοφοῖσι γὰρ
τάδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά.
οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρὴ βίον λίαν βροτούς·
οὐδ' ἂν στέγην γὰρ, ἧς κατηρεφεῖς δόμοι,
καλῶς ἀκριβώσειαν· εἰς δὲ τὴν τύχην
πεσοῦσ', ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς;

465. μὴ δοκεῖν et οὐ δοκεῖν pro *dissimulare* usurpantur: Med. 66. Ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν. In hoc loquendi modo inter Græcos et nostrates prorsus convenit.

467. ξυνεκκομίζειν est *adjuvare*, quo sensu invenitur in Orest. 679. Electr. 73. Notat Valck. similiter adhiberi ξυνεκφέρειν in Fragm. Eur. Dictyos apud Stob. p. 474, 14. p. 347. Grot. Πατέρα τε παισὶν ἡδέως ξυνεκφέρειν Φίλους ἔρωτας, ἐκβαλόντ' αὐθαδίαν, Παῖδάς τε πατρί.

469. χρῆν Valck. et Brunck. e duobus MSS. A. Fl. Sed aptius videtur vulgatum. βροτοὺς λίαν Fl.

470. Vulgo legitur οὐδὲ στέγην γάρ. Sed cum particulam ἂν sententia plane flagitet, post οὐδὲ inserui, scilicet hanc simplicissimam emendandi rationem arbitratus. Sensus est, *Nec debent profecto mortales in vita sua severe excolenda admodum elaborare; nam neque tectum, quo opertæ sunt ædes, bene et accurate coagmentaverint.* Edidit Brunckius quod excogitaverat Musgravius κανὼν ἀκριβώσει' ἄν· parum probabiliter: hæc enim conjectura nata erat e Scholiastæ verbis, sententiam paullo fusius interpretantis. οὐδὲ στέγην γὰρ, ὑφ' ἧς οἱ δόμοι κατηρεφεῖς γίνονται, ἀκριβώσειαν (supplendum ἄν,) οἱ τέκτονες δηλονότι· καὶ τὸ μέτρον τοῦ διαστήματος κ.τ.λ.—εἶτα πρὸς μὲν ξύλων συνθέσεις, καὶ κανόνας εὖ συνθέτους, οὐκ ἐφίκετο τῆς ἀκριβείας ἡ τέχνη· σὺ δὲ τηλικαύτην συμφορὰν κ.τ.λ. Musgravii conjectura ἀκριβοῦσ' αἰὲν pluribus de causis improbanda est. Deinde edidit Brunckius ad Valckenaerii sententiam, ᾗ κατηρεφεῖς δόμοι. sed genitivum defendit Porsonus in Schedis, allato Archilochi loco apud Plutarch. Tom. II. p. 604. C. ubi de Thaso insula dictum est, ἥδε δ', ὥς ὄνου ῥάχις, Ἕστηκεν ὕλης ἀγρίας ἐπιστεφής.

472. δοκοῖς Ald. et pars MSS. ceteri cum Lasc. δοκεῖς. Hunc versum frustra sollicitarunt Viri docti. Heathius conjecit πεσοῦσαν ἣν σύ. Marklandus σῶς ἂν ἐκν.

ἀλλ' εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχεις,
ἄνθρωπος οὖσα, κάρτ' ἂν εὖ πράξειας ἄν.
ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν,
λῆξον δ' ὑβρίζουσ'· οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις
τάδ' ἐστὶ, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν.
τόλμα δ' ἐρῶσα· θεὸς ἐβουλήθη τάδε·
νοσοῦσα δ', εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφου.
εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ, καὶ λόγοι θελκτήριοι·

Brunckius Valckenaerio obsecutus edidit δοκοῖ, male; etenim particula ἂν ad ἐκνεῦσαι pertinet. "*Synesius Encom. Calvit.* p. 82. ἀλλ' οὐδ' ἂν Ἴωνα δοκῶ τὸν ῥαψῳδὸν ἐξευρεῖν. *Ita lego pro* ἐξευρήσειν *ex Suida, contra quam statuit P. Leopardus Emendat.* II. 19. *vide Eurip. Hippol.* 475 *(ed. Musgr.) male a Valckenaerio et Brunckio tractatum. Æschyl. Agam.* 944. *ubi similiter errant Heathius et Pauwius.*" R. P. Vertas; *In calamitatem vero, quantam tu, lapsa, quomodo te enataturam expectas?* Eadem metaphora infra v. 824. 825.

473. Vulgo ἔχοις, quod ob πράξειας ἂν in altero sententiæ membro prætulere Valck. et Brunck. Sed Indicativum ἔχεις præbent Lasc. A. P. Fl. quæ constructio nemini displicere debet; (vid. infra 483. Hec. 782. εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ, Στέργοιμ' ἄν.) et mihi quidem videtur paullo melius sententiæ convenire.

474. Ἄνθρωπος de muliere dicitur Theocr. Adoniaz. 106. Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπω, ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν. ad quem locum plura exempla citavit Valckenaerius. vide etiam Heliodorum supra citatum ad v. 408. Similiter Sulpicius ad Ciceronem. Epist. Fam. L. IV. 5. *In unius mulierculæ animula si jactura facta est, tanto opere commoveris? quæ si hoc tempore non diem suum obiisset, paucis post annis tamen ei moriundum fuit; quoniam homo nata fuerat.* Pro κάρτα γ' εὖ π. ἂν librorum omnium lectione, quam ipse olim scripseram, nunc edidi, monente Elmsleio, κάρτ' ἂν εὖ π. ἄν. Eadem confusio observata est infra ad v. 697.

476. λῆξον δ' Lasc. cum Codicibus omnibus. λῆξόν θ' Aldus, quem sequitur Valck.

477. θέλεις Flor.

480. Quivis comparabit Horatianum, Epist. I. 1. 33. *Fervet avaritia, miseraque cupidine pectus? Sunt verba et voces, quibus hunc*

φανήσεταί τι τῆσδε φάρμακον νόσου.
ἦ τ' ἄρ' ἂν ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν,
εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν.
ΧΟ. Φαίδρα, λέγει μὲν ἥδε χρησιμώτερα
πρὸς τὴν παροῦσαν ξυμφοράν· αἰνῶ δὲ σέ.
ὁ δ' αἶνος οὗτος δυσχερέστερος λόγων
τῶν τῆσδε, καί σοι μᾶλλον ἀλγίων κλύειν.

lenire dolorem Possis, et magnam morbi deponere partem. Musgravii conjectura καὶ λόγος θελκτήριος Φανήσεταί τις, nemini, opinor, arrisura est.

482. Vulgatam lectionem Ἦτ' ἆρά γ' ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξ. ἂν, mirum est probasse Valckenaerium. Codices A. Fl. exhibent ἦ γὰρ ἂν ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἂν, unde recte Brunckius ἂν duplicatum edidit. Hæc particula cum optativis sæpissime, nonnunquam etiam cum indicativis et infinitivis repetita est: (vid. vv. 270. 474. 497. 965.) quod ignorantes librarii, complura poetarum loca temere vitiarunt. Versus quosdam, in quibus ἂν male omissa erat, feliciter sanavit Porsonus ad Hecub. 736. Orest. 51. Videas Blomfieldium ad Æsch. Prom. 795. Addam ipse locum Æschyli Choeph. 851. ubi hactenus editum est Οὔτοι φρένα κλέψειαν (κλέψει' ἂν) ὠμματωμένην, invito metro. Corrigendum arbitror, Οὔτοι φρέν' ἂν κλέψει' ἂν ὠμματωμένην. Ut ad versum Hippolyti redeamus, omnes editores, præter Lascarem, dederunt ἦ τ' ἆρα, male. vide quæ notavi supra ad v. 443.

486. δυστυχέστερος A. Fl. Mox Τῶν τῆδε καὶ σὺ Fl. corrupte.

487. Duplicis comparativi exempla satis multa apud Tragicos invenies. Hec. 381. μᾶλλον εὐτυχέστερος. Æsch. Sept. Theb. 679. τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος; Suppl. 287. μᾶλλον ἐμφερέστεραι. Duplex superlativus Med. 1320. ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι. Alcest. 802. Τίμα δὲ καὶ τὴν πλεῖστον ἡδίστην θεῶν Κύπριν βροτοῖσιν. Soph. Philoct. 631. θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ Κλύοιμ' ἐχίδνης. Hec. 624. κάλλιστά τ' εὐτεκνώτατε Πρίαμε. ubi contulit Porsonus, inter alia, Soph. Œd. C. 1190. κάκιστα δυσσεβεστάτων. Cf. infra v. 1419. Ὃς ἂν μάλιστα φίλτατος κυρῇ βροτῶν. Simile exemplum præbet Cicero Epist. ad Att. XII. 38. *sive hanc aberrationem a dolore delegerim, quæ maxime liberalissima, doctoque homine dignissima, laudari me etiam oportere (credo.)* Plura utriusque generis exempla inter legendum occurrent.

ΦΑΙ. τοῦτ' ἔσθ', ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας
δόμους τ' ἀπόλλυσ', οἱ καλοὶ λίαν λόγοι.
οὐ γάρ τι τοῖσιν ὠσὶ τερπνὰ δεῖ λέγειν,
ἀλλ' ἐξ ὅτου τις εὐκλεὴς γενήσεται.
ΤΡ. τί σεμνομυθεῖς; οὐ λόγων εὐσχημόνων
δεῖ σ', ἀλλὰ τἀνδρός· ὡς τάχος διϊστέον
τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον.
εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι μὴ 'πὶ συμφοραῖς βίος
τοιαῖσδε, σώφρων δ' οὖσ' ἐτύγχανες γυνή,
οὐκ ἄν ποτ' εὐνῆς οὕνεχ', ἡδονῆς τε σῆς,
προσῆγον ἄν σε δεῦρο· νῦν δ' ἀγὼν μέγας
σῶσαι βίον σὸν, κοὐκ ἐπίφθονον τόδε.
ΦΑΙ. ὦ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγκλείσεις στόμα,
καὶ μὴ μεθήσεις αὖθις αἰσχίστους λόγους;

493. ὡς τάχος e MS. A. edidere Musgr. Valck. Brunck. pro vulgato εἰς τάχος. et sic profecto Lascaris editio. Deinde διοιστέον Ald. sed διϊστέον omnes MSS. Lasc. et Scholiasta, qui exponit per διαγνωστέον. Videtur sensus esse, *Quam celerrime dignoscendi tibi sunt ii, qui recta de te declararunt.* ἐξ εὐθείας λέγειν et ἀπ' εὐθέος λέγειν sunt, *plane, aperte, sine ambagibus dicere.* Edidit ex ingenio Brunckius διζητέον, quod ne Græcum quidem esse arbitror. Porsonus, ut ab amico ejus accepi, forte legendum putabat διοπτέον, i.e. *circumspiciendum.*

495. εἰ μὴ γὰρ ἦν Lasc.

496. Maluit Valckenaerius σώφρων τ', sine causa, ut opinor.

498. προσῆγον MSS. et Edd. ante Brunckium, qui e Scaligeri conjectura edidit προῆγον, fortasse recte: sed cum et alterum probum sit, textum mutare nolui.

500. συγκλήσεις ex uno Codice A. ediderunt Musgravius et Brunckius. Sed συγκλείσεις Lasc. Ald. et Auctor X. Π. qui hunc versum bis adhibet, 110 et 438. Credo formas ἔκλησα, κλῆδες, κλῆθρον, recentioris esse Atticismi, et in Tragicorum scripta a Grammaticis invectas. Consulas notam Valckenaerii in Phœn. 268.

ΤΡ. αἴσχρ', ἀλλ' ἀμείνω τῶν καλῶν τάδ' ἔστι σοι·
κρεῖσσον δὲ τοὔργον, εἴπερ ἐκσώσει γέ σε,
ἢ τοὔνομ', ᾧ σὺ κατθανεῖ γαυρουμένη.

ΦΑΙ. καὶ μή σε πρὸς θεῶν, εὖ λέγεις γὰρ, αἰσχρὰ δὲ,
πέρα προβῇς τῶνδ', ὡς ὑπείργασμαι μὲν εὖ
ψυχὴν ἔρωτι· ταἰσχρὰ δ' ἢν λέγῃς καλῶς,
εἰς τοῦθ', ὃ φεύγω νῦν, ἀναλωθήσομαι.

ΤΡ. εἴ τοι δοκεῖ σοι, χρῆν μὲν οὔ σ' ἁμαρτάνειν·
εἰ δ' οὖν, πιθοῦ μοι· δευτέρα γὰρ ἡ χάρις.
ἔστιν κατ' οἴκους φίλτρα μοι θελκτήρια

503. ἐκσώσειέ σε vulgo. ἐκσώσει γέ σε A. Flor. quod receperunt Valck. et Brunck. recte. Porsonus ad Med. 819. monet particulam γε sæpe in dialogis sequi εἴπερ, vel continuo, vel interposito alio vocabulo. Idem ad Phœn. 512. notat voces ὄνομα et ἔργον non raro a Tragicis opponi.

505. Hactenus legitur καὶ μή γε, πρὸς θεῶν. Emendat Porsonus καὶ μὴ σὲ, in Nota MSta ad Arist. Vesp. 1450. "*Aristoph. Vesp.* 1441. *pro* γε *lege* σὲ *ut recte Schol. et Suid.* (*v.* ζηλῶ.) γε *et* σε *sæpe permutantur, ut Eurip. Med.* 870. (867.) *ubi pro* φέρειν εἰκός γ', *recte ex MSS. edidit Brunckius* φέρειν εἰκός σ'. *Emenda obiter Eurip. Hippolyt.* 508. Καὶ μὴ ΣΕ πρὸς θεῶν—*confer Valcken. ad Phœniss.* 1659. *Markland. ad Suppl.* 277. *et ad Iph. Aul.* 1233. *Brunck. ad Med.* 326. (*adde Alcest.* 1119.) *ad Apoll. Rhod.* III. 985. σ' *pro* γ' *in eadem fabula* 118. *ex MS. reposuit Musgravius.*" R. P.

507. τἀσχρὰ Lasc. Ald.

509. δοκεῖ omnes Editores ante Musgravium, qui ob imperfectum χρῆν edidit εἴ τοι 'δόκει σοι: postea vero sententiam mutavit, et δοκεῖ revocandum esse censuit. Imperfectum 'δόκει, id est ἐδόκει, prætulerunt etiam Valckenaerius et Brunckius. Mihi potius videtur servanda esse formula εἴ τοι δοκεῖ σοι, quæ legitur in Nostri Electra, v. 77. et alibi. Totam autem sententiam sic interpretor: *Si quidem hoc tibi ita placet, debebas, fateor, non peccare: Si tamen in peccato,* hoc est, in amore, *revera implicita es, obsequere mihi; ea enim secunda est utilitas.* Aliter interpretantur Musgr. et Valck.

511. Observat Valckenaerius dictum esse φίλτρα θελκτήρια ἔρωτος,

ἔρωτος· ἦλθε δ' ἄρτι μοι γνώμης ἔσω·
ἅ σ' οὔτ' ἐπ' αἰσχροῖς, οὔτ' ἐπὶ βλάβῃ φρενῶν,
παύσει νόσου τῆσδ', ἢν σὺ μὴ γένῃ κακή.
δεῖ δ' ἐξ ἐκείνου δή τι τοῦ ποθουμένου
σημεῖον, ἢ λόγον τιν', ἢ πέπλων ἄπο,
λαβεῖν, ξυνάψαι τ' ἐκ δυοῖν μίαν χάριν.

ΦΑΙ. πότερα δὲ χριστὸν, ἢ ποτὸν, τὸ φάρμακον;

sicut in Apollon. Rhod. III. 738. θελκτήρια φάρμακα ταύρων.

512. γνώμην ἔσω Lasc. male. Adverbia εἴσω et ἔσω, præpositionum vice fungentia, genitivum post se habent. Leguntur quidem apud Homerum Ἴλιον εἴσω, οὔρανον εἴσω, ubi εἴσω pro simplici εἰς positum est: dubito autem an hanc licentiam unquam adhibuerint Attici.

513. ἐπὶ φρενῶν βλάβῃ Cod. Fl. repugnante metro. nam vocalis in fine præpositionis, literis φρ proximam vocem inchoantibus, brevis maneret: sequentibus vero βλ, in Euripidis senariis, longa fit. De his metri legibus consulendus Porsonus ad Orest. 64. et ad Hec. 302.

516. Reiskii conjectura legentis ἢ πλόκον τιν', ἢ πέπλων λάκος, haud necessaria est, et lectoribus in Euripide versatis parum probabilis videbitur. Hinc tamen πλόκον sumpsit Brunckius. Repetendum est ἢ (τὶ σημεῖον) πέπλων ἄπο. Apponam verba Scholiastæ, de duplici incantandi more disputantis. Δεῖ, φησὶν, αὐτῇ φαρμάξει σημεῖον ἐκ τοῦ Ἱππολύτου τι λαβεῖν, ἢ λόγου μνημόνευμα, ἢ κρασπέδου ἀπόσπασμα· καὶ τῷ μὲν λόγῳ αὐτοῦ τὸν λόγον τῆς Φαίδρας συνάψαντας ἐπᾴδειν, τὸ δὲ ἀπόσπασμα ἐσθῆτος· πάλιν ἐπαοιδαῖς ἀποσπάσματι τῆς ἐσθῆτος Φαίδρας συνάπτειν. Citant Editores quæ in re simili fecit Theocriti Pharmaceutria, Idyll. II. 53. Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις, Ὢ 'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω. et Virgiliana comparant, Eclog. VIII. 91. *Has olim exuvias mihi perfidus ille reliquit, Pignora cara sui.* Lucian. Tom. III. p. 288. 65. δεήσει δέ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπῖδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἤ τι τοιούτων. In iis quæ sequuntur Lucianus morem per nomina incantandi attigit.

518. Conf. Æsch. Prom. 488. Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον, Οὐ χριστὸν, οὔτε πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων Χρείᾳ κατεσκέλλοντο. Eurip. Suppl. 1119. Μισῶ δ' ὅσοι χρῄζουσιν ἐκτείνειν βίον, Βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι Παρεκτρέποντες ὀχετὸν, ὥστε μὴ θανεῖν. De diversis φαρμάκων generibus apud auctores Græcos memoratis, omnino legenda est doctissima

ΤΡ. οὐκ οἶδ᾽· ὄνασθαι, μὴ μαθεῖν, βούλου, τέκνον.
ΦΑΙ. δέδοιχ᾽, ὅπως μοι μὴ λίαν φανεῖ σοφή.
ΤΡ. πάντ᾽ ἂν φοβηθεῖσ᾽ ἴσθι· δειμαίνεις δὲ τί;
ΦΑΙ. μή μοι τι Θησέως τῶνδε μηνύσῃς τόκῳ.
ΤΡ. ἔασον, ὦ παῖ· ταῦτ᾽ ἐγὼ θήσω καλῶς.
μόνον σύ μοι, δέσποινα ποντία Κύπρι,
ξυνεργὸς εἴης· τἄλλα δ᾽, οἷ᾽ ἐγὼ φρονῶ,
τοῖς ἔνδον ἡμῖν ἀρκέσει λέξαι φίλοις.

ΧΟ. Ἔρως, Ἔρως, ὁ κατ᾽ ὀμμάτων — στροφὴ ά.

Blomfieldii nota, quam ad Promethei locum in Glossario scripsit.

519. ὄνασαι Flor.

520. φανῇς Editiones et Manuscripti, præter Flor. qui exhibet φανῇ; unde edidi, juxta Atticorum normam, φανεῖ, quoniam particulæ ὅπως μὴ plerumque cum futuro indicativi construuntur. Vid. Dawes. Misc. Crit. p. 227. cui si fides habenda sit, ὅπως μὴ cum aoristo secundo formæ passivæ conjungi nequit.

521. Monuit Dawesius Misc. Crit. p. 83. voculam ἂν participiis, perinde ac optativis et infinitivis, futuri temporis notionem conferre. Interpretatur Mugravius, *scito te, si de hac re trepida es, nihil non fuisse formidaturam.* Hunc versum imitatus est, ut videtur, Auctor Rhesi, v. 80. Πάντ᾽ ἂν φοβηθεὶς ἴσθι, δειμαίνων τόδε.

522. Pro τόκῳ aliam lectionem τέκνῳ exhibent C. E. P. Lasc.

527. Sic Aldus et Codices nonnulli. ὃς κατ᾽ ὀμμάτων A. E. P. Fl. Lasc. et Eustathius ad Il. Γ. p. 432, 6=328, 17. et hoc edidit Valckenaerius, negans scilicet Homericum ὁ pro ὃς usquam Atticis poetis adhibitum esse. Sed proculdubio erravit Vir summus. Articulus enim præpositivus non in Homero tantum, sed in trium Tragicorum reliquiis vice relativi positus haud raro invenitur. Hoc quidem in Choricis præcipue fit: vid. Hec. 477. 638. Bacch. 574. sed etiam in senariis extant non pauca hujus usus exempla; Æsch. Sept. c. Theb. 36. Σκοποὺς δὲ κἀγὼ καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ Ἔπεμψα, τοὺς πέποιθα μὴ ματᾶν ὁδῷ. 515. Agam. 535. 983. Sophocl. Œd. Tyr. 1055. 1379. 1427. Œd. Col. 304. 1258. Trach. 47. 381. 730. Electr. 1144. Eurip. Andr. 811. κτείνασα τοὺς οὐ χρὴ θανεῖν. Bacch. 712. in cujus fabulæ v. 468. legendum videtur Οὔκ· ἀλλ᾽ ὃ Σεμέλην ἐνθάδ᾽ ἔζευξεν γάμοις, quod exhibent Codices, pro vitiosa Aldi lectione ὃς Σεμέλης. Electr. 280. In Æsch. Pers. 150. recte Brunckius, Heathium secutus, edidit Βασίλεια δ᾽ ἐμὴ, τὴν προσπιτνῶ. Ceterum monuit Eustathius ad Il. A. p. 23, 1 = 17, 42. articulo præpositivo, quoties pronominis vice fungitur, addendum esse accentum: et in Aldina profecto editum est ὃ κατ᾽ ὀμμάτων. Mihi tutius visum est communem scribendi modum servare. Corrupte habet Cod. Flor. ἔρον, ἔρον, et mox πάθον.

στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν
ψυχᾷ χάριν, οὓς ἐπιστρατεύσῃ,
μή μοι ποτὲ σὺν κακῷ φανείης,
μήδ᾽ ἄῤῥυθμος ἔλθοις.
οὔτε γὰρ πυρὸς, οὔτ᾽
ἄστρων ὑπέρτερον βέλος,
τοῖον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας
ἵησιν ἐκ χερῶν
Ἔρως ὁ Διὸς παῖς.

529. οἷς pro οὓς B. D. Utramque constructionem probam esse ostendit Valckenaerius ad Phœn. 291. cui assentitur Porsonus. Iidem codices habent ψυχαῖς. Reposui, monente Elsmleio, ἐπιστρατεύσῃ pro ἐπιστρατεύσει. Subjunctivus est, subaudito ἂν, ut supra v. 429.

531. ἔλθῃς Lasc. solœce.

532. "*Eustath. ad Il.* Θ. p. 700, 15=581, 43." R. P.

533. ἄστρων βέλος interpretatur Musgravius de Siderum, vel Solis vi, quam incusabant veteres si quis exanimis repente concidisset. Citat ille Hesychii glossam, ἀστροβολήτους· τοὺς ὑπὸ τοῦ κυνὸς βαλλομένους. observans ad hanc opinionem alludere nomen apud Latinos *sideratorum.* Vertit Valck. ἄστρων βέλος, *fulminis telum.*

534—6. Editiones omnes οἷον τὸ τᾶς Ἀ. qua constructione offensus Valckenaerius plures correctiones in notis proposuit, et totum quidem locum sic scribendum censuit: Οὔτε γὰρ πυρὸς, οὔτ᾽ Ἄστρων, ὑπέρτατον βέλος Οἷόν γ᾽ ὁ τᾶς Ἀφροδίτας Ἵησιν ἐκ χερῶν Ἔρως ὀλίγος παῖς. Sed in his quædam sunt vulgatis longe deteriora: constructio enim magis impedita est: displicet etiam otiosa particula γ᾽ ad explendum metrum advocata: neque credibile est dixisse Euripidem ὀλίγος παῖς pro παιδάριον. Dixerit quidem Theocritus, Idyll. I. 47. ὀλίγος τις κῶρος.

ἄλλως, ἄλλως παρά τ' Ἀλφεῷ, ἀντ. α.
Φοίβου τ' ἐπὶ Πυθίοις τερέμνοις
βούταν φόνον Ἑλλὰς ἀέξει δὴ,

dixerit etiam Homerides Hymn. in Merc. 245. Παῖδ' ὀλίγον. sed talis locutio a Tragici nostri consuetudine plane abhorret. Leviorem equidem mutationem adhibui, legendo τοῖον pro οἷον; hæ enim voces aliquando permutantur, ut in Æsch. Prom. 944. ubi recte conservavit Robortellus τοῖον ἐξαρτύεται Γάμον γαμεῖν, pro vulgato οἷον. Nostri vero sententiam sic interpretor: *Neque enim aut ignis aut siderum ictus potentior; tale scilicet est Veneris telum, quod e manibus jaculatur Amor, Jovis filius.* Poterat quidem legi Τοιόνδ' ὁ τᾶς Ἀ. ni displicerent ὁ τᾶς Ἀφροδίτας, et ὁ Διὸς παῖς intra tantillum spatium concurrentia. Ad ultimum Strophæ versum defendendum citat Musgravius Virgilium, qui in Ciri v. 134. dixit, *Sed malus ille puer, quem nec sua flectere mater Iratum potuit, quem nec pater atque avus idem Jupiter.* Lactant. Institut. I. 17. *Venus genuit ex Jove Cupidinem.* Apuleium, Lib. VI. Negat autem Valckenaerius alibi apud veteres Græcos Jovem dictum esse patrem Cupidinis; idemque in disputatione de Amore, ac Patre ejus, in Diatribe, cap. XV. exquisitæ suæ eruditionis insigne specimen dedit. Sed Ἔρως ὁ Διὸς παῖς in suo Hippolyti exemplari certe legerat Eumathius, qui bis huc respexit, de Ismen. Amor. IX. p. 342. et X. p. 393. Nec minore jure παῖς Διὸς vocatur Amor, quam παῖς Διώνης in Fragmento Antigonæ Euripideæ apud Scholiastam Pindari Pyth. III. 177. Ὦ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεός. vid. Valck. Diatr. p. 154. C. quippe Dione mater fuisse Veneris perhibetur. Homer. Il. E. 371. ἧσ' ἐκ χειρῶν Lasc.

537. Pro ἄλλως, ἄλλως, malebat Brunckius μάτην, μάτην, ut versus cum Strophico melius congrueret. Sed non animadvertit ille primam vocis Ἔρως syllabam etiam in versibus 536. 540. longæ respondere. Equidem existimo prius Ἔρως in v. 527. extra metrum esse habendum; unde versus fiet Ionicus a majore, cujus generis quinque alios habet eadem strophe, vv. 528. 529. 530. 531. 536, et cum antistrophico, ἄλλως παρά τ' Ἀλφεῷ, probe congruet: in hoc enim metro primæ syllabæ quantitas ἀδιάφορος est. vid. vv. 536. 540. 555. ἄλλους ἄλλως Flor. Ἀλφειῷ Lasc.

538. ἐν Πυθίοις Flor. Lasc. τεράμνοις Lasc. et Ald. De duplici hujus vocis scriptura egit Arnaldus in Miscell. Observ. Tom. VI. p. 595. et Valckenaerius ad Phœn. 335. addens; "τέρεμνα vel τέραμνα semper apud Euripidem et alios vel *tecta* sunt domorum, vel *ædes* ipsæ, *tecta* quoque Latinis dictæ."

539. Hunc versum ter respexit Eustathius, ad Il. A. p. 23, 27 = 18, 10. p. 49, 2 = 36, 51. et ad Il. Z. p. 627, 15 = 481, 34. in primo loco adducit βούταν φόνον in exemplum Ionicæ formæ βούτας pro communi βότας, comparans νοῦσος pro νόσος, κοῦρος pro κόρος, et similia. In duobus reliquis interpretatur β. φ. de *hecatomba*. ἀέξει δὴ Aldus. δὴ omittunt Codices A. B. D. E. et Lasc. Musgravius ob metrum emendabat αὐξάνει δὴ; Heathius ἄρ' ἀέξει, quod incaute edidit Brunckius; si enim metro consuleret, saltem debebat ἆρ' ἀέξει. Legit Hermannus in Libro de Metris p. 445. Ἑλλὰς αἶ' ἀέξει.

Ἔρωτα δὲ τὸν τύραννον ἀνδρῶν,
τὸν τᾶς Ἀφροδίτας
φιλτάτων θαλάμων
κλειδοῦχον, οὐ σεβίζομεν,
πέρθοντα, καὶ διὰ πάσας
ἰόντα συμφορᾶς
θνατοῖς, ὅταν ἔλθῃ.
τὰν μὲν Οἰχαλίᾳ στροφὴ β'.

540. Versum ex Euripidis Andromeda Σὺ δ', ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων, Ἔρως, habent Lucianus Tom. II. p. 2, 17. Athenæus XIII. p. 561. B.

543. κληδοῦχον editiones: sed κλειδοῦχον, quod exhibet Cod. Paris. apud Valck. verius judico; vid. supra ad v. 500. "οὐ σεβίζομεν, *non colimus;* publico certe cultu non dignamur Amorem, cui primus fertur Charmus, ætate Pisistrati, altare posuisse in Academia." Valck. Meminit Athenæus XIII. p. 609. D. Ad hanc rem respexit idem XIII. p. 561. D. quem exscribam: Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἀπέχονται συνουσίας τινὸς διαλαβεῖν προεστάναι τὸν Ἔρωτα, ὥστε, τῆς Ἀκαδημίας ἐκδήλως τῇ Ἀθηνᾷ καθιερωμένης, αὐτόθι τὸν Ἔρωτα ἱδρυσάμενοι συνθύουσιν αὐτῷ.

544. πάσης edebatur ante Brunckium, qui Doricam formam reposuit.

547. Omittitur præpositio ἐν, ut in Soph. Trach. 171. Ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη. Phœn. 617. Μυκήναις. Androm. 439. 705. Τροίᾳ, et alibi. Etsi Οἰχαλίᾳ habent Lascaris et Aldus cum codicibus quibusdam, prava lectio Οἰχαλίαν in vulgatas editiones ante Musgravianam irrepserat. Aptissime confert Elmsleius Helen. 381. Ὦ μάκαρ Ἀρκαδίᾳ ποτὲ παρθένε, ut recte Aldus.

πῶλον, ἄζυγα λέκτρων,
ἄνανδρον τὸ πρὶν καὶ ἄνυμφον, οἴκων
ζεύξασ' ἀπ' † ειρεσίαν δρομάδα,
τὰν Ἄϊδος ὥστε Βάκχαν,

548. πῶλον ἄζυγα λέκτρων, explicat Scholiasta per παρθένον, ἄπειρον γάμων. Πῶλος apud Græcos modo de *juvene*, modo de *puella* dicebatur; quod monuit Hesychius in voce. In Rhes. 261. ἐπὶ πῶλον, scil. Helenam. In Androm. 621. Peleus, ad Hermionam, Helenæ filiam, alludens, inquit, μήτε δώμασιν λαβεῖν Κακῆς γυναῖκος πῶλον. Eubulus Athenæi XIII. p. 568. E. πώλους Κύπριδος. Anacreon. Od. LX. 1. Πῶλε Θρηκίη. Contra in Phœniss. 961. Menœceus vocatur Οὗτος δὲ πῶλος τῇδ' ἀνειμένος πόλει. In Lycophr. Alex. 1452. Teucer, ὡς ὁ πατρίου φονεὺς Πώλου, scil. Ajacis.

549. οἴκῳ e MS. C. male dedit Musgravius.

550. In omnibus editionibus præter Brunckianam legitur ζεύξασ' ἀπειρεσίαν δρομάδα: sed vox ἀπειρεσίαν proculdubio corrupta est, et e Scholiastæ verbis liquet scripsisse Poetam οἴκων ζεύξασ' ἄπο; exponit enim ille, ἀποζεύξασα καὶ ἀποχωρίσασα τῶν οἴκων. Similis locutio in Phœniss. 338. Ἀπήνας ὁμοπτέρου, Τᾶς ἀποζυγείσας δόμων. Reliquam versus partem difficile est corrigere. Equidem olim conjiciebam οἴκων ζεύξασ' ἄπ' Εὐρυτίων: extat adjectivum Εὐρυτεῖος in Soph. Trach. 260. et 1221. nec minore jure dici potuit Εὐρύτιος, quam alibi dictum est Βάκχιος pro Βακχεῖος, Ἀγαμεμνόνιος pro Ἀγαμεμνόνειος; vid. supra ad v. 307. Malint fortasse aliqui Εὐρυτιδᾶν; legitur enim Ἴφιτος Εὐρυτίδης in Hom. Odyss. Φ. 14. 37. Sed verisimilior videtur Blomfieldii nostri emendatio, οἴκων ζεύξασ' ἄπ' εἰρεσίᾳ, hoc est, *remigio:* Hercules enim, vastata Œchalia, Iolam ad Trachina deportandam navibus commisit. Vid. Soph. Trach. 658. Mihi tamen visum est, ut in re dubia, literas, quas exhibent MSS. et Edd. obelo notatas, in textu relinquere. Amplectatur igitur lector conjecturam Juvenis ingeniosi, aut ipse melius aliquid, si potest, excogitet. Nemini auguror arrisurum esse Brunckii ζ. ἄπο τρομερὰν δ. aut Musgravii ζεύξασ' ἀτειρέα συνδρομάδ' ἄταν.

551. In hoc etiam versu gravis corruptela diu inhæserat. Vulgo legitur τὰν ναΐδ' ὅπως τε Βάκχαν, quod frustra defendere tentaveris. Deest τὰν in tribus Codd. et Lasc. Cod. E. habet τὰν ἄϊδ' ὅπως τε Βάκχαν. Flor. ἀΐδαν et Βάκχαι. Ex his varietatibus Musgravius acute et feliciter conjecit τιν' ἄϊδος ὥστε Βάκχαν, quod probavit Valck. et

σὺν αἵματι, σὺν καπνῷ,
φονίοις θ' ὑμεναίοις,
Ἀλκμήνας τόκῳ Κύπρις ἐξέδωκεν.
ὦ τλάμων ὑμεναίων.
ὦ Θήβας ἱερὸν ἀντιστρ. β'.
τεῖχος, ὦ στόμα Δίρκας,
ξυνείποιτ' ἂν ἁ Κύπρις οἷον ἕρπει·
βροντᾷ γὰρ ἀμφιπύρῳ τοκάδα
τὰν διογόνοιο Βάκχου
νυμφευσαμέναν, πότμῳ
φονίῳ κατεύνασεν.

recepit Brunck. Articulum vero retinendum esse judicavi. In Nostri Hecub. 1067. occurrit Βάκχαις Ἅϊδου. vid. Herc. Fur. 1122. Ἅϊδος Βάκχαν interpretantur *Furiam*. Ceterum conferas Nostri Suppl. 1010. προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν Οἴκων ἐκβακχευσαμένα.

553. ὑμαιναίοις Lasc.

554. ἔδωκεν Cod. Par. apud Valck.

555. ὦ τλᾶμον vulgo, contra metrum. Correxit Brunckius, præeunte Heathio. Vid. infra 1458.

558. Hic versus in editionibus meam præcedentibus sic divisus est; Συνείποιτ' ἂν οἷον Ἀ Κύπρις ἕρπει. ubi metra Strophicis male respondent. Ego vero, ordine verborum leviter immutato, contraxi in unum versum, ab Hephæstione appellatum *Pindaricum Hendecasyllabum:* quales sunt vv. 554. 568. et strophicus noster 549. Vid. Hephæst. c. XIV. 46. p. 79, 10. et ibi Gaisfordium. Flor. συνείπετ'. Conjecit Scaliger ἕρδει pro ἕρπει, et mox διγόνοιο. Priorem conjecturam, quod mireris, probavit Valckenaerius.

562. κατεύνασε Lasc. Ald. et Codices: neque contra eorum auctoritatem vocem mutare ausus sum. Brunckius, quo metra antistrophica sibi invicem melius responderent, edidit in v. 553. ὑμεναίοισιν, et in nostro versu κατακοίμασεν pro κατεύνασεν, satis probabiliter; dixit enim Euripides Hecub. 477. Τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ Κοιμίζει φλογμῷ Κρονίδας; et quoad significationem nihil differunt κοιμάω et κοιμίζω. Malim vero legere κατακοιμᾷ, et in Strophico ὑμεναίοις retinere, ut versus sint Ionici a Majore, qui vocantur, Hipponactii, quales vv. 531. 536.

δεινὰ γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ, μέλισσα δ'
οἷά τις πεπόταται.
ΦΑΙ. σιγήσατ', ὦ γυναῖκες. ἐξειργάσμεθα.
ΧΟ. τί δ' ἐστὶ, Φαίδρα, δεινὸν ἐν δόμοισι σοῖς;
ΦΑΙ. ἐπίσχετ'· αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω.
ΧΟ. σιγῶ· τὸ μέντοι φροίμιον κακὸν τόδε.
ΦΑΙ. ἰώ μοι· αἶ, αἶ, αἶ.
ὦ δυστάλαινα τῶν ἐμῶν παθημάτων.
ΧΟ. τίνα θροεῖς αὐδάν; τίνα βοᾷς λόγον;

563. δεινὸν vulgo. δεινὸς Fl. Recte Musgravius edidit e duobus MSS. δεινὰ, formam scilicet Doricam pro δεινή. Mox πάντα γε πιτνεῖ Fl. πάντα γ' ἐπιπιτνεῖ A. δεινὰ γὰρ πάντ' ἐπιπνεῖ B.

564. Perperam hactenus editum est οἵα: postulatur enim neutrum plurale οἷα, i. e. *velut*; ut in Soph. Trach. 105. οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν. Quod ad metrum attinet, versus est Pherecrateus, in quo genere eam sibi licentiam permittebant Poetæ, ut in initio versus Spondeum et Trochæum, perinde ac Iambum, nullo discrimine adhiberent. Sic infra v. 733. Κῦμα τᾶς 'Αδριηνᾶς antistrophico 743. Σεμνὸν τέρμονα ναίων opponitur. Adeant tirones Burneii Tentamen de Metris Æschyli, Proleg. p. xxxiv. et Gaisfordium ad Hephæst. p. 302. Exempla Pherecrateorum dabit hæc fabula vv. 142. 548. 555. 557. 733. 751. 851.

565. Habet X. Π. 847. ἐξειργάσμεθα, Gloss. ἀπολώλαμεν. vid. infr. 603.

566. ἐν δόμοισί σοι legit Elmsleius.

567. ὡς μάθω Cod. E. sed ἐκμάθω recte defendit Valck. monens idem significare, quod alibi μᾶλλον μάθω, et μάθω σαφέστερον.

568. τὸ μέντοι φροίμιον κακὸν τόδε. In his respicit Chorus ad Phædræ vocem ἐξειργάσμεθα. Confer Phœn. 1356. ΑΓ. Οἰχόμεσθ'· ΚΡ. οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου. Troad. 713. Τί δ' ἔστιν, ὥς μοι φροιμίων ἄρχει κακῶν; Hec. 183. Τί με δυσφημεῖς; φροίμιά μοι κακά.

569. Vulgo αἶ quater repetitur; in Fl. bis; in MS. Paris. apud Valck. quas credo esse Brunckii membranas, ter legitur.

570. ἀλγημάτων citat X. Π. 603.

571. Versus, quos in hac scena cecinit Chorus, in quatuor Dochmiacorum systemata distribui. Dochmii quidem simplices cum duplicibus permixti leguntur; quod in omnibus Tragicorum scriptis persæpe fit: nusquam vero hoc metrorum genus frequentius, quam in nostra fabula usurpavit Euripides. Vide notata supra ad v. 363. vide etiam v. 811. et seq. Neque hæc metrorum observatio prorsus inutilis est, siquidem hinc refutantur conjecturæ, quæ versuum legibus officiunt; quales sunt Heathii φήμα, ὦ γύναι, v. 572. Brunckii ἐπίσυτος, v. 573. Valckenaerii ἔννεπε δὴ, "ννεπέ μοι, v. 579. Hic versus legitur in X. Π. 133.

ἔνεπε, τίς φοβεῖ σε φάμα, γύναι,
φρένας ἐπίσσυτος;
ΦΑΙ. ἀπωλόμεσθα. ταῖσδ' ἐπιστᾶσαι πύλαις,
ἀκούσαθ' οἷος κέλαδος ἐν δόμοις πιτνεῖ.
ΧΟ. σὺ παρὰ κλεῖθρα, σοὶ
μέλει πομπίμα
φάτις δωμάτων.
ἔνεπε δ', ἔνεπέ μοι, τί ποτ' ἔβα κακόν.
ΦΑΙ. ὁ τῆς φιλίππου παῖς 'Αμαζόνος βοᾷ
'Ιππόλυτος, αὐδῶν δεινὰ πρόσπολον κακά.
ΧΟ. ἰαχὰν μὲν κλύω,
σαφὲς δ' οὐκ ἔχω γεγωνεῖν ὅπα

573. Perperam Brunckius ἐπίσυτος. Est in senario ἐπίσσυτος, Æsch. Agam. 896. Valck. monet ordinem verborum esse τίς ἐπίσσυτος φάμα φοβεῖ σε φρένας;

574. Divisim ἐπὶ στᾶσαι Ald. τοῦδ' ἐ. πόλεις Fl. et mox περὶ pro παρά.

576. Vulgo κλῇθρα. Vid. supr. ad v. 500.

577. Pro μέλει Musgravius conjecit μόλει, quæ vox apud Græcos nunquam erat audita. ἔμολον est aoristus verbi, cujus præsens in usu non erat. πομπίμα φάτις δωμάτων exponit Schol. ἡ ἐκ τῶν οἴκων πεμπομένη φωνή. Fl. πομπίμων.

579. Vulgo ἔννεπέ μοι. Utraque forma Tragicis usurpata est: sed hic alteram metrum flagitat. Sic in Bacch. 1041. legendum Ἔνεπέ μοι, φράσον τινὶ μόρῳ θνήσκει. ubi vulgo ἔννεπέ μοι.

582. Paullo numerosius esset Κλύω μὲν ἰαχάν. σαφῶς A. Fl. 'Ιαχὰν κλύω mavult Elmsleius ad Heracl. 752.

583. ὅπα, quod exhibent Lasc. Ald. et Codd. quidam, Doricum est pro ὄπη. Vertas, *non tamen*

διὰ πύλας ἔμολεν, ἔμολέ σοι βοά.
ΦΑΙ. καὶ μὴν σαφῶς γε τὴν κακῶν προμνηστρίαν,
τὴν δεσπότου προδοῦσαν ἐξαυδᾷ λέχος.
ΧΟ. ὤμοι ἐγὼ κακῶν. προδέδοσαι, φίλα.
τί σοι μήσομαι;
τὰ κρυπτὰ γὰρ πέφηνε, διὰ δ' ὄλλυσαι,

certe dicere habeo quanam via venerit foras clamor. Male vulgo editum erat ὄπα. Mirum est profecto Valckenaerio in mentem venisse γέγωνόν τ' ὄπα: hunc vero secutus Brunckius versus scripsit Euripideis nostris immane quantum discrepantes, Σαφῆ δ' οὐκ ἔχω Γέγωνόν τ' ὄπα. Γεγωνεῖν exponit Scholiasta per εἰπεῖν, ut in Æsch. Prom. 812. 1026. Soph. Œd. Col. 212. et alibi. Verterint Nostrates *to declare:* verbum enim proprie denotat *alta et clara voce eloqui*; quod illustrant Dorvillius Critic. Vann. p. 150. Heringa Observ. p. 64.

585. προμνήστρια proprie est *nuptiarum conciliatrix* (Anglice *a match-maker*) exponente Hesychio ἡ συνιστῶσα ἀλλήλοις τοὺς γαμοῦντας. et mox, προξενοῦσα νυμφίους ἢ νύμφας. similiter explicat Pollux III. 31. In hoc sensu vox usurpatur ab Aristophane, Nub. 41. Εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς, Ἥτις με γῆμαι 'πῆρε τὴν σὴν μητέρα. Eadem postea dicebatur προξενήτρια, testante Scholio in Aristoph. Nub. quod exscripsit Suidas v. προμνήστρια. In nostro versu metaphorice dicitur *malorum conciliatrix.* Ceterum observat Valckenaerius ad Theocr. Adoniaz. p. 196. multa verba in ΤΡΙΑ desinentia præbere Comicum, quæ nusquam alibi reperias; et existimat hæc fuisse in sermone quotidiano usitata. Occurrunt quidem in Aristophane πανδοκεύτρια Plut. 426. Ran. 114. Vesp. 35. συκοφάντρια Plut. 970. συμπαίστρια Ran. 411. λαχανοπωλήτρια Thesm. 387. συσκηνήτρια 624. λαικάστρια Acharn. 529. 537. νυμφεύτρια 1056. συνθεάτρια in Fragm. ap. Jul. Polluc. X. 67. et quædam alia. Nec desunt apud Tragicos exempla harum formarum, licet rariora. Extat πευθήτρια infra 805. ἀγύρτρια Æsch. Agam. 1282. φαιδρύντρια Choeph. 757. εὐνήτρια Soph. Trach. 924. θηλάστρια pro τροφὸς, et μαιεύτρια pro μαῖα citantur e Sophoclis Alexandro in Lex. MS. Sangerm. Vid. Brunckii Lex. Sophocleum.

587. φίλαν Fl. μνήσομαι A.

589. Poteris duplicem Dochmiacum efficere, mutando Πέφηνεν τὰ κρυπτὰ, διὰ δ' ὄλλυσαι. sed nihil opus est, siquidem hemistichia Iambica cum Dochmiis sæpe conjunguntur. Corrigit Seidlerus in

ΦΑΙ. αἶ, αἶ, ἓ, ἕ.
ΧΟ. πρόδοτος ἐκ φίλων.
ΦΑΙ. ἀπώλεσέν μ' εἰποῦσα συμφορὰς ἐμὰς,
φίλως, καλῶς δ' οὐ, τήνδ' ἰωμένη νόσον.
ΧΟ. πῶς οὖν; τί δράσεις, ὦ παθοῦσ' ἀμήχανα;
ΦΑΙ. οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν· κατθανεῖν ὅσον τάχος
τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον.
ΙΠ. ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαὶ,
οἵων λόγων ἄῤῥητον εἰσήκουσ' ὄπα.
ΤΡ. σίγησον, ὦ παῖ, πρίν τιν' αἰσθέσθαι βοῆς.

Libro de Dochmiacis Τὰ κρύπτ' ἄρα πέφηνε.

592. Participium præsentis ἰωμένη conatum exprimit; ut λύουσα Phœn. 79. θάπτων et κομίζων Suppl. 505. Versum vulgato certe minus numerosum præbent E. P. Lasc. Φίλως μὲν, οὐ καλῶς δ', ἰωμένη νόσον. quem probavit Valckenaerius, recepit Brunckius; male, ut opinor. Eleganter enim supprimitur μὲν, ut in Androm. 584. Δρᾷν εὖ, κακῶς δ' οὔ. Orest. 100. Ὀρθῶς ἔλεξας, οὐ φίλως δ' ἐμοὶ λέγεις. Citat Scholiasta proverbium Εὔνοι' ἄκαιρος οὐδὲν διαλλάσσει ἔχθρας. hæc verba videntur mutata esse a senario apud Apostolium aliosque, Ἄκαιρος εὔνοι' οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει, quem inter Fragmenta Hippolyti Καλυπτομένου immerito inseruerunt Euripidis Editores. Vid. Porson. Suppl. Præf. ad Hec. p. xix.

594. πῶς οὖν; τί δράσεις; hæc verba inchoant etiam versum, Hec. 870. Non ferri potest Piersoni conjectura, cui patrocinatur Valckenaerius, Οἶσθ' οὖν τί δράσεις; talem enim formulam nescivit Euripides. Haud infrequens est οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; sed et illud a nostro loco prorsus esset alienum. τί γοῦν, τί δράσεις; Conditor Χ. Π. 609. 1836. qui et duos seq. vv. adhibet, 610. 611.

595. οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν· idem senarii initium habet Noster Suppl. 943. Ion. 311.

597-8. Leguntur in Χ. Π. 226-7. Huc respexit Eustathius ad Il. Η. p. 679, 49=551, 12. exponens ἡλίου ἀναπτυχαὶ, τοῦ ἀναπτύσσοντος δηλαδὴ τὰ ἐν σκότῳ. Hesychius ἀναπτυχαὶ, ἀνατολαί. Sic Ion. 1446. λαμπρᾶς αἰθέρος ἀναπτυχαί. Ejusdem generis est metaphora in Phœn. 82. Ἀλλ', ὦ φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς. Ion. 1538. ἐν φαενναῖς ἡλίου περιπτυχαῖς.

ΙΠ. οὐκ ἔστ' ἀκούσας δείν' ὅπως σιγήσομαι.
ΤΡ. ναὶ πρὸς σὲ τῆς σῆς δεξιᾶς εὐωλένου.
ΙΠ. οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, μηδ' ἅψει πέπλων;
ΤΡ. ὦ πρὸς σὲ γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ.

600. Aristoph. Plut. 18. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι.

601. δεξιᾶς τ' E. P. Lasc. Ald. unde conjiciebat Marklandus forte legendum esse Ναὶ πρὸς σὲ γέννος, δεξιᾶς τ' εὐωλένου. sed recte observavit Valckenaerius vocem γέννς in formulis adjurandi nusquam adhiberi. Conjecit ipse Valck. τῆσδε δεξιᾶς, quod recipiendum esset, nisi bene se haberet vulgata lectio τῆς σῆς δ. in qua consentiunt omnes Edd. et MSS.

602. Vulgo προσοίσῃς, quod exhibet quoque X. Π. 1273. Primus emendavit Heathius προσοίσεις, recte: mox vero ἅψεις, haud pari successu. ἅπτεσθαι quidem in media voce est *tangere*; ἅπτειν autem *nectere* significat. Contrario errore Valckenaerius ex duobus Codd. edidit προσοίσῃ. Legitur etiam in Bacch. 343. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα; Cur notam interrogandi in hac editione addiderim, dictum est supra ad v. 213.

603. Porsoni Adversaria indicant sequentia Euripidis loca, in quibus eadem adhibetur obtestandi formula, quæ hic et supra v. 601. "*Phœn.* 951. 1708. *Med.* 328. *Hippol.* 610. 612. *Alcest.* 673. *Androm.* 893. *Suppl.* 279. *Iph. A.* 1243. *Iph. T.* 1075. *Troad.* 1042. *Hel.* 1257." R.P. In his omnibus exemplis pronomen σὲ inter præpositionem et nomen inseritur; in plerisque verbum ἄντομαι, vel ἱκνοῦμαι, vel tale quiddam supprimitur; ut etiam supra v. 505. Addas Alcest. 1119. Sophocl. Œd. Col. 250. 1333. Trach. 436. Philoct. 468. Apollon. Rhod. III. 985. ubi e MS. edidit Brunckius Πρός σ' αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἠδὲ τοκήων, Καὶ Διός. Hunc scribendi morem in talibus sæpe imitati sunt Latini. Exempla dabunt Terent. Andr. III. 3. 6. *Per te Deos oro, et nostram amicitiam, Chreme.* Ibid. V. I. 15. Plautus Menæchm. V. 7. 1. *Per ego te hæc genua obtestor.* Virgil. Æn. X. 369. *per vos et fortia facta, Per ducis Evandri nomen, devictaque bella,—Fidite ne pedibus.* Tibull. I. 5. 7. III. 1. 15. IV. 5. 8. Liv. XXIII. 9. *Per ego te, inquit, fili, quæcunque jura liberos jungunt parentibus, precor quæsoque, ne ante ora patris facere et pati omnia infanda velis.* Deinde olim edideram ἐξεργάσει, Valckenaerio incaute obsecutus, qui verbum esse futurum statuit. Postulatur subjunctivus, ut infra 607. ὅρκους μηδαμῶς ἀτιμάσῃς. ἐξεργάζεσθαι est *perdere*, ut διεργάζεσθαι infra v. 609. Hesychius habet ἐξεργάσει· διαφθείρει. ubi legendum censuit Kusterus διαφθερεῖ. aut si ad nostrum versum

ΙΠ. τί δ', εἴπερ, ὡς φῄς, μηδὲν εἴρηκας κακόν;
ΤΡ. ὁ μῦθος, ὦ παῖ, κοινὸς οὐδαμῶς ὅδε.
ΙΠ. τά τοι κάλ' ἐν πολλοῖσι κάλλιον λέγειν.
ΤΡ. ὦ τέκνον, ὅρκους μηδαμῶς ἀτιμάσῃς.
ΙΠ. ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.
ΤΡ. ὦ παῖ, τί δράσεις; σοὺς φίλους διεργάσει;
ΙΠ. ἀπέπτυσ'· οὐδεὶς ἄδικος ἔστι μοι φίλος.

respexit glossa, ἐξεργάσῃ. διαφθείρῃς.

608. Ob hanc sententiam, Hippolyti persona plane indignam, et ab ipso mox repudiatam, Euripides sæpius in Aristophanis comœdiis exagitatus est: vide Ran. 102. 1471. Thesmoph. 275. quin et impietatis crimine, tanquam perjurii suasor, ab Hygiænonte quodam in jus vocatus, teste Aristotele Rhetor. III. c. 15. Ὥσπερ Εὐριπίδης πρὸς Ὑγιαίνοντα ἐν τῇ Ἀντιδόσει κατηγοροῦντα, ὡς ἀσεβὴς, ὅς γ' ἐποίησε, κελεύων ἐπιορκεῖν, Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Ἔφη γὰρ αὐτὸν ἀδικεῖν, τὰς ἐκ Διονυσιακοῦ κρίσεις εἰς τὰ δικαστήρια ἄγοντα· ἐκεῖ γὰρ αὐτὸν δεδωκέναι λόγον, ἢ δώσειν, εἰ βούλεται κατηγορεῖν. Sententiam tamen defendit et quodammodo laudat Cicero de Offic. III. 29. *Quod ita juratum est, ut mens conciperet fieri oportere, id servandum est: quod aliter, id si non feceris, nullum est perjurium.—Non enim falsum jurare, pejerare est; sed quod ex animi tui sententia juraris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facere, perjurium est. Scite enim Euripides, "Juravit lingua, mentem injuratam gero."* Ad hunc versum respexere Plato Theæteto p. 154. D. Symposio p. 199. A. Ovidius Heroid. XXI. 135. *Quæ jurat mens est; nil conjuravimus illa: Illa fidem dictis addere sola potest.* Lucian. Vit. Auct. Tom. I. p. 549, 59. Athenæus III. p. 122. B. Citant Scholiasta Aristophanis ad utrumque Ranarum locum; Eustathius ad Il. Δ. p. 443, 37=337, 28. comparans Homericum ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ. et ad Il. T. p. 1175, 29=1239, 16. Suidas v. ἀνώμοτος. Sophoclis Scholiasta ad Œd. C. 233. ubi ὀμώμοκεν.

610. ἀπέπτυσα, *respuo*, legitur in Nostri Hecub. 1266. Iph. Taur. 1161. Aristoph. Pac. 527. suppresso, ut hic, λόγον vel μῦθον. Plenius in Iph. Aul. 874. Πῶς; ἀπέπτυσ', ὦ γεραιὲ, μῦθον. Helen. 672. Ἀπέπτυσα μὲν λόγον. Imitari videtur Plautus Asinaria I. 1. 26. *Teque hercle obsecro, ut quæ locutus despuas.* ἔσται μοι E. Lasc. unde conjicio legendum ἔστ' ἐμοὶ φίλος.

ΤΡ. ξύγγνωθ'· ἁμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώπους, τέκνον.
ΙΠ. ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν,
γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας;
εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος,
οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε·
ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς
ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος,
παίδων πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος

611. ἁμαρτεῖν δ' εἰκὸς ἀνθρώπον Χ.Π. 817. ἀνθρώποις Flor. quæ syntaxis est infra v. 1431. ἀνθρώποισι δὲ, Θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.

612. κίβδηλος proprie de nummo adulterino dictum erat, teste Hesychio v. ἀκίβδηλον, κιβδηλιῶντας, ubi legitur ἔστι δὲ Κιβδηλὶς, ἐν τοῖς μετάλλοις σκωρία. In ista significatione Nostro usurpatur in Med. 516. Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ, κ.τ.λ. Septem versus 612—8. habet Stobæus Floril. in Sermone cui Titulus Γυναικῶν Ψόγος, LXXI. p. 432, 51. p. 309. Grot. duos priores Dio Chrysost. Or. LXXIII. p. 642. A.

614. Conferendus est Noster Med. 573. χρῆν ἄρ' ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος· Χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν. et, qui Nostrum imitatus est, Miltonus, Parad. Amiss. X. 888. *O! why did God, Creator wise, that peopled highest heaven With spirits masculine, create at last This novelty on earth, this fair defect Of nature, and not fill the world at once With men, as angels, without feminine; Or find some other way to generate Mankind?*

616. ἐντιθέντας Ed. prima Stobæi; quæ et mox habet πόσιν πρίασθαι. Huc respexit Lucianus Amor. Tom. II. p. 439, 19.

617. Alio ordine quem præbent duo Codd. A. Fl. hæc verba dedere Valcken. et Brunck. ἢ χρυσὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χαλκοῦ βάρος. Sed vulgatum prætulimus, quia in talibus enumerandis ad rariora adscendere solet oratio: ut in Æsch. Prom. 511. Χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε, τίς Φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ; Cod. A. habet χαλκοῦν.

618. τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας, *pro æstimatione justi pretii.* ἡ ἀξία, *the value:* ut in Xenoph. Memor. I. vi. 11. καίτοι τό γε ἱμάτιον, ἢ τὴν οἰκίαν, ἢ ἄλλο τι, ὧν κέκτησαι, νομίζων ἀργυρίου ἄξιον εἶναι, οὐδενὶ ἂν μὴ ὅτι προῖκα δοίης, ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβών. Brodæus in Miscell. IV. 15. male interpretatus est, *pro census amplitudine.*

τῆς ἀξίας ἕκαστον· ἐν δὲ δώμασι
ναίειν ἐλευθέροισι, θηλειῶν ἄτερ.
νῦν δ' εἰς δόμους μὲν πρῶτον ἄξεσθαι κακὸν
μέλλοντες, ὄλβον δωμάτων ἐκθύομεν.
τούτῳ δὲ δῆλον, ὡς γυνὴ κακὸν μέγα·
προσθεὶς γὰρ ὁ σπείρας τε κἀκθρέψας πατὴρ

621. Proprie dicebatur ἄγεσθαι γυναῖκα *ducere uxorem:* solennem igitur phrasin adhibiturus Hippolytus, κακὸν pro γυναῖκα, indignationi suæ obsecutus, intulit. Non inficeti sunt versus, qui Susarioni, Comicorum principi, adsignantur: Κακὸν γυναῖκες· ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται, Οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ. Convitiis, quibus in hac oratione muliebrem sexum lacessit Euripides, festive respondet Chorus Mulierum apud Aristophanem, Thesmoph. 786.

622. ὄλβον δωμάτων ἐκτίνομεν hactenus exhibent editiones, pessimo metri vitio: ἐκτίνειν enim secundam necessario corripit. ἐκπίνομεν, quod corrigere voluit Piersonus, nullis commendatur exemplis, et a Tragœdiæ indole respuitur. Musgravii emendatio, ἐκτίομεν, loci sententiæ non convenit. Lectio quam nos e conjectura dedimus, debetur Scholiastæ explicationi, πρῶτον μὲν τὴν θυσίαν ὑπὲρ κακοῦ δίδομεν. videtur igitur ille in suo Euripidis exemplari legisse ἐκθύομεν. Extat hoc compositum in Orest. 188. Cyclop. 371.

623. τούτων δὲ Flor.

624. Hæc attigit Eustathius ad Il. I. p. 742, 56=639, 24. agens de diversa significatione vocum ἕδνα et φερνή. Habet autem προθείς. frequens est hæc confusio, ob similitudinem scripturæ προσθεὶς et προθείς. vid. v. 384. 432. 714. καὶ θρέψας vulgo. sed præferenda videtur lectio Codicum B. D. κἀκθρέψας. Confer Med. 1346. Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην. Eur. Œdipi Fragm. XVII. Τίκτουσιν ἡμῖν πάντα κἀκτρέφουσ' ἅμα. Addit Vir doctus (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 222.) Aristoph. Pac. 628. ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην. Plat. Criton. 13. ἡμεῖς γάρ σε γεννήσαντες, ἐκθρέψαντες, παιδεύσαντες.

626. φυτὸν quod præbent A. B. D. et Schol. pro vulgato κακὸν, edidere Musgr. Valck. Brunck. Legitur quidem in Androm. 354. εἰ γυναῖκες ἐσμὲν ἀτηρὸν κακόν. Cum tamen mulieres quater intra tantillum spatium jam dictæ essent κακὸν, alteram vocem, quæ non minus Euripidea est, prætuli. vid. Med. 232. Πάντων δ', ὅσ' ἔστ' ἔμ-

φερνὰς, ἀπῴκισ', ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ.
ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους φυτὸν
γέγηθε, κόσμον προστιθεὶς ἀγάλματι
καλὸν κακίστῳ, καὶ πέπλοισιν ἐκπονεῖ,
δύστηνος, ὄλβον δωμάτων ὑπεξελών.
ἔχει δ' ἀνάγκην, ὥστε κηδεύσας καλοῖς
γαμβροῖσι, χαίρων σώζεται πικρὸν λέχος·
ἢ χρηστὰ λέκτρα, πενθεροὺς δ' ἀνωφελεῖς,
λαβὼν, πιέζει τἀγαθῷ τὸ δυστυχές.
ῥᾷστον δ' ὅτῳ τὸ μηδὲν, ἀλλ' ἀνωφελὴς
εὐηθίᾳ κατ' οἶκον ἵδρυται γυνή.

ψυχα, καὶ γνώμην ἔχει, Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν. Opinatur Valckenaerius in prima fabulæ editione scriptum fuisse κακὸν, postea vero ipsum Poetam crebra vocis repetitione offensum correxisse φυτόν.

628. πέπλοισιν ἐκπονεῖ citat Eustath. ad Il. B. p. 170, 7=128, 48.

629. Hunc versum forsan omitti potuisse censuit Valckenaerius.

631. Proprie γαμβρὸς erat Mariti, πενθερὸς Uxoris cognatus; quod monuit Jul. Pollux III. 31. addens hæc nomina a Poetis confusa esse. Eustathius etiam ad Il. E. p. 572, 44=435, 19. hunc locum advocat in exemplum mutatæ significationis; ἡ δὲ τραγῳδία ἐν τῷ, Κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς, τοὺς πενθεροὺς δηλοῖ. Idem notat, quod Œdipus apud Sophoclem Creontem, qui uxoris frater erat, γαμβρὸν suum appellat. Soph. Œd. T. 70. Videtur sane γαμβρὸς quemlibet affinem nonnunquam denotare: plerumque tamen apud Tragicos est *gener*. vid. Phœn. 438. Andr. 642. Suppl. 143. Iph. A. 986. χαῖρον Ald.

633. Male Lascaris τῴ 'γαθῷ. Monuit Porsonus ad Phœn. 903. articulum cum α brevi semper in α longam coalescere.

634. τὸ μηδὲν subaud. οὖσα. *res nihili, nullius momenti*; de persona dictum est, ut in Nostri Cyclop. 353. Ζεῦ ξένι', ὅρα τάδ'· εἰ γὰρ αὐτὰ μὴ βλέπεις, Ἄλλως νομίζει, Ζεῦ, τὸ μηδὲν ὢν, θεός. Tro. 416. Οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα. ubi participium, ut hic, supprimitur. Consulendus est Elmsleius ad Heracl. 168.

635. εὐηθία Lasc. Ald. In voce ἵδρυται alludere videtur Hippolytus ad ipsius locutionem ἀγάλματι supra v. 627.

σοφὴν δὲ μισῶ· μὴ γὰρ ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις
εἴη φρονοῦσα πλεῖον, ἢ γυναῖκα χρή.
τὸ γὰρ πανοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις
ἐν ταῖς σοφαῖσιν· ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ
γνώμῃ βραχείᾳ μωρίαν ἀφῃρέθη.
χρῆν δ' εἰς γυναῖκα πρόσπολον μὲν οὐ περᾶν,
ἄφθογγα δ' αὐταῖς ξυγκατοικίζειν δάκη
θηρῶν, ἵν' εἶχον μήτε προσφωνεῖν τινα,

637. χρῆν Ald. γυναῖκ' ἐχρῆν Lasc. χρὴ ex uno Cod. A. reposuit Musgr.

638. Pro vulgato πανοῦργον Brunckius e MSS. A. B. D. Fl. edidit κακοῦργον, quod probaverat Valck. Sed alterum, mea quidem sententia, longe melius est, et vel ob v. 1398. præferendum, Κύπρις γὰρ ἡ πανοῦργος ὧδ' ἐμήσατο.

639. ἀμήχανος exponit per εὐήθης Eustath. ad Il. Z. p. 646, 3=507, 31. huc respiciens.

640. μωρία *impudicitia*, vel *libido;* qua significatione adhibetur etiam in Nostri Ion. 557. Sic quoque τὸ μῶρον infr. v. 970. Fragm. Dictyos apud Stobæum p. 149. Ed. Grot. καί μ' ἔρως ἕλοι ποτὲ, Οὐκ εἰς τὸ μῶρον οὐδέ μ' εἰς Κύπριν τρέπων. Androm. 674. ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ Γυναῖκα μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων. Comparari potest locus Troad. 996. Τὰ μῶρα γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς.

641. γυναῖκα Brunckius, ex uno Cod. A. qui et χρὴ pro χρῆν exhibet.

642. δάκη θηρῶν, dicitur pro θῆρας. Hinc citat Eustathius ad Il. Γ. p. 427, 29=324, 36. ἄφθογγα δάκη θηρῶν, Eandem periphrasin habet Æschylus Sept. c. Theb. 564. θηρὸς ἐχθίστου δάκους Εἰκὼ φέροντα. Similis est sententia in Androm. 945. Ἀλλ' οὔποτ', οὔποτ', οὐ γὰρ εἰς ἅπαξ ἐρῶ, Χρὴ τούς γε νοῦν ἔχοντας, οἷς ἐστὶν γυνὴ, Πρὸς τὴν ἐν οἴκοις ἄλοχον εἰσφοιτᾷν ἐᾷν Γυναῖκας; αὗται γὰρ διδάσκαλοι κακῶν. Nostrum locum forsan respicere Aristophanem Thesm. 415. opinatur eruditus Jac. Tate.

643. Vulgo μηδέ. sed μήτε, lectionem Codicis A. Valckenaerio probatam, recepit Brunckius. Similem correctionem adhibui supra v. 75. Flor. μήποτε. Satis notum est particulas ἵνα, ὡς, ὅπως, ὄφρα, cum indicativi temporibus præteritis aliquando conjungi. Hujus vero constructionis rationem in gratiam tironum explicabo. Quum significare vellent Græci aliquid futurum fuisse, si alia quædam res contigisset, tum conjunctiones istas præfigebant indicativi temporibus,

μήτ᾽ ἐξ ἐκείνων φθέγμα δέξασθαι πάλιν.
νῦν δ᾽ αἱ μὲν ἔνδον δρῶσιν αἱ κακαὶ κακὰ
βουλεύματ᾽, ἔξω δ᾽ ἐκφέρουσι πρόσπολοι.
ὡς καὶ σύ γ᾽ ἡμῖν πατρὸς, ὦ κακὸν κάρα,
λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες εἰς ξυναλλαγάς.
ἅγω ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι,

prout res postularet, imperfecto, aoristis, plusquam perfecto. Et hæc sane structura ab usibus particularum ὡς, ἵνα, &c. cum subjunctivo et optativo prorsus distinguenda est. Dixissent quidem χρὴ πρόσπολον οὐ περᾷν—ἵν᾽ ἔχωσι μήτε κ.τ.λ. i.e. *that they may be able neither* &c. Dixissent etiam οὐκ εἴων πρόσπολον περᾷν—ἵν᾽ ἔχοιεν μήτε κ.τ.λ. *that they might be able neither* &c. Diversa autem ratio est sententiæ χρῆν πρόσπολον οὐ περᾷν—ἵν᾽ εἶχον μήτε κ.τ.λ. *in which case they would be able neither*, &c. Vid. Hermann. ad Viger. p. 805. Exempla quædam apponam, quibus hæc syntaxis, Atticorum fere propria, melius percipiatur. Soph. Œd. Tyr. 1386. ἀλλ᾽ εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ᾽ ἦν Πηγῆς δι᾽ ὤτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην Τὸ μὴ ᾽ποκλεῖσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας, Ἵν᾽ ἦν τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν. 1391. τί μ᾽ οὐ λαβὼν Ἔκτεινας εὐθὺς, ὡς ἔδειξα μήποτε Ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦν γεγώς; Electr. 1131. Æsch. Prom. 158. Εἰ γάρ μ᾽ ὑπὸ γῆν, νέρθεν θ᾽ Ἅιδου Τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἧκεν—ὡς μήτε θεὸς, Μήτε τὶς ἄλλος τοῖσδ᾽ ἐγεγήθει. 774. Choeph. 193. Eur. Iph. T. 354. Nostræ fabulæ v. 934. 1082. Arist. Pac. 135. Eccl. 151. Quædam Oratorum loca congessit Valck. in Diatrib. p. 149. A. Quatuor versus emendatos exscribam, quos ex Hippolyto primo servavit Stobæus LXXX. p. 472, 38. p. 345. Grot. Φεῦ, φεῦ· τὸ μὴ τὰ πράγματ᾽ ἀνθρώποις ἔχειν Φωνὴν, ἵν᾽ ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λόγοι. Νῦν δ᾽ εὐτρόχοισι στόμασι τἀληθέστατα Κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν ἃ χρὴ δοκεῖν. In secundo versu Valck. ἦσαν pro ὦσι legendum esse monuit ex Plutarch. Tom. II. p. 802. A. Tertium emendavit Porsonus in Nota MSta. Exhibet quidem Stobæus νῦν δ᾽ εὐρύθμοις πιστώμασι. Sed Clemens Alex. Strom. I. p. 340. εὐρόοισι στόμασι: unde restituit Criticorum Princeps Νῦν δ᾽ εὐτρόχοισι στόμασι, conferri jubens Eur. Bacch. 268. Plutarch. Vit. Pericl. Tom. I. p. 155. C.

644. ἐκείνου Ald. Sed ἐκείνων e Codicibus et Lasc. recte edidere Valck. et Brunck.

647. ὦ κακὸν πατρὸς κάρα Fl.

649. ἐξομόρξομι Lasc. νάμασιν ἀπομόρξομαι X. Π. 222. Aquæ fontanæ, quia stagnantibus puriores essent, in lustrationibus adhibebantur. Virgil. Æn. II. 719. *donec me flumine* VIVO *Abluero.*

εἰς ὦτα κλύζων· πῶς ἂν οὖν εἴην κακὸς,
ὃς οὐδ᾽ ἀκούσας τοιάδ᾽, ἁγνεύειν δοκῶ;
εὖ δ᾽ ἴσθι, τοὐμόν σ᾽ εὐσεβὲς σώζει, γύναι.
εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν, ἄφρακτος, εὑρέθην,
οὐκ ἄν ποτ᾽ ἔσχον μὴ οὐ τάδ᾽ ἐξειπεῖν πατρί.
νῦν δ᾽ ἐκ δόμων μὲν, ἔς τ᾽ ἂν ᾖ ᾽κδημος χθονὸς
Θησεὺς, ἄπειμι· σῖγα δ᾽ ἕξομεν στόμα·
θεάσομαι δὲ, σὺν πατρὸς μολὼν ποδὶ,

650. Vertit Grotius, *qui fiam malus, Qui nec, quod audivi ista, me purum puto?*

652. Hunc versum ob sigmatismum notavit Valck. Vid. infr. 1162.

653. Interpretatur Valck. post Reiskium, *Nam si jurejurando circumventus non fuissem, haud armatus adversus insidias.* Speciosa sane correctio est summi poetæ Joannis Miltoni, quam margini sui exemplaris Euripidis adscripsit, εἰ μὲν γὰρ ὅρκοις θεῶν ἄφρακτος εὑρέθην. Sed nihil mutandum. ἄφρακτος, subaudito ὤν, *incautus;* ut in Aristoph. Thesm. 580. μή τι προσπέσῃ Ὑμῖν ἀφράκτοις πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα. ὅρκους θεῶν infra v. 1040. Homerica est locutio, Odyss. β. 377. γρηῢς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ. Eandem sumpsit Pindarus Olymp. VI. 119. θεῶν δ᾽ ὅρκον μέγα μὴ παρφάμεν. Sophocles Œd. Tyr. 647. Μάλιστα μὲν τόνδ᾽ ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν. Ad εὑρέθην scribit Schol. interpretamentum ἐλήφθην καὶ εὑρέθην. Piersoni emendationem ᾑρέθην, contra Valckenaerii sententiam, recepit Brunckius.

654. μὴ τάδ᾽ ἐ. π. vulgo, omissa altera particula, quam ex Cod. A. reposuit Brunckius: recte. et sic quidem Scholiasta.

655. Vulgo ἔκδημος. Emendari jussit Dawesius Misc. Crit. p. 332. ᾖ ᾽κδημος; cui paruerunt Valck. et Brunck. ἔς τε significans *quamdiu* cum indicativo, ἔς τ᾽ ἂν cum subjunctivo construitur: quod monuit Valckenaerius. "Leg. ἔς τ᾽ ἂν ἔκδημος, ut vulgo, subaudito scilicet ᾖ. Vide Med. 1153. ubi subauditur νομίζῃ." Elmsl.

656. ἔξω μὲν στόμα corrigere voluit Valck. et correxit Brunck. sine causa, ut videtur. De numerorum permutationibus supra diximus ad v. 268. Legit Elmsleius σῖγά θ᾽ ἕξομεν στόμα.

657. σὺν πατρὶ edebatur ante

πῶς νιν προσόψει καὶ σὺ, καὶ δέσποινα σή.
τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος.
ὄλοισθε· μισῶν δ' οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι
γυναῖκας, οὐδ' εἴ φησί τις μ' ἀεὶ λέγειν·
ἀεὶ γὰρ οὖν πως εἰσὶ κἀκεῖναι κακαί.
ἢ νυν τις αὐτὰς σωφρονεῖν διδαξάτω,
ἢ κἄμ' ἐάτω ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν ἀεί.

ΧΟ. τάλανες, ὦ κακοτυχεῖς ἀντιστρ.
γυναικῶν πότμοι· τίνα νυν ἢ τέχναν
ἔχομεν, ἢ λόγον

Musgravium, metro et sententia repugnantibus. πατρὸς e quatuor MSS. et Lasc. restituit Musgr. σὺν πατρὸς μολὼν ποδὶ, *quando cum patre reverso rediero;* ut recte interpretatur Valck. cum Marklaudo ad Suppl. 90. Conf. Orest. 1215. παρθένου δέχου πόδα, *expecta virginis reditum.*

658. χὴ δέσποινα σή. Markland.

659. X.Π. 217. et 223. γεγευμένος Schol. πεπειραμένος. Sic Noster in Herc. F. 1356. Ἄταρ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην. Hec. 379. οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν. Soph. Trach. 1103. Ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην.

660—4. Leguntur hi quinque versus apud Stobæum LXXI. p. 431, 37. Grot. p. 307. ubi ὄλλυσθε pro ὄλοισθε, et οὕτως pro οὖν πῶς v. 662. Odium, quo mulieres prosequebatur, pari sententia exprimit Euripides in Fragm. Æoli apud Stobæum LXXI. p. 432, 6. Grot. p. 308. Γυναῖκα δ' ὅστις παύσεται λέγων κακῶς, Δύστηνος ἆρα, κοὐ σοφὸς, κεκλήσεται. Verbum ἔμπλημαι eadem significatione cum participio adhibetur in Fragm. Nostri Sylei 2. ἐμπλήσθητί μου Πίνων κελαινὸν αἷμα. Arist. Vesp. 601. Ἔμπλησο λέγων. Acharn. 235. Ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις.

665. τάλαινες Lasc. Ald. mendose. Versus est Pæonicus Dimeter, vel, si mavis, Creticus. De reliquis hujus antistrophæ metris, videnda sunt quæ ad strophica notavimus, supra v. 363. Totum hoc canticum Phædræ tribuit A.

666. Æsch. Agam. 1145. Ἰὼ, ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι.

667. νῦν τέχναν Cod. A. adversante metro, non postulante, quod credidit Brunckius. Si quid mutandum esset, legerem, τίνας νυν τέχνας ἔχομεν ἢ λόγους; λόγους enim duo MSS. A. B. sed nil opus videtur: tantum dedi νυν. τίνας νῦν τέχνας Herman.

σφαλεῖσαι κάθαμμα λύειν λόγου;

ΦΑΙ. ἐτύχομεν δίκας,
ἰὼ γᾶ, καὶ φῶς,
πᾶ ποτ' ἐξαλύξω τύχας;
πῶς δὲ πῆμα κρύψω, φίλαι;
τίς ἂν θεῶν ἀρωγὸς, ἢ τίς ἂν βροτῶν
πάρεδρος, ἢ ξυνεργὸς ἀδίκων ἔργων
φανείη; τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν πάθος
παρὸν δυσεκπέρατον ἔρχεται βίου.

668. καθ' ἅμμα λύσειν Ald. καθ' ἅμμα λύσιν λόγου Lasc. et λόγων pro varia lectione. Cum λύσιν exhibeant MSS. etiam nonnulli, teste Musgravio, primus edidi ex ejus conjectura λύειν, quod credo, ob similitudinem literarum ε et ς, in λύσιν mutatum fuisse; mox e corrigentis librarii manu profectam esse Aldinæ lectionem λύσειν. Hesychio quidem recte restituerunt Viri docti κάθαμμα λύεις, sic enim MS. a Schowio collatus. glossa vero e Suida, ut videtur, adscripta est; ἐπὶ τῶν δύσλυτόν τι λύειν ἐπιχειρούντων. Proverbialis erat locutio, ut patet ex Zenobio IV. 46. Displicet Brunckio aliisque vox λόγου, pro qua νόσου proposuit Luzacius, Exercit. Academ. p. 19. φόβου G. Burges. Sed verbi repetitionem, a qua alibi Euripides minime abstinebat, in hoc loco data opera sectatus esse videtur. Nodus enim, sive difficultas, quæ ab argumento profecta esset, argumento quoque solvi debebat.

669. ἔτυχον δίκας E. P. Lasc.

670. ὦ γᾶ Lasc. Ald. Correxit Heathius ἰὼ γᾶ, καὶ φῶς, ob versum Antistrophicum 367. ἰώ μοι, φεῦ, φεῦ.

671. ἐξαλείξω MS. A. quod forte pro ἐξαλείψω scriptum esse putavit Musgravius.

672. Ita recte Cod. Paris. Vulgo contra metrum legebatur πῶς δὲ κρύψω, φίλαι, πῆμα; Alteram scripturam e conjectura restituendam esse monuerat Marklandus.

673. Hæc imitatus est, ut videtur, Aristophanes Thesm. 715. Τίς οὖν σοι, τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν Ἀθανάτων ἔλθοι ξὺν ἀδίκοις ἔργοις;

676. δυσεκπέραντον Ald. δυσεκπέρατον tres MSS. Lasc. et Schol. quod proculdubio verum est. ut infra v. 887. βίον habent C. E. Lasc. et A. pro var. lect. Musgravio placuit verborum constructio, quam

κακοτυχεστάτα γυναικῶν ἐγώ.
ΧΟ. φεῦ, φεῦ· πέπρακται, κοὐ κατώρθωνται τέχναι,
δέσποινα, τῆς σῆς προσπόλου· κακῶς δ' ἔχει.
ΦΑΙ. ὦ παγκακίστη, καὶ φίλων διαφθορὰ,
οἷ' εἰργάσω με. Ζεύς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς
πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν, οὐτάσας πυρί.

in Scholiis invenerat, τὸ γὰρ πάθος βίου παρ' ἡμῖν παρόν. Mihi potius videtur genitivus βίου pendere ab adjectivo verbali δυσεκπέρατον.

677. ἐγὼ deest in Lasc.

678. κοὐ κατώρθωται τέχνη auctoritate Codicis A. edidit Brunckius. Sed præstant, mea quidem sententia, quæ vulgo leguntur, pluralia. Dubitari potest, utri lectioni faveat Scholiasta. Hunc et sequentem versum Nutrici tribuendos esse monuit Reiskius; frustra.

680. Aliam lectionem διαφθορεῦ, quam exhibent duo Codices et X. Π. 343. in textum intulerunt Valck. et Brunck. Sed multo melior est ad sententiam, et plus auctoritatis præ se fert vulgata διαφθορά. Res pro persona ponitur, quod apud omnes fere scriptores, præsertim Atticos, sæpissime factum est. Comparat Musgravius Platonicum, λώβη καὶ διαφθορὰ τῶν ξυγγιγνομένων. Adde Nostri Androm. 299. Μεγάλαν Πριάμου πόλεως λώβαν, i. e. Parin. In Sophoclis Philoct. 622. ἡ πᾶσα βλάβη de Ulysse, in Electr. 301. de Ægistho dicitur. In ejusdem Philoct. 927. compellatur Neoptolemus, Ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ πανουργίας Δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω, Οἷ' ἠπάτηκας. Sed nihil attinet exempla notissimæ figuræ colligere. Ceterum verborum ordinem inverterunt Valck. et Brunck. secuti Florentinum, ubi διαφθορεῦ φίλων. At vero plura sunt ibi in pejus mutata, quam ut in re dubia isti Codici fides habeatur. Neque de hiatu in fine versus timendum est; cum eundem in Hippolyti, quæ præcesserat, oratione, octies admiserit Euripides.

681. Ita MSS. Parisienses omnes, Lasc. Schol. et X. Π. 341. Aldus habet Ζεὺς ὁ γ. ἐ. Π. ἐκτρίψειέ σ'. Pejus Flor. Ζεύς γ' ὁ γεννήτωρ—.

682. οὐτεύσας X. Π. 342. πρόῤῥιζον ἐκτρίβειν proprie de urbe vel familia dicebatur: ut in Prologo Rhesi apud Valck. Diatrib. p. 90. Εἰ μὴ κατασκαφεῖσαν ὄψομαι πόλιν Πριάμου, βίᾳ πρόῤῥιζον ἐκτετριμμένην. Verum de homine dictum legitur etiam in loco Herodoti, quem cum nostro apte conferunt VV. DD. Lib. VI. 86. Γλαύκου νῦν οὐκέτι ἀπόγονόν ἐστι οὐδὲν, οὔθ' ἱστίη οὐδεμία νομιζομένη εἶναι Γλαύ-

οὐκ εἶπον; οὐ σῆς προὐνοησάμην φρενὸς,
σιγᾶν ἐφ' οἷσι νῦν ἐγὼ κακύνομαι;
σὺ δ' οὐκ ἀνέσχου· τοιγὰρ οὐκέτ' εὐκλεεῖς
θανούμεθ'. ἀλλὰ δεῖ με δὴ καινῶν λόγων.
οὗτος γὰρ, ὀργῇ νῦν τεθηγμένος φρένας,
ἐρεῖ καθ' ἡμῶν πατρὶ σὰς ἁμαρτίας,
πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν αἰσχίστων λόγων.
ὄλοιο καὶ σὺ, χὥστις ἄκοντας φίλους
πρόθυμός ἐστι μὴ καλῶς εὐεργετεῖν.
ΤΡ. δέσποιν', ἔχεις μὲν τἀμὰ μέμψασθαι κακά·

κου· ἐκτέτριπταί τε πρόῤῥιζος ἐκ Σπάρτης. Vid. Aristoph. Ran. 587. Πρόῤῥιζος αὐτὸς, ἡ γύνη, τὰ παιδία, Κάκιστ' ἀπολοίμην, et ibi Spanhemium, qui docet solenne Atheniensium juramentum respici, in quo imprecabantur, ut non ipsi solum, sed uxores, liberi, et totum insuper genus funditus perirent, si pejerassent. πρόῤῥιζον Hesych. σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον. Idem Latini dicebant *cum stirpe*, ut Virg. Æn. XI. 394. *Evandri totam cum stirpe videbit Procubuisse domum.*

683. Hunc et duos seq. versus adhibuit X. Π. 196—8. In Exercit. Academ. quæ sub Luzacii auspiciis Lugduni prodierunt, p. 19. emendatum est, οὐκ εἶπον, ὡς σῆς προὐνοησάμην φρενὸς, frigide sane. Vulgatum defendere poterit Baccharum versus 649. Οὐκ εἶπον; οὐκ ἤκουσας, ὅτι λύσει μέ τις;

685. σὺ δ' οὐκ ἀνέσχου· subaud. σιγῶσα, et vid. supra ad vv. 354. 361.

687. συντεθηγμένος vulgo. Emendavit Piersonus νῦν τεθηγμένος, quod, Valckenaerii judicium secutus, admisi.—Idem fecerat Brunckius, etsi postea ipsum sui facti pœnituit. Verum neque præpositio συν hic locum habet; neque compositum συνθήγω alibi reperire potui. Contra λῆμ' ἔχων τεθηγμένον est in Nostri Orest. 1641. cui plura similia apud Tragicos invenias.

688. τὰς ἁμαρτίας Lasc. Ald. et MSS. præter A. cujus auctoritate correxit Musgravius σὰς ἁμ. Post hunc vulgo sequitur versus, quem omittit ille Codex, ἐρεῖ δὲ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφορὰς, quemque ut ab interpolatoris manu profectum, cum Brunckio delevi. Mox idem præbet πλήσει δὲ, quod recepto minime præferendum videtur. πλήσει τε, præter Lasc. Ald. et MSS. habet etiam X. Π. 212. et 964.

τὸ γὰρ δάκνον σου τὴν διάγνωσιν κρατεῖ·
ἔχω δὲ κἀγὼ πρὸς τάδ', εἰ δέξει, λέγειν·
ἔθρεψά σ', εὔνους τ' εἰμί· τῆς νόσου δέ σοι
ζητοῦσα φάρμαχ', εὗρον οὐχ ἃ 'βουλόμην.
εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξα, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν·
πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα.
ΦΑΙ. ἦ γὰρ δίκαια ταῦτα κἀξαρκοῦντά μοι,
τρώσασαν ἡμᾶς εἶτα συγχωρεῖν λόγοις;
ΤΡ. μακρηγοροῦμεν· οὐκ ἐσωφρόνουν ἐγώ.
ἀλλ' ἔστι κἀκ τῶνδ' ὥστε σωθῆναι, τέκνον.

696. Ita Lasc. et MSS. rectius quam quod Aldina exhibet ζητοῦσά γ' εὗρον φάρμακ'.

697. Proponunt Heathius et Musgravius εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξ' ἄν, quod plane barbarum est; particulæ εἰ ἂν nusquam in eodem sententiæ membro leguntur, nedum cum Verbo indicativo conjunctæ. Falluntur etiam Valckenaerius et Brunckius, cum voculam ἂν æque ad ἔπραξα quam ad ἦν referendam esse cogitent. Constructione nihil expeditius aut facilius; eadem est in Orest. 241. Εἰ μόνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν. Hom. Il. E. 679. Καί νυ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάνε δῖος Ὀδυσσεὺς, Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ. Codd. A. Fl. solito librariorum errore exhibent κάρτα γ' ἐν σ. ἦν. ἔπραττον pro ἔπραξα Schol.

698. "*Eustathius ad Iliad.* K. p. 786, 7=698, 36." R. P. πρὸς τὰς τύχας bene vertit Musgravius *pro rerum exitu*, conferens Helen. 329. Πρὸς τὰς τύχας τὸ χάρμα, τοὺς γόους τ' ἔχε. τὰς φρένας κεκτήμεθα, *prudentiæ opinionem possidemus:* in hoc sensu adhibetur κτᾶσθαι in Med. 220. Δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν. Iph. T. 676. Καὶ δειλίαν γὰρ καὶ κάκην κεκτήσομαι. et alibi.

699. ἦ καὶ δίκαια Cod. Par. κοὐξαρκοῦντά μοι Lasc. Vid. supr. ad v. 278.

700. Nonnulla in hoc versu interpretando exorta est difficultas, quod verba συγχωρεῖν λόγοις alium postulare sensum videntur, alium supra v. 299. Ἢ τοῖσιν εὖ λεχθεῖσι συγχωρεῖν λόγοις. Interpretatio quidem, quam olim protuleram, hodie mihi parum satisfacit. Vertendum puto, *After having injured me, then to meet me in argument.* De usu τοῦ εἶτα inter participium et verbum positi, vide Koen. ad Gregorium p. 62. τρώσαντες Flor.

ΦΑΙ. παῦσαι λέγουσα· καὶ τὰ πρὶν γὰρ οὐ καλῶς
παρῄνεσάς μοι, κἀπεχείρησας κακά.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπελθε, καὶ σαυτῆς πέρι
φρόντιζ'· ἐγὼ γὰρ τἀμὰ θήσομαι καλῶς.
ὑμεῖς δέ, παῖδες εὐγενεῖς Τροιζήνιαι,
τοσόνδε μοι παράσχετ' ἐξαιτουμένῃ,
σιγῇ καλύπτειν, ἅνθάδ' εἰσηκούσατε.
ΧΟ. ὄμνυμι σεμνὴν Ἄρτεμιν Διὸς κόρην,
μηδὲν κακῶν σῶν εἰς φάος δείξειν ποτέ.
ΦΑΙ. καλῶς ἔλεξας· ἓν δὲ προτρέπουσ' ἐγὼ
εὕρημα δή τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω,

705-6. X. Π. 228-9. Euripidem reprehendit Brumœus, quod in reliqua fabula quid de Nutrice factum sit, ne verbo quidem indicaverit. Distinctionem inter formulas τἀμὰ θήσομαι καλῶς, et ταῦτ' ἐγὼ θήσω καλῶς, supra v. 523. notavit Kusterus de Verbis Mediis Sect. I. 47. De locutione εὖ θέσθαι vel καλῶς θέσθαι τὸ παρὸν, luculente disseruit Hemsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 405.

708. τοσόνδ' ἐμοὶ Brunckius, qui et infra 727. τῆσδ' ἐμοί.

709. καλύψειν B. D. καλύψαθ' Lasc. Ald. καλύπτειν A. Fl. et sic Musgr. Valck. Brunck.

712. Vulgo ἐλέξασθ'. sed ἔλεξας e Cod. Flor. certissime reposuit Valckenaerius, indicans quatuordecem alia Euripidis loca, in quibus eadem formula καλῶς ἔλεξας legitur. Deinde προτρέπουσ' Lasc. Ald. ut vulgo editur, sed Brunckius dedit προστρέπουσ', i. e. *obsecrans*, quod pro varia lectione habet MS. B. firmantibus aliis Codicibus; nam προστρέπτουσ' D. προστρέπω σ' E. Visum est vulgatam lectionem in textu retinere, etsi, fateor, neque hæc, neque προστρέπουσ' mihi satisfacit: neutri certe convenit Scholiastæ interpretatio ἀντὶ τοῦ ζητοῦσα καὶ ἐξερευνῶσα; nec dubito quin aliter scripserit Euripides: conjicio equidem προσκοποῦσ', quod a vestigiis literarum in Codd. non longe recedit. Sed judicabit eruditus Lector. προσβλέπουσα vel προβλέπουσα conj. Wakefield.

713. δῆτα pro δή τι e duobus Codd. Brunckius. Conf. Heraclid. 534. Εὕρημα γάρ τοι μὴ φιλοψυχοῦσ' ἐγὼ Κάλλιστον εὕρηκ', εὐκλεῶς λιπεῖν βίον.

ὥστ' εὐκλεᾶ μὲν παισὶ προσθεῖναι βίον,
αὐτὴ δ' ὄνασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα.
οὐ γάρ ποτ' αἰσχυνῶ γε Κρησίους δόμους,
οὐδ' εἰς πρόσωπον Θησέως ἀφίξομαι
αἰσχροῖς ἐπ' ἔργοις, οὕνεκα ψυχῆς μιᾶς.
ΧΟ. μέλλεις δὲ δή τι δρᾷν ἀνήκεστον κακόν;
ΦΑΙ. θανεῖν· ὅπως δὲ, τοῦτ' ἐγὼ βουλεύσομαι.
ΧΟ. εὔφημος ἴσθι. ΦΑΙ. καὶ σύ γ' εὖ με νουθέτει.
ἐγὼ δὲ Κύπριν, ἥπερ ἐξόλλυσί με,
ψυχῆς ἀπαλλαχθεῖσα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ,
τέρψω· πικροῦ δ' ἔρωτος ἡσσηθήσομαι.

714. προθεῖναι Lasc. Vide notata supra ad v. 624.

715. αὐτή τ' Lasc. Ald. et MSS. Correxit Canterus αὐτὴ δ', quod ob præcedentem particulam μὲν requiritur: et sic profecto edebatur, donec veterem errorem revocavit Musgravius. In locutione πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα censet Valckenaerius tesserarum ludum respexisse Euripidem. Hemsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 486. afferens Sophoclem Stobæi. CVI. p. 570, 42. Grot. p. 456. Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχήν. male emendavit κεὖ θέσθαι: correxit eum Porsonus ad Phœn. 1422. monens καὶ nunquam crasin facere cum εὖ, nisi in compositis; et insuper legendum esse τἀκπεσόντα ex Ed. Trincav. Conferre possis Nostri Electr. 843. 1107. τὰ μὲν γὰρ εὖ, Τὰ δ' οὐ καλῶς πίπτοντα δέρκομαι βροτῶν. Med. 54. Æsch. Agam. 32.

716. αἰσχηνῶ Lasc. qui simile habet vitium supra v. 246. Κρησίου Ald.

720. ἐγὼ τοῦτο β. Lasc. Ald. sed Codd. recte τοῦτ' ἐγὼ β. quod sine Codicibus legendum esse monuerat Canterus. θανεῖν γ' mavult Elmsleius ad Heraclid. 141.

721. εὔφημος ἴσθι. Eadem est formula in Orest. 1320. et in Tragici alicujus senario apud Ammonium p. 76. similis autem εὔφημα φώνει in Iph. T. 687. Herc. F. 1188. Soph. Aj. 362. Electr. 1211. Marklandus conjecit καὶ σύ γ' εὖ με νουθετεῖς, et καὶ σὺ μή με νουθέτει, utrumque frustra: omnino enim sana sunt vulgata; meminerint tantum tirones σύ γ' esse *tu saltem*.

724. ἡττηθήσομαι Lasc. Ald. et MSS. præter Fl. Sed ττ pro σσ in vocibus ἥττων, πράττω, θάλαττα et similibus, recentioris erat Atticismi, nunquam a Tragicis adhibiti. Hoc post alios monuit Porsonus ad Hec. 8.

ἀτὰρ κακόν γε χἀτέρῳ γενήσομαι
θανοῦσ', ἵν' εἰδῇ μὴ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς
ὑψηλὸς εἶναι· τῆς νόσου δὲ τῆσδέ μοι
κοινῇ μετασχὼν σωφρονεῖν μαθήσεται.

ΧΟ. ἀλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν, στροφὴ ά.
ἵνα με πτεροῦσσαν ὄρνιν
θεὸς ἐν πταναῖς ἀγέλαισιν θείη·

725. Male θατέρῳ duo Codices. "*In Danae* 16. *vulgo* Ὃς τῆσδέ γ' ἄρξει θατέρας πολλῆς χθονός. χἀτέρας *recte Heathius, probante Valckenaerio ad Hipp.* 728. *Sed neuter vidit* γ' *in* τ' *mutandum. Vid. Hec.* 361. (365) Τὴν Ἕκτορός τε, χἀτέρων πολλῶν κάσιν. *Eur. Electr.* 434. Ὁ πλούσιός ΤΕ, χὠ πένης ἴσον φέρει." R. P.

729. ὑπαὶ Lasc. ἠλίβατος epitheton est Homericum, de cujus etymo et significatione nihil certi statui potest. Vertitur quidem plerumque *excelsus et præruptus*, ex Etymologo M. p. 427, 39. Ἠλίβατος, δύσβατος καὶ ὑψηλὸς τόπος· μέγας καὶ ἄβατος.—ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, ἀλιτόβατος, καὶ συγκοπῇ ἀλίβατος, καὶ ἐκτάσει ἠλίβατος. Idem mox nostrum locum citans habet ἠλιβάτοις κευθμῶσι, βαθυτάτοις· ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν τῆς βάσεως. Sic etiam Hesychius v. ἠλίβατον. Schol. Apollon. Rh. II. 169. et alii Scholiastæ. Verum talibus Grammaticorum commentis parum fidei habendum est. Magis etiam a verisimilitudine abhorret interpretatio, quam cum aliis Grammaticis affert Photius Lex. MS. ἠλίβατος, ὑψηλὴ, ἐφ' ἧς πρῶτον διὰ τὸ ὕψος ὁ ἥλιος βαίνει. Aliorum interpretationes nihilo meliores, habet Etymologus. Rectius fortasse Musgravius intelligit *immensus, ingens*. Apud Homerum quidem vox cum πέτρη semper jungitur; vid. Il. O. 273. 619. Π. 35. Odyss. I. 243. K. 88. N. 196. Ita quoque Pindarus Olymp. VI. 109. Ἵκοντο δ' ὑψηλοῖο πέτραν ἀλίβατον Κρονίου. Noster Suppl. 80. ἐξ ἀλιβάτου πέτρας. Theocr. Idyll. XXVII. 10. Stesichorus vero, ab Etymologo et Hesychio citatus, Τάρταρον ἠλίβατον. Hesiod. Theog. 483. Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ. Damoxenus Athenæi III. p. 102. C. corrigente Porsono, Αἱ μεταβολαὶ γὰρ, αἵ τε κινήσεις κακὸν Ἠλίβατον ἀνθρώποισιν, ἀλλοίωμά τε. Dorice ἀλιβάτοις demum scripsimus.

731. ποταναῖς Ald. A. πταναῖσιν

ἀρθείην δ' ἐπὶ πόντιον
κῦμα τᾶς Ἀδριηνᾶς
ἀκτᾶς, Ἠριδανοῦ θ' ὕδωρ,
ἔνθα πορφύρεον σταλάσσουσ'
εἰς οἶδμα πατρὸς τριτάλαιναι
κόραι, Φαέθοντος οἴκτῳ,
δακρύων τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγάς.

Lasc. P. Ποτανὸς quidem apud Nostrum satis frequens est. Vid. Suppl. 630. 1152. Helen. 1498. 1507. Electr. 463. Orest. 981. sed, ob secundam syllabam productam, ab hoc loco necessario exulat. Versus noster in duos male divisus est a Musgravio et Valckenaerio, quos per incuriam, ut ipse ait, secutus est Brunckius; verum ille ποταναῖς anapæstum esse credidit. ἀγέλῃσιν Ald. ἀγέλαισι Lasc. et sic Musgr. metro repugnante. recte ἀγέλαισιν A.

732. Edidit Barnesius ἀρθείην γὰρ, errore scilicet typographico, quem summa fide repeti curavit Beckius.

733. Huc respexit Eustathius ad Il. Γ. p. 405, 34=307, 28. In ed. Rom. legitur Ἀδριηνῆς, in Basil. Ἀδρηνης, mendose.

735. πορφυρὸν Ald. sed πορφύρεον Lasc. cum Codd. omnibus. Deinde σταλάσσουσιν Lasc. Ald. quos secµti sunt Musgravius et Brunckius, planissime contra metrum. Versus est una syllaba Glyconeo procerior, vocatus Σαπφικὸς ἐννεασύλλαβος, ἢ Ἱππωνάκτειος, teste Hephæst. Cap. X. p. 56, 12. Vid. supr. v. 67. Hæc metri species licentiam habet, quam de Pherecrateis supra memoravi, ad v. 564. scilicet ut ab Iambo, Spondeo, et Trochæo, pari jure versus incipiat: quod videre est apud plurima Hipponacteorum exempla, a Gaisfordio allata. Idem prorsus de Glyconeis intelligendum est. vid. vv. 63. 64. 65. 732. 734. 742. 744. 749. 750. 762. 763. Recte igitur atque ordine versui nostro opponitur antistrophicus 745. κρῆναί τ' ἀμβρόσιαι χέονται. Si Viri eximii, et de Græcis literis optime meriti, hisce minutiis aliquantulum curæ impendissent, non toties, opinor, Euripidis numeros præposteris et noxiis auxiliis violassent: certe non legisset in hoc versu Marklandus ἔνθα τε πορφύρεον σταλάσσουσ', neque edidisset Valckenaerius ἔνθα γε π. σ. contra metri legem et sententiæ rationem.

736. τάλαιναι MSS. plerique cum Lasc. et sic Brunckius, de metro scilicet securus.

Ἑσπερίδων δ' ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτὰν ἀντ. ά.
ἀνύσαιμι τᾶν ἀοιδῶν,
ἵν' ὁ ποντομέδων πορφυρέας λίμνας
ναύταις οὐκ ἔθ' ὁδὸν νέμει,
σεμνὸν τέρμονα ναίων
οὐρανοῦ, τὸν Ἄτλας ἔχει,

740. ἀνύσαιμι subaud. ὁδὸν, vertas *festinem*, vel *iter celeriter conficiam*. vid. Hemsterhusium ad Aristoph. Plut. 607. Similiter Sophocles Trach. 659. πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε. Paullum aliter in Aj. 606. Ἔτι μέ ποθ' ἀνύσειν Τὸν ἀπότροπον ἀΐδηλον Ἀΐδαν. Antig. 805. Eurip. Suppl. 1152. ubi præpositio quoque supprimitur. Ex mea correctione edidi τᾶν ἀοιδῶν; nam vulgatum τᾶν ἀοιδᾶν esset *cantilenarum*; ἀοιδὸς vero de *cantatore* et *cantatrice* dicitur; vid. Phœn. 1522. Σφιγγὸς ἀοιδοῦ σῶμα φονεύσας. Ceterum Hesperides ut ἀοιδοὶ celebrantur etiam in Herc. Fur. 393. Ὑμνῳδούς τε κόρας Ἤλυθεν ἑσπέριον ἐς αὐλὰν, Χρυσέων πετάλων ἄπο μηλοφόρον Χερὶ καρπὸν ἀμέρξων. ubi sequentia cum nostris conferas. Apollon. Rh. IV. 1399. ἀμφὶ δὲ νύμφαι Ἑσπερίδες ποίπνυον ἐφίμερον ἀείδουσαι. Hesiod. Theog. 274. Γοργούς θ', αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο, Ἐσχατίῃ πρὸς νυκτὸς, ἵν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι. et 516. Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης, Πείρασιν ἐν γαίης, πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων, Ἑστηὼς, κεφάλῃ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι. Milton. Comus 980. *There I suck the liquid air, All amidst the gardens fair Of Hesperus and his daughters three, That sing around the golden tree.* Quæ de Hesperidum fabula apud Poetas et Mythographos extant, congessit Heynius in Observ. ad Apollodorum p. 166. seq. τὰν ἀοιδὰν Lasc.

741. Vid. supr. v. 147. et ibi notata. Vulgo editur λίμνης, etsi Doricam terminationem recte exhibent Lasc. et Ald.

743. Ita Valck. ex quatuor Codd. A. B. D. Fl. Pro ναίων exhibent Lasc. Ald. κυρῶν, quod et B. pro var. lect. Hinc opinatur Valckenaerius primum scripsisse Euripidem σεμνῷ τέρμονι κύρων, imitatione Æschyli, qui in Nioba apud Plutarch. Tom. II. p. 603. A. Strabon. XII. sub fin. dederat οὐρανῷ κύρων ἄνω. mox autem in secunda editione, ad morem sui temporis, scripsisse σεμνὸν τέρμονα ναίων.

744. De articulo præpositivo vice postpositivi adhibito vide quæ diximus supra ad v. 527. et vid. infra v. 1274. Atlantis fabulæ meminerunt Homerus Odyss. A.

κρῆναί τ' ἀμβρόσιαι χέονται
Ζανὸς μελάθρων παρὰ κοίταις,
ἵν' ἁ βιόδωρος αὔξει
ζαθέα χθὼν εὐδαιμονίαν θεοῖς.
ὦ λευκόπτερε Κρησία   στροφὴ β'.
πορθμὶς, ἃ διὰ πόντιον
κῦμ' ἁλίκτυπον ἅλμας
ἐπόρευσας ἐμὰν ἄνασσαν,
ὀλβίων ἀπ' οἴκων,
κακονυμφοτάταν ὄνασιν.
ἢ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων, ἢ

51. Hesiod. Theog. 516. Pindar. Pyth. IV. 515. Æschyl. Prom. 355. 433. Eurip. Ion. 1. Herc. F. 402. Virgil. Æn. IV. 246. 480. VI. 796. et alii Poetæ.

746. κοίτας Lasc.

747. Ita cum Brunckio edidi, e Codice A. qui exhibet ἵνα βιόδωρος. Vulgo ἵν' ὀλβιόδωρος, probante Valckenaerio; sed vocem ὀλβιόδωρος nusquam alibi legisse memini, et dubito an tale compositum adhibere potuisset Tragicus. Analogiæ magis convenientes sunt formæ ὀλβοδότας Bacch. 573. ὀλβοδότειρα Bacch. 419. ὀλβοφόρος Iph. A. 596. Contra βιόδωρος est epitheton Terræ in Soph. Phil. 1161. Μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος αἶα. quem locum Brunckius emendationibus suis pessime corrupit. Adumbratum est ab Homerico ζείδωρος ἄρουρα. Deinde ἄξει Ald. Correxit Canterus in Nov. Lectt. I. 13. αὔξει, quod exhibent omnes MSS. et Lasc. Conjecerat Miltonus ἀέξει, et sic Reiskius, frustra. Utraque forma αὔξειν et ἀέξειν usi sunt Pindarus et Tragici; sed illa usitatior, et nostri versus metro necessaria est. Solam ἀέξειν adhibuit Homerus. De his verbis egit Casaubonus Animadv. in Athenæum p. 287, 35.

748. Valde probabilis est Brunckii conjectura θνατοῖς, quæ vox, ob scripturæ compendia, cum θεοῖς facile confundi poterat. Metro certe melius conveniret, et dubito annon sensui aptius esset θνατοῖς.

752. πορεύσας Lasc. ἁμὰν Fl.

755. Exponit Musgravius; "Vel utrobique male ominata fuit, vel certe a parte Cretæ, tum cum Athenas advolavit."

Κρησίας ἐκ γᾶς, δύσορνις
ἔπτατο κλεινὰς Ἀθήνας,
Μουνύχου δ' ἀκταῖσιν ἐκδή-
σαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρ-
χὰς, ἐπ' ἀπεί-
ρου τε γᾶς ἔβασαν.

756. Sex ultimos hujus Strophæ versus in metra Trochaica distribui, quibuscum optime congruunt antistrophica. Quatuor priores sunt dimetri; ultimus est dimeter brachycatalecticus, qui vocatur, Ithyphallicus, quales vv. 169. 753. præeunte monometro sive basi. In ceteris editionibus hæc scribuntur numeris durissimis, et metris sibi invicem male respondentibus.

757. Quatuor MSS. habent ἔπτατ' ἐπὶ κλ. 'Α. Poteris quidem metro consulere legendo ἔπτατ' εἰς κλεινὰς Ἀθήνας. Malui autem, ut Poeticæ licentiæ in Choricis nonnihil concedamus, vocalem in fine vocis ἔπτατο, ob mutam et liquidam in κλεινὸς, productam habere.

758. Μουνυχίου MSS. et Edd. metro invito. Μουνύχου emendatio est Hermanni, de Metris p. 445. Portus quidem iste vocabatur Μουνυχία vel ὁ ἐπὶ Μουνυχίᾳ λιμὴν, ab Heroe Munycho. Harpocration, Μουνυχία· τόπος παραθαλάσσιος ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἑλλάνικος δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῆς Ἀτθίδος, ὠνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Μουνύχου τινὸς Βασιλέως τοῦ Παντακλεοῦς. Ita pro Μουνυχίου et Παντευκλεοῦς correxerunt VV. DD. ex Etymol. M. p. 589, 48. ἐπ' ἀκταῖς habet Aldina, contra metrum. ἐπ' ἀκταῖσιν E. Lasc. Recte autem M. δ' ἀκταῖσιν Codd. A. B. D. Fl. et sic quidem recentes editiones. Præpositio e librarii explicatione in textum invecta erat. Citat Valckenaerius in exempla similis constructionis Apollon. Rh. II. 177. γαίῃ Βιθυνίδι πείσματ' ἀνῆψαν. IV. 244. πρυμνήσια νηὸς ἔδησαν Παφλαγόνων γαίῃ. Mox πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχὰς vertit Marklandus *tortas funium extremitates*, probante Valckenaerio ad Herod. IV. 60. p. 308, 46. ubi σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου.

760. Hæc bis attigit Eustathius ad Il. Γ. p. 427, 29=324, 38. et ad Il. Π. p. 690, 48 = 568, 19. Marklandus delere voluit ἐπ', vetantibus metro et sermone. ἐπιβῆναι ἠπείρου est Homericum; Odyss. E. 399. Νῆχε δ' ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείροι' ἐπιβῆναι. I. 85. Ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ. Ceterum ἤπειρος, cujus forma Dorica est ἄπειρος, apud Homerum et Tragicos simpliciter denotat terram, mari scilicet oppositam. Rariore autem licentia usus Noster conjunctim dixit ἀπείρου γᾶς.

ἀνθ' ὧν οὐχ ὁσίων ἐρώ- ἀντ. β΄.
των δεινᾷ φρένας Ἀφροδί-
τας νόσῳ κατεκλάσθη·
χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος οὖσα
συμφορᾷ, τερέμνων
ἄπο νυμφιδίων κρεμαστὸν
ἅψεται ἀμφὶ βρόχον λευ-
κᾷ καθαρμόζουσα δείρᾳ,
δαίμονα στυγνὸν καταιδεσ-
θεῖσα, τάν τ' εὔδοξον ἀνθαι-
ρουμένα φάμαν, ἀπαλλάσ-
σουσά τ' ἀλγει-
νὸν φρενῶν ἔρωτα.

763. δεινὰ Lasc. Ald. Mox χαλεπὰ Lasc.

764. κατεκλύσθη conj. Musgr.

765. ὑπέραντλος. de vi hujus vocis fuse egit Hemsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 108, 73. cujus notam adeant lectores: nobis satis erit monuisse, quod navis ὑπέραντλος dicebatur, cujus ἄντλος, h. e. *sentina*, tanta copia exundabat, ut exhauriri, vel compesci non posset. Hinc ad Phædram calamitate oppressam, ac pene submersam, vox translata est. Ex locis ab Hemsterhusio citatis, unum adscribam Dion. Cass. LII. p. 473. A. verba sunt Mæcenatis ad Augustum de Republica loquentis — μήτε οὖν χειμαζομένην ἔτ' αὐτὴν περιΐδῃς. ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλός ἐστι· μήτε περὶ ἕρμα περιῤῥαγῆναι ἐάσῃς.

766. τεράμνων Edd. omnes. vid. supr. ad v. 538.

768. βρόχου ἀμφὶ λ. Lasc. E. Fabulæ nostræ œconomia, in ceteris egregia, hoc nomine inculpatur, quod Chorus præsenserit Phædræ facinus, nec tamen prohibere conatus sit. Idem profecto vitium in aliis Euripidis Tragœdiis conspicitur; et forsan, ob partes Choro tuendas, quæ eum a scena abesse non sinebant, ægre vitari potuit. In illo autem magis peccasse videtur Tragicus, quod ipse necis modus, quem initura esset Phædra, a Choro prædictus sit.

769. δέρᾳ vulgo. δείρᾳ, Marklando jubente, recepere Valck. et Brunck.

771. ἔνδοξον et φήμαν Lasc.

774. φρεσὶν pro φρενῶν Flor.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ἰού, ἰού.
βοηδρομεῖτε πάντες οἱ πέλας δόμων.
ἐν ἀγχόναις δέσποινα, Θησέως δάμαρ.
ΧΟ. φεῦ, φεῦ, πέπρακται· βασιλὶς οὐκέτ' ἔστι δὴ
γυνή, κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη.
ΘΕ. οὐ σπεύσετ'; οὐκ οἴσει τις ἀμφιδέξιον
σίδηρον, ᾧ τόδ' ἅμμα λύσομεν δέρης;
ΗΜΙΧ. φίλαι, τί δρῶμεν; ἦ δοκεῖ περᾶν δόμους,
λῦσαί τ' ἄνασσαν ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων;
ΗΜΙΧ. τί δ'; οὐ πάρεισι πρόσπολοι νεανίαι;
τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου.

775. Ἐξαγγέλου personam præfixerunt Valck. et Brunck. e membranis. Idem codex versus 778. 779. Nutrici tribuit.

778. οὐκέτ' ἔστι, *non amplius est in vivis.* Hæc phrasis, cum loquendi modo apud nostrates apprime congruens, legitur in vv. 357. 866. 1157. et sæpissime alias; legenda etiam, monente Porsono, in Aristoph. Nub. 1471. Ζεὺς γάρ τις ἔστιν; ΣΤ. ἔστιν. ΦΕΙ. οὐκέτ' ἔστ', ἐπεὶ Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς. ubi vulgatur οὐκ ἔνεστ'. Brunck. οὐκ ἔστιν γ'.

779. X. Π. 231. 1426.

780. Gladius *anceps*, i. e. *utrinque acutus*, qui alibi ἀμφηκὴς, δίστομος, hic audaci sane metaphora dicitur ἀμφιδέξιος σίδηρος. Id observavit Erotianus in Lex. Hippocr. nostrum versum citans. Metaphoricum hujus vocis usum, non multum quidem diversum, indicat Valckenaerius apud Herodotum V. p. 421, 50. ἀνδρωθέντι δὲ καὶ μαντευομένῳ Κυψέλῳ ἐγένετο ἀμφιδέξιον χρηστήριον ἐν Δελφοῖσι.

782. Comparat Valckenaerius Orest. 1554. HM. Τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε, Ἢ σῖγ' ἔχωμεν; HM. ἀσφαλέστερον, φίλαι.

785. τὸ πολλὰ πράσσειν de eo dicitur, qui res ad se nihil attinentes agit. Noster Suppl. 576. (586.) Πράσσειν σὺ πόλλ' εἴωθας, ἥ τε σὴ πόλις. Herc. F. 265. cum interrogatione legendum, Κἄπειτα πράσ-

ΘΕ. ὀρθώσατ᾽ ἐκτείναντες ἄθλιον νέκυν.
πικρὸν τόδ᾽ οἰκούρημα δεσπόταις ἐμοῖς.
ΧΟ. ὄλωλεν ἡ δύστηνος, ὡς κλύω, γυνή.
ἤδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ἐκτείνουσι δή.

ΘΗΣΕΥΣ.

γυναῖκες, ἴστε τίς ποτ᾽ ἐν δόμοις βοή;
ἠχὼ βαρεῖα προσπόλων μ᾽ ἀφίκετο.
οὐ γάρ τι μ᾽ ὡς θεωρὸν ἀξιοῖ δόμος,

σω πόλλ᾽ ἐγὼ, φίλους ἐμοὺς Θανόντας εὖ δρῶν, οὗ φίλων μάλιστα δεῖ; Aristoph. Ran. 228. Pac. 1058. πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ. Herod. V. 33. p. 388, 2. τί πολλὰ πρήσσεις; Fragm. Eurip. Antiopæ ap. Stobæum LVI. p. 374, 38. Grot. p. 21. Ὅστις δὲ πράσσει πολλὰ, μὴ πράσσειν παρὸν, Μωρὸς, παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα. Alia hujus Phraseos exempla videas ap. Markland. in Suppl. Similis est notio vocum πολυπράγμων, πολυπραγμονεῖν, πολυπραγμοσύνη. Eadem significatione dixit Sophocles περισσὰ πράσσειν, Antig. 68. τὸ γὰρ Περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα. contraria Democritus apud M. Antonin. IV. 24. ὀλίγα πρῆσσε, φησὶν, εἰ μέλλεις εὐθυμήσειν. ubi plura habet Gatakerus. βίῳ pro βίου Lasc. et E. P. pro v. l. unde receperunt Valck. et Brunck.

786. Male Ald. hunc et seq. v. Ἀγγέλῳ tribuit. οἰκτείροντες pro ἐκτείναντες habet D. νεκρὸν P.

787. οἰκουρὸς dicebatur materfamilias, cui, absente marito, demandata erat domus custodia; ut Clytæmnestra in Hecub. v. 1267. Κτενεῖ νιν ἡ τοῦδ᾽ ἄλοχος, οἰκουρὸς πικρά. Ipsa vero custodia domus erat οἰκούρημα. Hunc igitur versum interpreteris, *This is a calamitous housekeeping for my master.* Censet Valckenaerius οἰκούρημα pro οἰκουρὸς poni, ut in Orest. 918. sed diversa esse videtur ejus loci ratio.

790-1. Transponendos esse hos versus suspicor. In altero pronomen μ᾽, quod vulgo abest, jubentibus Marklando et Valckenaerio, inserui.

792. θεωροὶ dicebantur, qui de rebus vel publicis, vel privatis consulturi, ad Deorum oracula profecti erant. Hujus vocis usum doctissime illustravit Valckenaerius in Animadv. ad Ammonium p. 92. Consulas etiam Dukerum ad Thu-

πύλας ἀνοίξας, εὐφρόνως προσεννέπειν.
μῶν Πιτθέως τι γῆρας εἴργασται νέον;
πρόσω μὲν ἤδη βίοτος· ἀλλ᾽ ὅμως ἔτ᾽ ἂν
λυπηρὸς ἡμῖν τούσδ᾽ ἂν ἐκλίποι δόμους.

cyd. V. 16. Theseus autem, qui in hac fabula Delphis reversus fingitur, videtur in priore Hippolyti editione, non a Delphis sed ab inferis isto die rediisse. Hæc Valckenaerii conjectura admodum verisimilis est, ob locum Latini Tragici, qui priorem Nostri fabulam passim imitatus est; Senec. Hipp. 850. *Quis fremitus aures flebilis pepulit meas? Expromat aliquis: luctus, lacrymæ, et dolor, In limine ipso mœsta lamentatio, Auspicia digna prorsus inferno hospite.* et ob versus, quos ex ista fabula conservavit Stobæus CXVIII. p. 601, 26. Grot. p. 408. Ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ, ἡμέρας θ᾽ ἁγνὸν σέβας, Ὡς ἡδὺ λεύσσειν τοῖς τε πράσσουσιν καλῶς, Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν, ὧν πέφυκ᾽ ἐγώ. ubi male Valck. post Grotium τοῖς γε πράσσ. Hæc scilicet videntur verba fuisse Thesei ab inferorum tenebris in scenam prodeuntis. Ceterum vocula τι post οὐ γὰρ legitur πλεοναστικῶς, ut supra v. 490. Οὐ γάρ τι τοῖσιν ὠσὶ τερπνὰ δεῖ λέγειν. Plurima hujus formulæ exempla ex Sophocleis protulit Valck. Male igitur Marklandus legere voluit Οὐδ᾽ ἄρτι μ᾽.

794. Πιτθέως γῆρας pro *Pittheo Sene.* In personis designandis circumlocutiones frequentabant Tragici; eas tamen potissimum sectabantur, quæ dignitatem aut virtutem aliquam denotarent: scilicet imitati Homerica ista, βίη Ἡρακληείη, Αἰνείαο βίη, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, μέγα σθένος Ἠετίωνος. Legimus igitur in Nostri Phœn. 55. κλεινήν τε Πολυνείκους βίαν. in Æschyl. Theb. Τυδέως, Πολυφόντου, Ἀμφιάρεω, Πολυνείκους, Λασθένους βία. Eumen. 27. Ποσειδῶνος κράτος. Theb. 494. Ἱππομέδοντος σχῆμα, καὶ μέγας τύπος. et plura ejusmodi, ipsas personas significantia. Similia sunt Καδμείαν μερίμναν, i. e. *Cadmum*, Phœn. 1079. et Τηρείας μήτιδος, i. e. *Tereos*, Æsch. Suppl. 62. Harum quidem circumlocutionum pleraque adoptarunt Latini Poetæ. Lucret. V. 28. *tripectora tergemini vis Geryonai.* Virgil. Æn. XI. 376. *violentia Turni.* Horat. Carm. I. iii. 36. *Perrupit Acheronta Herculeus labor.* III. xxi. 11. *Catonis—virtus.* Sat. II. 1. 72. *Virtus Scipiadæ, et mitis sapientia Læli.* Hoc secutus est Miltonus Par. Am. V. 371. VI. 355. 371. Nostræ autem simillima est locutio Juvenalis Sat. IV. 81. *venit et Crispi jucunda senectus.*

796. ἐκλίπῃ Ald. ἐκλίποι recte MSS. et Lasc. vid. supra ad v. 482.

ΧΟ. οὐκ εἰς γέροντας ἥδε σοι τείνει τύχη,
Θησεῦ· νέοι θανόντες ἀλγυνοῦσί σε.
ΘΗ. οἴμοι· τέκνων μοι μή τι συλᾶται βίος;
ΧΟ. ζῶσιν, θανούσης μητρὸς ὡς ἄλγιστά σοι.
ΘΗ. τί φῄς; ὄλωλεν ἄλοχος; ἐκ τίνος τύχης;
ΧΟ. βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο.
ΘΗ. λύπῃ παχνωθεῖσ', ἢ 'πὸ συμφορᾶς τινός;
ΧΟ. τοσοῦτον ἴσμεν· ἄρτι γὰρ κἀγὼ δόμοις,
Θησεῦ, πάρειμι, σῶν κακῶν πενθήτρια.
ΘΗ. αἶ, αἶ· τί δῆτα τοῖσδ' ἀνέστεμμαι κάρα

803. λ. π. Schol. ἀντὶ τοῦ κακωθεῖσα· ἁπάντων γὰρ τῶν φυτῶν φθαρτική ἐστιν ἡ πάχνη. Æschylum, ut videtur, secutus est Noster; Choeph. 81. κρυφαίοις πένθεσιν παχνουμένη. Vid. Ruhnk. Ep. Crit. I. p. 120. Eleganter etiam Ovidius Heroid. XV. 112. *Adstrictum gelido frigore pectus erat.* Hinc sumpta sunt quædam in X. Π. 233. 1825. 2007. 2008.

804. τοσοῦτον. subaudi μόνον, quod supprimitur post τοσόνδε v. 708. δόμοις edidit Musgravius e Cod. Fl. et sic dudum ediderat Lascaris. δόμοις πάρειμι est *ædibus adsum.* Pessime, mea quidem sententia, Aldinam δόμους revocarunt Valckenaerius et Brunckius; quasi πάρειμι esset compositum ab εἶμι, *ibo.* Neque enim Chorus ædes intrabat, neque a statione decedebat. Præterea non opinor δόμους πάρειμι interpretationem capere posse, quam ei donandam putat Valck. *domum tuam advenio.* εἶμι cum compositis apud Atticos poetas futuri temporis notionem habet. In Helen. 459. ἀλλ' ἔσω πάρειμι, *sed intrabo.* In nostra fabula εἶμι significat *ibo* vv. 215. 292. 1068. ἄπειμι *abibo* v. 656. εἴσεισιν *ingredietur* v. 864. ἔσειμι *subibo* v. 1070. Mœris, p. 16. ἄπεισιν 'Αττικῶς· ἀπελεύσεται 'Ελληνικῶς. ubi quædam adnotavit Piersonus.

805. Vide supra ad v. 585.

806. Discimus etiam ex Soph. Œd. T. 82. morem fuisse eos, quibus læta fuerant responsa, Delphis laurea coronatos domum redire: ibi Sacerdos de Creonte adveniente ait, 'Αλλ' εἰκάσαι μὲν ἡδύς· οὐ γὰρ ἂν κάρα Πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε παγκάρπου δάφνης. Sophoclis Scholiasta testem hujus moris citat Aristophanem, apud quem (Plut. 21.) servus, Delphis reversus, hero suo dicit,

πλεκτοῖσι φύλλοις, δυστυχὴς θεωρὸς ὤν;
χαλᾶτε κλεῖθρα, πρόσπολοι, πυλωμάτων·
ἐκλύεθ' ἁρμούς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν
γυναικός, ἥ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσεν.
ΧΟ, ἰὼ ἰώ, τάλαινα μελέων κακῶν·
ἔπαθες, εἰργάσω

Οὐ γάρ με τυπτήσεις, στέφανον ἔχοντά γε. Respondet herus, Μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἤν λυπῇς τί με, Ἵνα μᾶλλον ἀλγῇς. Citat Valckenaerius Livium XXIII. c. 11. ubi Q. Fabius Pictor *dixit, se oraculo egressum extemplo his omnibus Divis rem divinam fecisse: jussumque ab antistite, sicut coronatus laurea corona et oraculum adisset, et rem divinam fecisset; ita coronatum navim adscendere, nec ante deponere eam, quam Romam pervenisset: se quæcunque imperata sint, cum summa religione ac diligentia executum, coronam Romæ in ara Apollinis deposuisse.*

809. Hic versus, ut nunc editus est, vulgo legitur post v. 826. Sed ibi interpolatus est, ut cuivis ejus loci rationem inspicienti facile patebit: de quo mox dicendum erit. In hac sede usque ad Valckenaerii tempora edebatur versus manifesto vitiosus, 'Εκλύσαθ' ἁρμούς, ὡς ἴδω δυσδαίμονα. Is quidem reposuit ἐκλύεθ' recte; nam legitur quoque in Med. 1312. 'Εκλύεθ' ἁρμούς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν. Helen. 1200. 'Ωή· χαλᾶτε κλεῖθρα, λύεθ' ἱππικὰς Φάτνας, ὀπαδοί. Pergit autem scribere ὡς ἴδω τὸν δαίμονα Γυναικὸς, ex Cod. Fl. Sed patebit ex aliorum Codicum lectionibus, quidnam his turbis ortum dederit. Vocibus πικρὰν θέαν adscripta fuisse videtur in antiquiore quodam Codice interpretatio τὸν δυσδαίμονα νεκρὸν, quæ, expulsa vera lectione, textum occupavit. Postea istum tam enormem versum describentes librarii, ad senarium recidere aggressi sunt. Alius igitur vulgatam reliquit ὡς ἴδω δυσδαίμονα Γυν. alius lectionem effinxit quæ, teste Valckenaerio, erat in Cod. Paris. ὡς ἴδω δυσδαίμονα Νεκρὸν γυναικὸς, ἥ με θανοῦσ' ἀπώλεσεν. alius pro sua liberalitate reliquit τὸν δυσδαίμονα, ut in MS. E. alius denique, qui Florentinum exaravit, τὸν δαίμονα. Brunckius retinuit ἐκλύσαθ', sed recte dedit πικρὰν θέαν.

811. Acute et probabiliter conjicit Elmsleius delendas esse personarum notas ad vv. 811. 819. 849. 858. et omnia, quæ in hac scena leguntur, melica Theseo tribuenda. Cum tamen versus 855-6-7. Choro paullum melius quam Theseo convenire videantur, satius duxi, ut in re dubia, nihil novare.

τοσοῦτον, ὥστε τούσδε συγχέαι δόμους.
αἶ αἶ τόλμας, ὦ
βιαίως θανοῦσ',
ἀνοσίῳ τε συμφορᾷ, σᾶς χερὸς
πάλαισμα μελέας.
τίς ἄρα σὰν, τάλαιν', ἀμαυροῖ ζόαν;
ΘΗ. ὤμοι ἐγὼ παθέων· ἔπαθον, ὦ τάλας,

814-5. ὦ deest in Codice Paris. qui mox omittit *χερός*. Verba *αἶ αἶ τόλμας—συμφορᾷ* parentheseos signis incluserunt recentes editores Heathio obsecuti. Non multum quidem refert utrum in simplices an in duplices Dochmiacos hi versiculi distribuantur: Contraxissem tamen in unum vv. 814. 815. nisi numeri versuum hactenus in notis citatorum subinde mutati molestias lectori facturi essent. Idem dictum puta de vv. supra 576-7: quod nos idcirco monuimus, ne ab aliis objiciatur. *βιαίῳ* legit Elmsleius.

818. Vulgo legitur hic versus, ut in Aldina, *τίς ἆρα σὰν τάλαιναν ἀμαυροῖ ζωάν*; Omittit *τάλαιναν* Lasc. "*Forsan legendum* ἠμαυροῖ *ζωάν; ut sit integer senarius.*" R. P. Verum hæc nota Porsono admodum juveni, ut videtur, excidit: certe eam nunquam scripsisset, si animadvertisset Codicem Paris. habere *τίς ἄρα σὰν, τάλαιν', ἀμαυροῖ ζωάν*; versum scilicet præeuntibus et sequentibus similem. Reposui tantum *ζόαν*, Porsoni exemplum secutus, qui in Hec. 1098. *ζόης* pro vulgato *ζωῆς* edidit, et duo loca Stobæi indicavit, ubi eandem medicinam metrum flagitat. Cum igitur constet utramque formam *ζωὴ* et *ζόη* adhibuisse Tragicos, præferendam duxi eam, quæ numeris Dochmiacis paullo melius inservit. Pro *τίς* Musgravius primum conjecit *τί σ'*: mox, ea sententia repudiata, proposuit *ἅτις ἆρα*, quod longe deterius. Scholiast. *λείπει τὸ δαιμόνων. Τὶς ἄρα δαιμόνων ἀμαυροῖ, ἤτοι ἀφανῆ καθιστᾷ τὴν σὴν ζωήν.* Hinc forsan scribendum *τὶς*, sine interrogatione. Vid. infra ad v. 877. Legere vult Censor Anglus (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 223.) *Τίς ἄρα σὰν, τάλαινα, μαυροῖ ζόαν*; citans in exempla verbi *μαυρόω* Æsch. Agam. 297. Eumen. 358.

819. *ὦ τάλαινα* Aldus, adversante metro. *ὦ τάλας* E. P. Lasc. *ὢν ἔπαθον* omnes libri præter A. qui insigni varietate habet *ὤ μοι ἐγὼ πόνων, ὦ ἔπαθον, ὦ πόλις.* ultima vox e versu 858. sumpta esse videtur. Brunckius e Codice edidit *πόνων*, et ex ingenio *οἷ' ἔπαθον, τάλας.* Concinniorem, uti spero, lectionem effeci, delendo *ὢν*, quod

τὰ μάκιστ' ἐμῶν κακῶν· ὦ τύχα,
ὥς μοι βαρεῖα καὶ δόμοις ἐπεστάθης,
κηλὶς ἄφραστος ἐξ ἀλαστόρων τινός·
κατακονᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίος·
κακῶν δ', ὦ τάλας, πέλαγος εἰσορῶ

metro et sententiæ perinde incommodum est.

820. Pro vulgato *τὰ κάκιστ'*, quod metrum violat, Brunckius, monente Valckenaerio, e tribus MSS. A. B. Fl. reposuit *τὰ μάκιστ'*. Hæc vox, utpote apud Tragicos rarior, in illam facile mutari poterat. *μάκιστος* a Poetis usurpatur, ut opinor, pro *μέγιστος*, quemadmodum *μάσσων* pro *μείζων* in Æsch. Prom. 650. Pers. 440. 706. *μάκιστος* extat in Soph. Œd. T. 1300. *τίς ὁ πηδήσας Μείζονα δαίμων τῶν μακίστων*; ubi Codex unus exhibet contra metrum *κακίστων*. Philoct. 849. Indicat Valckenaerius Æschylum apud Longin. Sect. iii. *Καὶ μὴ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας.*

821. Valck. sine causa, ut videtur, malebat *ἐπεστάθη*.

822. MS. D. *ἄφρακτος*, mendose.

823. Diversa fuit in quibusdam antiquis libris hujus versus lectio *κατακονὰ μὲν οὖν ἀβίωτος βίου*. Utramque memorat Scholiasta. *βίου* exhibent A. Fl. Etymol. M. p. 50, 26. Hæc in Scholiis explicatur *καταφθορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς κατέλαβέ με.* Quum vero duriusculum videretur *κατακονὰ ἀβίωτος*, alteram lectionem, in qua consentiunt Lasc. Ald. et MSS. quidam, servare malui. Satis frequens est *ἀβίωτος βίος*. Arist. Plut. 970. *'Αβίωτον εἶναί μοι πεποίηκε τὸν βίον.* ad quem locum videas Hemsterhusium, et Valck. ad Theocriti Adoniaz. p. 217. Interpretatur Schol. *μαραίνει με ἡ δυστυχία τοῦ βίου.* et rursus, *γράφεται καὶ Κατακονᾷ μὲν οὖν, ἀντὶ τοῦ καταναλίσκει.* Eustathius ad Il. Γ. p. 381, 22=288, 40. ad hanc varietatem respiciens, et nomen *κατακονὰ*, et verbum *κατακονᾷν* inter *ἅπαξ λεγόμενα* Euripidea recenset. Vocem corruptam esse putat Blomfieldius, et scribendum suspicatur *Καταμονὰ μ. οὖν ἀ. βίου.* *Manere in vita intolerabile est.* vid. v. 871. Scribendum censet Elmsleius hic et infr. 871. *ἀβίοτος*, notans, "Legendum in Ion. 764. *Οἴμοι ξυμφορᾶς. Ἔλαβον, ἔπαθον ἄχος ἀβίοτον, φίλαι.*"

824. Ita recte Lasc. Quod vulgatur, *ὁ τάλας*, versus ferre nequit. Brunckius, qui Lascaris editionem videtur nunquam inspexisse, emendationem suam *κακῶν δ' ὁ τλήμων* in textum intulit. Locutiones *κακῶν πέλαγος, κύματα, κλυδὼν*, et ceteras ejus generis adamarunt Tragici. Æsch. Prom. 771. *Δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης.* 911. *Στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.*

τοσοῦτον, ὥστε μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν,
μηδ' ἐκπερᾶσαι κῦμα τῆσδε συμφορᾶς.
τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σέθεν
βαρύποτμον, γύναι, προσαυδῶν τύχω;
ὄρνις γὰρ ὥς τις ἐκ χερῶν ἄφαντος εἶ,
πήδημ' ἐς Ἅιδου κραιπνὸν ὁρμήσασά μοι.

1051. Οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία Ἔπεισ' ἄφυκτος. Pers. 433. Αἶ, αἶ· κακῶν δὴ πέλαγος ἔῤῥωγεν μέγα. Med. 363. Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλυδῶνα θεὸς, Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε. Suppl. 824. (834.) Ἴδετε κακῶν πέλαγος. Herc. F. 1090. κακῶν δὲ πέλαγος εἰς τόδ' ἥγαγες. Æsch. Theb. 764. Tritissima sunt Shakespearii verba, Hamlet Act III. Sc. 1. — *Or to take arms against a sea of troubles, And by opposing end them.* Hunc versum cum duobus sequentibus adhibuit X. Π. 419.

825. Vide supra v. 472. ἐκπνεῦσαι Lasc. Flor. ὡς μήποτ' A. Flor. qui et mox μήτ' ἐκπερᾶσαι.

826. Post hunc vulgo sequitur versus ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν, quem utpote ex sede sua supr. 809. male repetitum, cum Brunckio delevi. Abest quidem a Codd. A. Fl. et in hoc loco, si sententiam spectes, prorsus absurdus esset. Præterea notandum est quod in vv. 819—830. tria senariorum disticha totidem dochmiacorum distichis singula singulis subjiciantur; quodque his duodecim versus 837—848. uti antistropha strophæ suæ, fere opponantur: unde constat istum versiculum hanc sedem male occupasse.

827. τίνα τίνα λόγον Fl.

828. γύναι pro vulgato τλῆμον ex MSS. A. Fl. Brunckium secutus, recepi. Deinde recte, ut mihi quidem videtur, interpretatus est Musgravius τύχω, i. e. σκοποῦ, *verum attingam*, comparans Æsch. Choeph. 12. Ἢ πατρὶ τῷ 'μῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω Χοὰς φερούσας; Comparari etiam possunt Iph. T. 1321. Ὦ θαῦμα· πῶς σε μεῖζον ὀνομάσας τύχω; Æsch. Agam. 1241. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος Τύχοιμ' ἄν;

829. Eadem comparatione utitur Sophocles Œd. Tyr. 175. Ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ Προσίδοις, ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν, Κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον Ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ. ubi perperam Brunckius ᾇπερ, scilicet haud suspicatus istos versus esse antistrophicos, et metrum requirere ἅπερ i. e. *Sicut*. Similia sunt in Aristoph. Ran. 1351. Nostri Herc. F. 509.

830. Aliam lectionem πικρὸν pro κραιπνὸν habet Aldus, et sic vulgo. Sed Lascaris cum omnibus MSS.

αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, μέλεα, μέλεα τάδε πάθη.
πρόσωθεν δέ ποθεν ἀνακομίζομαι
τύχαν δαιμόνων,
ἀπλακίαισι τῶν πάροιθέν τινος.
ΧΟ. οὐ σοὶ τάδ', ὦ 'ναξ, ἦλθε δὴ μόνῳ κακά,
πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος.
ΘΗ. τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας
μετοικεῖν σκότῳ θανὼν ὁ τλάμων,
τῆς σῆς στερηθεὶς φιλτάτης ὁμιλίας·
ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον, ἢ κατέφθισο.
τίνος δὴ κλύω, πόθεν θανάσιμος

Scholiasta, et X. Π. 232. servat κραιπνὸν, quod receperunt Musgr. et Brunck.

831. Aldus πάθη τάδε contra metrum. Correxit e Codd. Musgravius.

833. Vulgo distinctio posita erat post τύχαν, ut conjungerentur δαιμόνων τῶν πάροιθεν, satis inepte. Recte Valckenaerius monuit τύχαν δαιμόνων dictum esse pro simplice τύχαν vel δαίμονα, ut in Fragm. Eur. Æoli ap. Stob. p. 568, 38. Μοχθεῖν ἀνάγκη· τὰς δὲ δαιμόνων τύχας Ὅστις φέρει κάλλιστ', ἀνὴρ οὗτος σοφός.

834. ἀμπλακίαισι editiones nostram præcedentes. Altera vero forma, qua semper usos esse Tragicos arbitror, in hoc versu vel ob numeros reponenda erat. Vid. supra ad v. 145. Respexit quidem Theseus eadem majorum delicta, quæ Hippolytus infra v. 1377.

836. δ', quod vulgo abest, ex Codd. A. Fl. interjecit Valckenaerius; recte. Similis est verborum structura in Herodoti loco supra citato ad v. 441. Scholiasta comparat ea, quibus Admetum consolatur Chorus in Alcest. 424. Οὐ γάρ τι πρῶτος, οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤπλακες. Vide Brunckii notam ad Soph. Electr. 153. cujus exemplis addas fabulæ ejus v. 289. καινὸν mendose pro κεδνὸν Fl.

837-8. X. Π. 899-900. σκότου sine auctoritate edidit Brunck. θανεῖ Lasc. Doricam formam τλάμων ex A. restituit Valck. ὦ τλάμων Elmsleius, provocans ad Porsoni notam infra v. 1458.

840. X. Π. 954.

841-2. Hi versus vulgo juxta

τύχα σὰν ἔβα, γύναι, καρδίαν;
εἴποι τις ἂν τὸ πραχθὲν, ἢ μάτην ὄχλον
στέγει τύραννον δῶμα προσπόλων ἐμῶν;
ἰώ μοι σέθεν·
μέλεος, οἷον εἶδον ἄλγος δόμων,
οὐ τλητὸν, οὐδὲ ῥητόν. ἀλλ' ἀπωλόμην.
ἔρημος οἶκος, καὶ τέκν' ὀρφανεύεται.

Aldinam scribuntur Τίνος κλύω; πόθεν θανάσιμος τύχα, Γύναι, σὰν ἔβα τάλαιναν καρδίαν; in quibus ne minimum quidem metri vestigium deprehendas. Credit sane Beckius priorem debere senarium esse. Sed recte Musgravius edidit τίνος δὴ κλύω; ex E. Lasc. Gloss. λείπει ἡ παρά. Brunckius delevit τάλαιναν, utpote inutile, et e versu 818. profectam, et γύναι transposuit; recte faciens, ut opinor, nisi quod lectionem Codicis A. ἐπέβα pro ἔβα in textum infersit; simplex enim verbum metro convenientius est, et per se longe melius. Notent tirones κλύω subjunctivum esse: τίνος κλύω verterint nostrates *from whom must I hear?* Verum aliter hosce dochmiacos concinnavit doctissimus Elmsleius: Τίνος δὴ, πόθεν, θανάσιμος τύχα, Γύναι, σὰν, τάλαιν', ἔβα καρδίαν; Scilicet ob glossam λείπει ἡ παρὰ, suspectum habet verbum κλύω, quo ejecto construit παρὰ τίνος—θανάσιμος τυχὰ, comparans supr. v. 318. Μῶν ἐξ ἐπακτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τίνος; ubi Scholiast. interpretatur, παρὰ τῶν ἐχθρῶν. Deinde, cum MSS. A. et Flor. habeant τάλαινα pro τάλαιναν, transpositis vocibus legit, Γύναι, σὰν, τάλαιν', ἔβα καρδίαν;

844. στέγοι Aldus, mero operarum errore, qui tamen usque ad Musgravii tempora permansit, neque a Valckenaerio sublatus est. Hinc ὄχλον στέγει δόμος citat Eustathius ad Il. Z. p. 640, 8=499, 15. στύγει MS. A. ἐμὸν maluit Valck.

845. Vulgo ἰώ μοι μοι σέθεν· μέλεος. Brunckius ὤμοι μοι ex membranis suis, in quibus recte dividuntur hi versiculi: et sic olim edideram; nunc vero, ab Elmsleio monitus, reposui Ἰώ μοι σέθεν, et infra v. 1381. Ἰώ μοι, τί φῶ; Conf. supr. v. 367. Ἰώ μοι, φεῦ, φεῦ· ubi Lascaris et Aldus perperam duplicant μοι.

847. Editiones habent ἀπωλόμαν, perperam, ut in senario. ἀπωλόμην servant Fl. et X. Π. 904.

848. Suppl. 1132. (1142.) Ἐγὼ δ' ἔρημος ἀθλίου πατρὸς τάλας, Ἔρημον οἶκον ὀρφανεύσομαι λαβών. ubi nostrum versum attulit Marklandus, notans, "Tragicis ἔρημος οἶκος dicitur, quando principalis aliqua persona ex familia moritur." Ab isto Supplicum loco versus Hippolyti satis defenditur contra Musgravium, qui audacter conjicit Ἔρημον οἶκον καὶ τέκν' ὄρφαν' εὐνέτᾳ Ἔλιπες, ἔλιπες.

ΧΟ. ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ φίλα γυναικῶν,
ἀρίστα θ', ὁπόσας ἐφορᾷ
φέγγος ἀελίου τε
καὶ νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα.
ἰὼ τάλας,
ὦ τάλας, ὅσον κακὸν ἔχει δόμος.
δακρυσί μου βλέφαρα
καταχυθέντα τέγγεται σᾷ τύχᾳ.

849. ἔλιπες semel tantum Lasc.

850. Hec. 638. Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα, τὰν καλλίσταν ὁ χρυσοφαὴς Ἅλιος αὐγάζει. Quæ verba, cum ab Eustathio sine nomine auctoris forte citata essent, Brunckius, Hecubæ quondam editor, Fragmentis Helenæ Sophocleæ inseruit.

851. Brunckius, homo, vel se judice, metri imperitissimus, quo tamen nemo unquam in versibus propter metrum concidendis audacius egit, copulam τε delet, et versum inde effictum Φέγγος ἀελίου dochmiacum appellat, satis infeliciter. Vide Hermannum de Metris p. 242. Pherecrateus profecto est v. 851. Sequitur vero asynartetus e duplici Iambica penthemimeri constans, quales sunt hujus fabulæ vv. 128. 138. 160.

852. ἀστεροπὸς Lasc. Conjicit Musgravius καὶ νυκτὸς ἀστερωποῦ σελάναι; Jacobs. Exercit. Crit. p. 51. 52. ἀστερωπὸν σέλας vel σέβας.

853. ὦ τάλας, ἰὼ τάλας Lasc. ὦ τάλας, ὦ τάλας A. Scripsit fortasse Poeta ἰὼ ἰὼ τάλας, integrum scilicet dochmium. In talibus non multum auctoritatis Codicibus tribuendum est; in exclamationibus enim repetendis vel omittendis ludere solebant librarii, de metrorum rationibus parum solliciti.

855. Pulchrum habet senarium X. Π. 723. Δάκρυσί τε βλέφαρα θερμοῖς τέγγεται! De interpolationibus ineptissimi istius versuum consarcinatoris parum attinet loqui: si quis tamen suspicetur epitheton, quo ille usus est, in nostris versibus inventum fuisse, poterit totum locum hoc modo dividere: Ὦ τάλας, ὦ τάλας,—ὅσον κακὸν ἔχει δόμος· δάκρυσί μου—βλέφαρα καταχυθέντα θερμοῖσι τέγ—γεται σᾷ τύχᾳ. Sed talis scriptoris auctoritate nihil novandum, et optime se habent vulgata. τέγκεται Lasc. qui mox omittit πάλαι.

τὸ δ' ἐπὶ τῷδε πῆμα φρίσσω πάλαι.
ΘΗ. ἔα, ἔα.
τί δή ποθ' ἥδε δέλτος ἐκ φίλης χερὸς
ἠρτημένη; θέλει τι σημῆναι νέον;
ἀλλ' ἦ λέχους μοι καὶ τέκνων ἐπιστολὰς
ἔγραψεν ἡ δύστηνος ἐξαιτουμένη;
θάρσει, τάλαινα· λέκτρα γὰρ τὰ Θησέως
οὐκ ἔστι, δῶμά θ', ἥτις εἴσεισιν γυνή.
καὶ μὴν τύποι γε σφενδόνης χρυσηλάτου

860. Notam interrogationis, quæ vulgo abest, post ἠρτημένη posui. Valckenaerius interrogationem post δέλτος posuit, post νέον sustulit. Eligat igitur lector quod optimum sit. Ceterum θέλει τι σημῆναι νέον; verti debet, *num calamitatem aliquam significare vult?* Idem denotat τι νέον supra v. 794. τι καινὸν v. 372. Hec. 83. Ἔσται τι νέον. 179. Med. 37. Δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον. Vid. Markland. ad Suppl. 1032. Et isti quidem euphemismi, in quibus subintelligitur κακὸν, apud Tragicos frequentissimi sunt: neque id ego mentione dignum judicassem, ni vim nostri loci parum percepisse visus esset Valckenaerius. Vulgo σημᾶναι; ex Cod. A. mutavit Valck. Conjicit Musgravius τί σημανεῖ νέον;

861. ἐπιστολαί· ἐντολαὶ, ἐπιταγαί· Αἰσχύλος Προμηθεῖ Δεσμώτῃ. Hesychius, respiciens ad Prom. 3. Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς, Ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο. ad quem locum vid. Blomfield. Notanda est etiam ellipsis præpositionis ἀμφὶ vel περὶ, qualis est supra v. 129. Soph. Trach. 1124. Τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων, ἐν οἷς Νῦν ἔστιν. Philoct. 439. Antig. 1182. Eur. Phœn. 1362. Præiverat Homerus Odyss. Λ. 173. Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον. et alibi.

863. τάλινα Lasc.

865. σφενδόνη dicebatur *pala annuli*, i.e. circulus ille aureus in quo σφραγὶς sive annuli gemma includitur. Hinc ipsam gemmam significat, et τύποι σφενδόνης idem ac σφραγῖδος σημεῖα. Conferas Platonem Republ. ii. Tom. II. p. 359. E. καθήμενον οὖν μετὰ τῶν ἄλλων, τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός. τούτου δὲ γενομένου, ἀφανῆ αὐτὸν γενέσθαι τοῖς παρακαθημένοις. quæ interpretatus est Cicero de Offic. III. 9. *ibi, cum*

τῆς οὐκέτ' οὔσης τῆσδε προσσαίνουσί με.
φέρ', ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων,
ἴδω, τί λέξαι δέλτος ἥδε μοι θέλει.
ΧΟ. φεῦ, φεῦ· τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς
ἐπιφέρει θεὸς κακόν· ἐμοὶ μὲν ἂν

palam ejus annuli ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipse autem omnia videbat. Hoc monuit H. Stephanus in Thes. Gr. Ling. et post eum Valckenaerius. Hesych. σφενδόνη· τοῦ δακτυλίου τὸ περιφερές· ἢ σφραγίς. Similia habent Etym. M. et Photius. Videtur quidem iste circulus dictus fuisse σφενδόνη, quia gemmam suam, ut funda lapidem, amplexus est.

866. σαίνειν proprie dicuntur canes, qui caudam moventes hominibus blandiuntur. Hom. Odyss. K. 216. Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ', αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμῷ· Ὣς τοὺς ἄμφι λύκοι κρατερώνυχες, ἠδὲ λέοντες Σαῖνον. Π. 6. P. 302. Hinc σαίνειν et προσσαίνειν significant *blandiri, arridere,* et apud Tragicos satis usitata sunt. Attulit Valckenaerius Soph. Œd. C. 319. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων Σαίνει με προστείχουσα. Antig. 1214. Παιδός με σαίνει φθόγγος. Æsch. Agam. 1674. Οὐκ ἂν Ἀργείων τόδ' εἴη φῶτα προσσαίνειν κακόν. ubi est *adulari.* Prom. 860. τῶν δὲ προσσαίνει σέ τι. ibi sex alia apud Æschylum exempla notavit Blomfieldius. Addas Nostri Ion. 697. Οὐ γάρ με σαίνει θέσφατα. Rhes. 55. Fragm. Soph. Teucri ap. Stobæum CXXI. p. 615, 16. Grot. p. 503. Ceterum de hujus verbi indole et significationibus egit Blomfieldius in disputatione longe elegantissima apud Glossarium ad Æsch. Theb. 379.

870. ἐπεισφέρει et κακῶν Ald. sed κακὸν, quod, sententia plane flagitante, vulgo editum est, confirmant Codd. A. Fl. Possis quidem metrum dochmiacum restituere transponendo θεὸς ἐπεισφέρει. Sed cum Lasc. habeat ἐπειφέρει, iidem vero Codd. diserte ἐπιφέρει, hoc prætuli. Credo equidem ἐπεισφέρει, ut et κακῶν, quod exhibet Lascaris, profectum esse e librarii alicujus manu, de senario efficiendo cogitantis. Et bellum sane senarium dedit Brunckius, ἐπεισφέρει θεὸς κακῶν· ἐμοὶ μὲν ἄν. Hodie equidem, mouentibus viris doctis, amplexus sum Marklandi emendationem ἂν pro οὖν, et vertendum arbitror: *Mihi igitur, propter id quod factum est, erit vitæ conditio non vivenda: nam extinctam, non jam superstitem, voco regum meorum familiam.* Constructio est εἴη ἂν ἐμοὶ ἀβίωτος τύχα βίου, ὥστε τυχεῖν αὐτῆς. Similis est infinitivi structura infra v. 1372. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι διαμοι-

ἀβίωτος βίου
τύχα πρὸς τὸ κρανθὲν εἴη τυχεῖν.
ὀλομένους γὰρ οὐκέτ᾽ ὄντας λέγω,
φεῦ, φεῦ, τῶν ἐμῶν τυράννων δόμους.
ὦ δαῖμον, εἴ πως ἐστὶ, μὴ σφήλῃς δόμους·
αἰτουμένης δὲ κλῦθί μου. πρὸς γὰρ τινὸς
οἰωνὸν, ὥστε μάντις, εἰσορῶ κακόν.
ΘΗ. οἴμοι. τόδ᾽ οἷον ἄλλο πρὸς κακῷ κακὸν,
οὐ τλητὸν, οὐδὲ λεκτόν· ὦ τάλας ἐγώ.
ΧΟ. τί χρῆμα; λέξον, εἴ τι μοι λόγου μέτα.
ΘΗ. βοᾷ, βοᾷ δέλτος ἄλαστα· πᾶ φύγω

ρασαι. πρὸς τὸ κρανθὲν, *respectu habito ad*—sic supra v. 698. Πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα.

873. ὀλουμένους Lasc.

875. σφάλῃς Cod. Par. teste Valck.

876. αἰτουμένης γὰρ Ald. Primus Barnesius e conjectura Canteri edidit αἰτου. δὲ, quod exhibent duo Codd. et Lasc. Quoties δὲ et γὰρ in Manuscriptis confundantur, nemo fere non animadvertit: neque illud mirum, siquidem in libris impressis repetendis, ob compendiorum similitudinem, idem nonnunquam accidit.

877. Pro vulgato κακοῦ, edidi cum Brunckio κακὸν, e Codd. A. Fl. ad mentem Valckenaerii, qui statuit magis Euripideum esse οἰωνὸν κακὸν, quam οἰωνὸν κακοῦ. πρὸς τινὸς est *a quodam*, vel *a quadam parte*, quam nominare consulto refugimus. Pari modo adhibetur τὶς in Soph. Aj. 1138. Τοῦτ᾽ εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινί. Accentum vocis τινὸς reposui; majorem enim vim habet, quam ut enclitica sit.

879. Nulla causa erat cur conjiceret quidam apud Valck. οὐδ᾽ ἀνεκτόν. Quod editum est, legitur in omnibus Edd. et MSS. et Χ.Π. 714. et defenditur versu 847.

881. ποῦ φύγω Lasc. Ald. et sic vulgo. πᾶ restituit Valck. e Cod. A. recte; nam ποῦ de motu dici non potuit. vid. Porson. ad Hec. 1070. πᾶ, sc. Dor. pro πῇ, hic propriam significationem habet, *qua via?* De usu subjunctivorum in interrogationibus videndus est Dawesius Misc. Crit. pp. 78. 207. Vv. 881-2. in hunc modum divisit Brunckius, Cod. A. secutus; βοᾷ

βάρος κακῶν; ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι.
οἷον, οἷον εἶδον ἐν γραφαῖς μέλος
φθεγγόμενον τλάμων.
ΧΟ. αἶ, αἶ· κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον.
ΘΗ. τόδε μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις
καθέξω δυσεκπέρατον ὀλοὸν
ὀλοὸν κακόν· ὦ πόλις, πόλις,
Ἱππόλυτος εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν
βίᾳ, τὸ σεμνὸν Ζηνὸς ὄμμ᾽ ἀτιμάσας.
ἀλλ᾽, ὦ πάτερ Πόσειδον, ἃς ἐμοί ποτε
ἀρὰς ὑπέσχου τρεῖς, μιᾷ κατέργασαι
τούτων ἐμὸν παῖδ᾽· ἡμέραν δὲ μὴ φύγοι

δέλτος ἄλαστα·—πᾶ φύγω βάρος κακῶν;—ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι. non male. ποῖ φύγω mavult Elmsleius, conferens Med. 1268. Phœn. 991. Iph. T. 291. Soph. Œd. C. 1738. Ant. 828. legendum censet ποῖ φύγω etiam in Orest. 1369.

882. κακὸν Ald.

883. γραφαῖσι Lasc. μέλος, quod proprie de carmine dicitur, denotat *luctuosam orationem, querelam*, hic et infra v. 1173. Ὁ δ᾽ ἦλθε ταὐτὸν δακρύων φέρων μέλος Ἡμῖν ἐπ᾽ ἀκταῖς. Iph. Aul. 1279. ταὐτὸν Μέλος εἰς ἄμφω πέπτωκε τύχης.

884. τλῆμον Lasc. τλήμων vulgo. Doricam formam recte servavit MS. Flor.

885. Habet Χ.Π. 418. Non absimilis est locutio in Æsch. Agam. 1637. Καὶ ταῦτα τἄπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ.

886. τὸ δ᾽ ἐμὸν οὐκ ἔστι στόματος Fl. vitiose.

887. δυσεκπέραντον A.

888. Alterum ὀλοὸν deest in A. Fl. Lasc. πόλις semel in A. Fl. Unde pro nostro versu scribendum censet Elmsleius Κακὸν, ἰὼ πόλις. fortasse recte. Nolui tamen repetitiones verborum tollere, memor Porsoni moniti ad Med. 157.

889. Idem senarius leviter mutatus legitur in Nostri Electr. 225. observante Valckenaerio.

892. μιᾶς κατείργασται Fl.

893. φύγῃ Ald. quod valet, *ne sinas ut fugiat*. Sed rectius, ut videtur, optantis et precantis sententia est. φύγοι Lasc. et quinque minimum MSS. φύγω Fl.

τήνδ', εἴπερ ἡμῖν ὤπασας σαφεῖς ἀράς.
ΧΟ. ἄναξ, ἀπεύχου ταῦτα, πρὸς θεῶν, πάλιν.
γνώσει γὰρ αὖθις ἀπλακών. ἐμοὶ πιθοῦ.
ΘΗ. οὐκ ἔστι· καὶ πρός γ' ἐξελῶ σφε τῆσδε γῆς.
δυοῖν δὲ μοίραιν θατέρᾳ πεπλήξεται·
ἢ γὰρ Ποσειδῶν αὐτὸν εἰς Ἅιδου δόμους
θανόντα πέμψει, τὰς ἐμὰς ἀρὰς σέβων,
ἢ τῆσδε χώρας ἐκπεσὼν, ἀλώμενος

894. ἀρὰς σαφεῖς infra v. 1311. ubi vide notata.

895. ἀνεύχου placuit Valckenaerio, cujus verba apponam. "Codices in ἀπεύχου ταῦτα conspirant: mihi tamen potius scripsisse videtur Euripides, ἀνεύχου ταῦτα. Alteri optata si quis evenire nolit, illa quidem dicitur quis ἀπεύξασθαι· ut in bis Platonis de LL. III. p. 687. D. ὧν γ' ὁ παῖς εὔχεται ἑαυτῷ γίγνεσθαι, πολλὰ ὁ πατὴρ ἀπεύξαιτ' ἂν τοῖς θεοῖς μηδαμῶς κατὰ τὰς τοῦ υἱέως εὐχὰς γίγνεσθαι. Sed qui palinodiam cantat, et sua ipsius optata revocat; is, ut opinor, dicitur ἀνεύξασθαι· quique illis alia substituit meliora, μετεύξασθαι· hoc in Euripidis est Medea v. 600." Occurrit quidem in isto sensu ἀνεύχεσθαι bis apud Platonem. Sed in nostro versu nolim quidquam mutare; palinodia enim significatur per vocem πάλιν, et vim quandam addit ἀπεύχου. Sensus est, *Per Deos oro te, rex, mutatis votis hæc deprecare.* Cod. Florentinus habet ἀπόσχου, et in sequentibus vitiose πείθου, θ' ἀτέρῳ, v. 903. εἰς καινὸν, 904. κακῶν, 905. σῇσι.

896. Hoc addas exemplis similium constructionum allatis ad v. 304. De αὖθις significante *posthac* dixi supra ad v. 312. Orest. 899. Ὅσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεὶ, Κἂν μὴ παραυτίκ', αὖθις εἰσὶ χρήσιμοι Πόλει. ubi αὖθις est *deinceps.* Alc. 1174. Αὖθις τόδ' ἔσται. νῦν δ' ἐπείγεσθαί με δεῖ. ἀμπλακὼν Edd. et MSS. πειθοῦ Lasc.

897. πρὸς pro *insuper*, subaudito τούτοις, ut in aliis scriptoribus, ita in Tragicis usitatum est. Noster Heraclid. 642. Μάλιστα· καὶ πρός γ' εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε. Phœn. 619. καὶ κατακτενῶ γε πρός. Æsch. Prom. 73. Ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός. In quibus etiam exemplis, vim suam corrigendi et augendi exercet particula γε. Orest. 614. Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πρός. Phœn. 890. ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς Δεινὰς, νοσῶν τε, καὶ πρὸς ἠτιμασμένος. Helen. 965. Ἀπόδος τε, καὶ πρὸς σῶσον.

898. θατέρα Ald.

ξένην ἐπ' αἶαν, λυπρὸν ἀντλήσει βίον.
ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς παῖς σὸς εἰς καιρὸν πάρα
Ἱππόλυτος· ὀργῆς δ' ἐξανεὶς κακῆς, ἄναξ
Θησεῦ, τὸ λῷστον σοῖσι βούλευσαι δόμοις.
ΙΠ. κραυγῆς ἀκούσας σῆς ἀφικόμην, πάτερ,
σπουδῇ· τὸ μέντοι πρᾶγμ', ἐφ' ᾧτινι στένεις,
οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν.
ἔα, τί χρῆμα; σὴν δάμαρθ' ὁρῶ, πάτερ,
νεκρόν· μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον·
ἣν ἀρτίως ἔλειπον· ἢ φάος τόδε

902. ἐξαντλεῖν βίον habet Noster in Cresphonte Fragm. VII. Τεθνᾶσι παῖδες οὐκ ἐμοὶ μόνῃ βροτῶν, Οὐδ' ἀνδρὸς ἐστερήμεθ', ἀλλὰ μυρίαι Τὸν αὐτὸν ἐξήντλησαν ὡς ἐγὼ βίον. Proprie quidem dicuntur ἀντλεῖν et ἐξαντλεῖν de sentina exhaurienda: metaphorice autem ἀντλεῖν et ἐξαντλεῖν βίον sunt *ævum exigere, vita defungi.* Comparari potest horum verborum usus in Æsch. Prom. 383. Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. Nostri Cycl. 10. Καὶ νῦν ἐκείνων μεῖζον ἐξαντλῶ πόνον. 110. Παπαί· τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξαντλεῖς ἐμοί. 281. Med. 78. Sic etiam usurpabant veteres Latini verbum a Græco fonte derivatum, *exantlare.* Lucilius apud Nonium. *Quantas quotque modo ærumnas, quantosque labores Exantlaris.* Videas alia exempla apud Gataker. in M. Antonin. IV. 50. Virgilius autem *exhaurire* Æn. IV. 14. *quæ bella exhausta canebat.* X. 57. *Totque maris vastæque exhausta pericula terræ.*

907. ἐφ' ᾧτινι νῦν στένεις Ald. ἐφ' ᾧ τινι στένεις A. D. E. Fl. Lasc. et sic edidi cum Musgr. Valck. et Brunck. quanquam dubitandi locus est, annon scripserit Euripides ἐφ' ᾧ τὰ νῦν στένεις, quod exhibet X. Π. 843. Prorsus enim mirum esset, si Aldus et Pseudo-Gregorius eandem voculam νῦν huic versui casu interjecissent. Alia quidem lectio proponitur in Censura Anglica (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 223.) ἐφ' ᾧγε νῦν στένεις. "Nusquam alias apud tragicos reperi ᾧ τινι pro ὅτῳ." Elmsl.

909. Hic et seq. v. adhibentur in X. Π. 852-3. ἔα, τί χρῆμα; admirantis exclamatio est in Orest. 1589. Androm. 898.

911. Ita Cod. A. Musgr. Brunck. Altera lectio εἰς φάος τόδε, quam habent Lasc. Ald. et Priscianus

οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο.
τί χρῆμα πάσχει; τῷ τρόπῳ διόλλυται;
πάτερ, πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα.
σιγᾷς; σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς·
ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν
κἀν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ' ἁλίσκεται.
οὐ μὴν φίλους γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους,

p. 1168. deterior videtur. ὡς φάος τόδε X. Π. 859.

912. οὔπω χρόνον παλαιὸν interpretatur Schol. οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου, ἀλλ' ἔναγχος. Cf. Iph. A. 419. Χρόνιον παλαιὸν δωμάτων ἔκδημος ὤν.

913. τῷ διόλλυται τρόπῳ; Flor. sed hæc vulgato ordine exhibet X. Π. 861.

915. Hunc versum postponendum esse versui 917. censuit Marklandus, cui adsentitur Valckenaerius: et ad eorum sententiam ordinem versuum in textu suo mutavit Brunckius. Sed hoc frustra factum esse arbitror. Versum sane, si omnino abesset, non desideraremus: suspicor equidem ex alio dramate, propter sententiæ similitudinem, margini adscriptum, postea in hanc sedem irrepsisse. Huic suspicioni favet, quod in X. Π. 561—4. duo præcedentes et duo sequentes versus continui leguntur, omisso v. 915.

916. ποθῦσα Lasc.

917. λίχνος proprie est *catillo, gulosus*. metaphorice autem *curiosus, qui rebus quibuslibet cognoscendis avide inhiat*. Ad hunc usum vocum λίχνος et λιχνεία respiciens Porsonus, in margine editionis Brunckianæ scripserat, "*Athen*. V. p. 220. B. (corr. C.) *Synes. Dion*. p. 44. A. 11. *Schol. Townl. in Il*. Ξ. 171. *H. Steph. Thes. L. G.* T. I. p. 1939. C. D. E. *Menander*, Τό τ' ἄρσεν ἀεὶ τοῦ κεκρυμμένου λίχνον." R. P. Synesii locus est —τὴν ἐν τῇ φύσει λιχνείαν, ὑφ' ἧς ἕκαστόν ἐστι πολυπράγμων τοῦ ἀποῤῥήτου. Hesychius λίχνος. ὀψοφάγος, λαίμαργος, λίμβος, πολυπράγμων. ultima harum interpretationum fortasse nostrum versum respicit. Scholiasta exponit λίχνος, ἐπιθυμητικὴ, περίεργος.

918. "*Eustath. Il*. A. p. 156, 15. *Rom*. 118, 16. *Bas*." R. P. Citat Eustathius φίλους, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους. Comparat Valckenaerius Æsch. Prom. 986. (1023. Ed. Blomf.) Οὐ γάρ συ παῖς τε, κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος; Hec. 667. Ὦ παντάλαινα, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω. Soph. Antig. 64. Sed non debebat ille cogitare de scribendo οὐ μὴν φίλους τε; neutiquam enim otiosa est particula γε.

κρύπτειν δίκαιον σὰς, πάτερ, δυσπραξίας.
ΘΗ. ὦ πολλὰ μανθάνοντες ἄνθρωποι μάτην,
τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε,
καὶ πάντα μηχανᾶσθε, κἀξευρίσκετε,
ἓν δ' οὐκ ἐπίστασθ', οὐδ' ἐθηράσασθέ πω,
φρονεῖν διδάσκειν, οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς;
ΙΠ. δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅστις εὖ φρονεῖν
τοὺς μὴ φρονοῦντας δυνατός ἐστ' ἀναγκάσαι.
ἀλλ', οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖς, πάτερ,

920. ὦ πόλλ' ἁμαρτάνοντες MSS. et Edd. sed ἁμαρτάνειν μάτην vix dixisset Tragicus; et vox ἁμ. huic loco parum apta videtur. Recepi emendationem Marklandi, quam confirmat similis locus Hecubæ 808. Neque me movet Valckenaerii objectio, de docentibus, non de discentibus locutum esse Thesea. Enimvero necesse est ut is qui alios varias artes doceat, ipse prius didicerit. Brunckius, Valckenaerio obsecutus, post ἄνθρωποι distinxit, et μάτην cum sequentibus conjunxit, unde durissima fit verborum collocatio. ἄνθρωποι Lasc.

923. ἔνθ' οὐκ ἐπ', Cod. Paris. οὐδὲ δὴ θηρᾶσθέ πω Ald.

924. αἷσιν οὐκ ἐστὶ νοῦς Fl. "Theognis ap. Stob. et Xenoph. I. ii. 20. ἢν δὲ κακοῖσι Συμμιχθῇς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον. Quivis legerit καὶ τὸν ἐνόντα νόον, atque ita quidem citat Aristotel. Eth. Nicom. IX. Idem v. 88. Gnom. Poet. σοὶ πιστὸς ἔνεστι νόος." Blomfield. "Aristoph. Thesm. 1124. Ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι, νοῦς δ' ἔνεστί μοι." Jac. Tate.

926. ἀναγκάζειν Aldus, et qui eum secuti sunt editores, donec turpem mendam auctoritate Codicum sustulit Musgravius.

927. οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖς vertendum, *non enim in opportuno rerum statu subtilia disputas*. id est, *non enim res postulat istas tuas subtiles disputationes*. ἐν δέοντι similiter adhibitum est in Nostri Orest. 206. Med. 1274. Alcest. 829. Οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμοις. Supplent plerumque Viri docti καιρῷ, neque ego obnixe repugno; incerti enim Poetæ senarius a Valckenaerio citatus e Stobæo, XXXVI. p. 217, 6. p. 143. Grot. Ληρεῖς, ἐν οὐ δέοντι καιρῷ φιλοσοφῶν. Rectius tamen, ut videtur, ab impersonali δεῖ derivantur participia δέον, δέοντι. Alcest. 1122.

δέδοικα μή σου γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς.
ΘΗ. φεῦ· χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον
σαφές τι κεῖσθαι, καὶ διάγνωσιν φρενῶν,
ὅστις τ' ἀληθής ἐστιν, ὅς τε μὴ φίλος·
δισσάς τε φωνὰς πάντας ἀνθρώπους ἔχειν,
τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δ', ὅπως ἐτύγχανεν·
ὡς ἡ φρονοῦσα τἄδικ' ἐξηλέγχετο
πρὸς τῆς δικαίας, κοὐκ ἂν ἠπατώμεθα.
ΙΠ. ἀλλ' ἦ τις εἰς σὸν οὖς με διαβαλὼν ἔχει
φίλων, νοσοῦμεν δ', οὐδὲν ὄντες αἴτιοι;

Πιθοῦ· τάχ' ἂν γὰρ εἰς δέον πέσοι χάρις. Vid. Schaefer. ad Bos. Ellips. p. 209. λεπτουργεῖν statuit Valckenaerius idem fere notare ac Aristophaneum λεπτολογεῖν Nub. 320. Similem quidem locutionem habet Noster in Med. 1077. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων Μύθων ἔμολον. Emendari jussit Marklandus οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖν, quod vulgato deterius.

929. Vertit Grotius in Excerpt. p. 218. *Debuerat esse certa amicorum nota Discriminatrix mentium, unde agnosceres Quis verus esset, quisve sublesta fide.* Valckenaerius huc respexisse putat Ciceronem de Amicitia c. 17. *querebatur, quod omnibus in rebus homines diligentiores essent; ut capras et oves, quot quisque haberet, dicere posset; amicos quot haberet non posset dicere: et in illis quidem parandis adhibere curam, in amicis eligendis negligentes esse: nec habere quasi signa quædam et notas, quibus eos, qui ad amicitiam essent idonei, judicarent.*

932. δισσὰς δὲ vulgo. δισσάς τε Valck. ex Codd. A. Fl.

934. Vide supra ad v. 643.

936. ἀλλ' εἴ τις Lasc. Ald. Sed recte Canterus ἀλλ' ἦ τις, quod exhibent membranæ, quodque e Scholiis tuetur Marklandus, monens cum interrogatione legendum: et sic quidem in 2da ed. Musgravius, et Brunckius. Valckenaerius autem revocavit ἀλλ' εἴ τις, et delendo δ' post νοσοῦμεν, frigidam effinxit sententiam. Interrogandi formula est ἀλλ' ἦ supra v. 861. Ion. 768. Ἀλλ' ἦ τι θεσφάτοισι δεσποτῶν νοσῶ; Phœn. 1718. ἀλλ' ἦ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακά; Sophocl. Electr. 879. et alibi.

937. νοσοῦμεν δ' οὐδὲν ὄντες αἴτιοι; vertas, *and am I suffering, who am not at all guilty?* νοσεῖν apud Tragicos sæpe dicitur de iis, qui

ἔκ τοι πέπληγμαι· σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με
λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν.
ΘΗ. φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός;
τί τέρμα τόλμης καὶ θράσους γενήσεται;
εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίοτον ἐξογκώσεται,
ὁ δ' ὕστερος τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπερβολὴν
πανοῦργος ἔσται, θεοῖσι προσβαλεῖν χθονὶ
ἄλλην δεήσει γαῖαν, ἣ χωρήσεται

malo quolibet, vel infortunio, vel periculo laborant.

938. ἤτοι πέπ. Cod. Par. male. ἔκ τοι πέπληγμαι senarium inchoat supra 342. Herc. F. 1108. quod notavit Valck. ἐκπλήσουσί με Lasc. qui contrario vitio duplicat σ in γενήσεται v. 941.

939. Vertendum, *verba aberrantia extra sedem et fines rationis;* sive *delirantia.* Citat Musgravius Platonis Timæum p. 1046. D. ed. Ficin. εἰ μὴ παντάπασι παραλλάττομεν. *nisi plane deliramus.* Corrigendum censet Blomfieldius ἔξεδρον.

940-1. X. Π. 422-3.

942. βίοτος Ald. et ita diu legebatur, contra sententiam loci, et Codicum auctoritatem. Reposuit tandem Musgravius βίοτον, quod exhibent Lasc. et MSS. omnes. Valckenaerius censet ἐξογκώσεται esse e numero futurorum mediæ formæ, quæ, præsertim apud Atticos scriptores, passive significant: sic στερήσεσθε infra v. 1458. ubi de his agere instituimus. κατ' ἀνδρὸς βίοτον exponit Valck. κατὰ γενεάν.

943. τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπερβολήν. hujus constructionis exemplum dabit Noster in Fragm. Autolyci apud Athen. X. p. 413. D. πῶς γάρ, ὅστις ἔστ' ἀνὴρ Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος, Κτήσαιτ' ἂν ὄλβον εἰς ὑπερβολὴν πατρός; Citat Valck. Anaxilam Athenæi XIII. p. 558. A. ubi de meretricibus dicitur, Τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος, ἢ χίμαιρα πυρπνόος, Ἢ Χάρυβδις, ἢ τρίκρανος Σκύλλα ποντία κύων, Σφίγξ, ὕδρα, λέαιν', ἔχιδνα, πτηνά θ' ἁρπυιῶν γένη, Εἰς ὑπερβολὴν ἀφῖκται τοῦ καταπτύστου γένους. Cum sententia nostri loci quivis comparabit Horat. Carm. III. vi. 46. *Ætas parentum, pejor avis, tulit Nos nequiores, mox daturos Progeniem vitiosiorem.* ὑπεροβλὴν Lasc.

945. Usitatior structura esset δεήσει θεοὺς προσθεῖναι χθονὶ ἄλλην γαῖαν.

τοὺς μὴ δικαίους καὶ κακοὺς πεφυκότας.
σκέψασθε δ' εἰς τόνδ', ὅστις, ἐξ ἐμοῦ γεγὼς,
ᾔσχυνε τἀμὰ λέκτρα, κἀξελέγχεται
πρὸς τῆς θανούσης ἐμφανῶς κάκιστος ὤν.
δεῖξον δ', ἐπειδή γ' εἰς μίασμ' ἐλήλυθας,
τὸ σὸν πρόσωπον δεῦρ' ἐναντίον πατρί.
σὺ δὴ θεοῖσιν, ὡς περισσὸς ὢν ἀνὴρ,
ξύνει; σὺ σώφρων, καὶ κακῶν ἀκήρατος;
οὐκ ἂν πιθοίμην τοῖσι σοῖς κόμποις ἐγὼ
θεοῖσι προσθεὶς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς.
ἤδη νυν αὔχει, καὶ δι' ἀψύχου βορᾶς
σίτοις καπήλευ', Ὀρφέα τ' ἄνακτ' ἔχων,

948. Lasc. νέκτρα et in v. 594. πυθοίμην.

950. Valckenaerio placuit Musgravii conjectura ἐλήλυθα. Putavit ille Thesea significasse *quandoquidem mihi jam piaculum contraxi, tecum collocutus, qui tanto sis scelere contaminatus.* Sed hoc nimis argutum, et a Tragici nostri simplicitate abhorrens.

952. Huc respexit Eustathius ad Il. Δ. p. 484, 15=369, 14. λέγει δέ που καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐπὶ ἐπαίνῳ τὸ Περισσὸς ὢν ἀνὴρ, ἀντὶ τοῦ μέγας, πολύς. conferens περισσὸς Ἀριστείδης, περισσὸς τὴν σοφίαν. Enimvero ille dictus fuit περισσὸς, qui prudentia, pietate, justitia, vel alia qualibet re hominis modum excederet. Itaque nunc in bonam nunc in malam partem, pro mente loquentis, vox accipienda est. vid. supra v. 447.

956-7. Vulgo ἤδη νῦν αὔχει, metro pessundato. νυν encliticum reposuit Valck. καπηλεύειν proprie *cauponari*, inde etiam denotat *quæstum aliquem fraudulentum exercere.* Cum accusativo in Æsch. Sept. c. Theb. 551. ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην. Hoc imitatus est, ut videtur, Ennius apud Cicer. de Offic. I. 12. *Nec cauponantes bellum, sed belligerantes, Ferro non auro vitam cernamus utrique.* Idem significant καπηλεύειν μάχην et *cauponari bellum*, scil. *to make war a gainful trade.* Ennii locum cum Æschyleo contulit Stanleius post G. Canter. Nov. Lect. Plato in Protagor. p. 219. C. de Sophistis, οὕτω δὴ καὶ οἱ τὰ μαθήματα περιαγαγόντες κατὰ τὰς πόλεις, καὶ πωλοῦντες, καὶ καπηλεύοντες τῷ ἀεὶ ἐπιθυμοῦντι κ. τ. λ. Vertas autem καὶ δι' ἀψ. β. Σ. κ. *et victu illo tuo ex cibis inanimis constante, hominibus fraudem facito.* De voce καπηλεύειν sequentia notavit Blomfieldius. "Herodot. I. 155. πρόειπε δὲ αὐτοῖσι κιθαρίζειν τε καὶ ψάλλειν καὶ καπηλεύειν παιδεύειν τοὺς παῖδας, καὶ ταχέως σφέας, ὦ βασιλεῦ, γυναῖκας ἀντ' ἀνδρῶν ὄψεαι γεγονότας. Qui locus apprime huc facit. Cf. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 1064. In Æschyli loco ap. Suid. v. Κάπηλος. Etymol. M. p. 490, 12. κάπηλα προφέρων τεχνήματα, nemo est qui non reposuerit προσφέρων. Alium locum ex Herodoto protulit Grotius ad D. Pauli Ep. II. Cor. ii. 17. Plura Schleusnerus in voce. Sed instar omnium magnus Bentleius (*Sermon upon Popery*, p. 3. *seq.*)"

Observat Scholiasta hic tangi Pythagoricos, qui a carnibus animantium abstinebant. Ad hoc Orphei institutum respexit Horatius Art. Poet. 391. *Sylvestres homines sacer interpresque Deorum Cædibus et victu fœdo deterruit Orpheus.* Institutis autem Bacchicis, Orphicis, et Pythagoricis eadem perhibetur origo fuisse; cujus rei testem citat Valckenaerius Herodotum II. 81. ὁμολογέει δὲ ταῦτα τοῖσι Ὀρφικοῖσι καλεομένοισι [καὶ Βακχικοῖσι, ἐοῦσι δὲ Αἰγυπτίοισι,] καὶ Πυθαγορείοισι. ubi voces uncinis inclusas in textu reponendas e Codd. censet Vir doctissimus. In Apollodoro quidem legimus εὗρε δὲ Ὀρφεὺς καὶ τὰ Διονύσου μυστήρια Lib. I. 3. p. 17. Pro σίτοις conjecit Musgravius ἦθος, Valck. σύ τοι. Credit sane Vir eruditus (*Quart. Rev.* viii. p. 224.) hic respicere poetam τοὺς Ὀρφεοτελέστας, quos incantandi ac divinandi artes in Græcia exercuisse constat ex Theophrasto, Χαρακτ. Ἠθικ. 16. Conferre possis infra v. 1041. Ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὅδε.

Βάκχευε, πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπνούς,
ἐπεί γ' ἐλήφθης. τοὺς δὲ τοιούτους ἐγὼ

958. καπνοὺς *res nihili, nugas.* Aristoph. Nub. 319. καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν. ad quem locum Schol. ἀντὶ τοῦ περὶ μηδενὸς καὶ κενῶν πραγμάτων. Idem Scholiasta ad v. 252. τὰ μηδενὸς ἄξια καπνοὺς, καὶ σκίας, καὶ νεφέλας ὀνομάζομεν. Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ· Καπνοὺς ἀποφαίνει καὶ σκιάς. ibi Spanhemius affert Soph. Antig. 1169. ἐὰν δ' ἀπῇ Τούτων τὸ χαίρειν, τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς Οὐκ ἂν πριαίμην.

959. Valckenaerius citat loca quædam, in quibus ἐλήφθην significat *deprehensus sum:* et confert ἁλίσκομαι infra v. 963. Aristoph. Nub. 1076. Ἥμαρτες, ἠράσθης, ἐμοιχευσάς τε, κᾆτ' ἐλήφθης. ibi Porsonus probat Bentleii emendationem κᾆτ' ἐλήφθης pro κατελήφθης, observans, simplex verbum in his rebus composito usitatius esse: idem pro vulg. ἐμοίχευσάς τι corrigit ἐμ. τε.

φεύγειν προφωνῶ πᾶσι· θηρεύουσι γὰρ
σεμνοῖς λόγοισιν, αἰσχρὰ μηχανώμενοι.
τέθνηκεν ἥδε· τοῦτό σ' ἐκσώσειν δοκεῖς;
ἐν τῷδ' ἁλίσκει πλεῖστον, ὦ κάκιστε σύ.
ποῖοι γὰρ ὅρκοι κρείσσονες, τίνες λόγοι,
τῆσδ' ἂν γένοιντ' ἄν, ὥστε σ' αἰτίαν φυγεῖν;
μισεῖν σε φήσεις τήνδε, καὶ τὸ δὴ νόθον
τοῖς γνησίοισι πολέμιον πεφυκέναι;
κακὴν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίου λέγεις,
εἰ δυσμενείᾳ σῇ τὰ φίλτατ' ὤλεσεν.
ἀλλ' ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν οὐκ ἔνι,

960. προσφωνῶ Lasc.

962. ἐκσώζειν. Cod. A. ut ediderunt Musgr. et Brunck. Sed melius videtur ἐκσώσειν, in quo consentiunt Lasc. Ald. et ceteri Codices præter Flor. qui habet ἐκσῶσαι.

966. Aldus μισεῖν γε, et mox τοῖς γνησίοις σου, utrumque corrupte. Recte emendavit Canterus, cujus conjecturas confirmant Lascaris et MSS.

968. Exponit Schol. οἱ ἔμποροι τὰ μὲν παρέχουσι, τὰ δὲ λαμβάνουσι· καὶ τοῦτο ἐπ' ὠφελείᾳ ποιοῦσι· εἰ οὖν αὕτη τὴν ψυχὴν αὐτῆς ἔδωκεν ἵνα σε μισητὸν τῷ πατρὶ καταστήσῃ, ἄφρων ἄρα καθέστηκε, τοιαύτην ὁδὸν ἐμπορευομένη· οἱ γὰρ ἔμποροι ἐπὶ κέρδει πραγματεύονται.

969. τὰ φίλτατα frequentabat Euripides, ut denotaret *parentem*, *conjugem*, vel *liberos*. De *marito* dicitur in Herc. F. 515. Ὦ πρέσβυ, λεύσσω τἀμὰ φίλτατ'; ἢ τί φῶ; de *patre* Ion. 537. 583. Σύ τ' αὖ τὰ φίλταθ' εὗρες, οὐκ εἰδὼς πάρος. De *filio* ibid. 533. De *filia* Troad. 374. Ὁ δὲ στρατηγὸς ὁ σοφὸς ἐχθίστων ὕπερ Τὰ φίλτατ' ὤλεσ'. Iph. A. 1170. In Soph. Œd. C. 1110. Œdipus de *filiabus suis*, Ἔχω τὰ φίλτατ'. In nostro igitur versu τὰ φίλτατα intelligo de marito ac liberis Phædræ quos cum vita simul amiserat: vertendum autem puto, *if from her hatred of you she lost her dearest connections.* nec aliter in Alcest. 347. Σὺ δ', ἀντιδοῦσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα Ψυχῆς, ἔσωσας. Aliis forsan magis arriserit Valckenaerii interpretatio, qui τὰ φίλτατα hic et in Alcestidis loco exponit per *ipsam vitam.* A. et Fl. ἢ δυσμενείᾳ.

970. Vide supra v. 640. et ib.

γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν; οἶδ' ἐγὼ νέους
οὐδὲν γυναικῶν ὄντας ἀσφαλεστέρους,
ὅταν ταράξῃ Κύπρις ἡβῶσαν φρένα·
τὸ δ' ἄρσεν αὐτοὺς ὠφελεῖ προσκείμενον.
νῦν οὖν, τί ταῦτα σοῖς ἁμιλλῶμαι λόγοις,
νεκροῦ παρόντος μάρτυρος σαφεστάτου;
ἔξερρε γαίας τῆσδ' ὅσον τάχος φυγάς.
καὶ μήτ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς,
μήτ' εἰς ὅρους γῆς, ἧς ἐμὸν κρατεῖ δόρυ.
εἰ γὰρ παθών γε σοῦ τάδ' ἡσσηθήσομαι,

notata. Observat Valck. supplendum esse φήσεις hic et infra v. 1017. ut sit ἀλλὰ φήσεις ὡς—;

971. Fl. ἐμπέφυκας et v. 974. προκείμενον.

974. τὸ ἄρσεν est *natura virilis ingenii*, ut in Menandro supra citato ad v. 917.

975. Aldus habet τί οὖν; sed hiatum post vocem τί nunquam admittebant Tragici, teste quam idoneo Porsono ad Phœn. 892. Jure igitur nuperi editores reposuere νῦν οὖν ex Codd. omnibus Lasc. et Schol. Legitur quidem in Soph. Phil. 100. Τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν; sed ibi corrigendum puto Τί μ' οὖν ἄνωγας. In Æsch. Suppl. cum Stanleio legerim Τίς οὖν ὁ δῖος πόρτις εὔχεται βόος; pro vulgato τί οὖν. Nec dubito quin in Septem contra Thebas versus 214, 710. eodem vitio laborantes, emendaturus sit Blomfieldius, in editione ejus Tragœdiæ, quæ ut brevi in lucem prodeat, omnes antiquarum literarum amantes mecum impense optant. [In illo loco Τί δ' οὖν, in hoc edidit Τί νυν.] Ceterum apud Comicos hiatus iste satis usitatus est.

976. Meminerint tirones, νεκρὸς, ubicunque *cadaver* significat, generis esse masculini. Hoc post alios monuit Porsonus ad Hec. 671.

977. Observat Valck. simplex ἔῤῥω frequentissimum esse, composita ejus rariora. Et sane, unum aliud exemplum in Euripidis fabulis recordor, Herc. F. 259. ἀπέῤῥων δ' ἔνθεν ἦλθες ἐνθάδε, Ὕβριζ'.

978. Nostri versus est Iph. T. 1449. Ὅταν δ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς. Idem est Athenarum Epitheton, Soph. Electr. 707.

980. Corrupte Fl. παρών γε, et mox μαρτυρήσαις, Σίνεις. 983. οὐδ' ἐν θαλάσσῃ. 987. ξύστασις τῶν σῶν φρ.

οὐ μαρτυρήσει μ' Ἴσθμιος Σίνις ποτὲ
κτανεῖν ἑαυτὸν, ἀλλὰ κομπάζειν μάτην·
οὐδ' αἱ θαλάσσης ξύννομοι Σκειρωνίδες

981. Σίννις vulgo. Valckenaerius restituit e Fl. et Lasc. Σίνις, quod sine istis auctoritatibus restituendum erat: primam enim syllabam brevem habet. Quam proni essent librarii ad duplicandam ν, patebit ex insigni Blomfieldii nota in Glossario ad Æsch. Prom. 53. Varia loca veterum hanc historiam spectantia, congessit Meursius in Theseo Cap. V. quorum præcipua indicabo. Apollodorus Bibl. III. 16. p. 561. Δεύτερον δὲ (Θησεὺς) κτείνει Σίνιν τὸν Πολυπήμονος καὶ Συλέας τῆς Κορίνθου· οὗτος Πιτυοκάμπτης ἐκαλεῖτο· οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων ἴσθμον, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πίτυς κάμπτοντας ἀνέχεσθαι· οἱ δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμπτειν, καὶ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναῤῥιπτούμενοι πανωλέθρως ἀπώλλυντο. Τουτῷ τῷ τρόπῳ Θησεὺς Σίνιν ἀπέκτεινε. Paullo aliter sævitiam ejus describit Diod. Sic. IV. 59. p. 303. Θησεὺς — πρῶτον μὲν οὖν ἀνεῖλε τὸν ὀνομαζόμενον Κορυνήτην, χρώμενον τῇ προσαγορευομένῃ κορύνῃ, καὶ τοὺς παριόντας ἀποκτείνοντα. δεύτερον δὲ τὸν ἐν Ἰσθμῷ κατοικοῦντα Σίνιν· οὗτος γὰρ δύο πίτυς κάμπτων, καὶ πρὸς ἑκατέραν τὸν ἕνα βραχίονα προσδεσμεύων, ἄφνω τὰς πίτυς ἠφίει· διόπερ τῶν σωμάτων διὰ τὴν βίαν ἀποσπωμένων, συνέβαινε τοὺς ἀτυχοῦντας μετὰ μεγάλης τιμωρίας τελευτᾷν. ubi male Wesselingius edidit ἀποσπώμενον. Ovid. Met. VII. 440. *Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus, Qui poterat curvare trabes, et agebat ab alto Ad terram late sparsuras corpora pinus.* Ejusdem meminit Ovidius Ep. Her. ii. 70. Ib. 409. Pausanias Corinth. I. 37. de hac historia agens, refert ad suam usque ætatem permansisse istam pinum. Ceterum Euripidis Scholiasta fabulam illam notissimam, quæ vulgo de Procruste narratur, ad Sinin retulit. Pindari etiam Scholiasta in Argument. ad Isthm. Sinin et Procrusten confundere videtur. σίνις autem appellatio fuit cuivis latroni indita, ut in Epigramm. Anytæ. Anthol. III. xxiii. 11. Ἦ γάρ σ' ὑπνώοντα σίνις λαθρηδὸν ἐπελθὼν Ἔκτεινεν. Hesych. Σίνις· κλέπτης, κακοῦργος, λῃστής. Dixit igitur Æschylus in Agam. 726. Ἔθρεψεν δὲ λέοντα σίνιν δόμοις. De leone etiam Callimachus Hymn. in Apoll. 91. ἦχι λέοντα Ὑψηΐς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο. Isthmius igitur κατ' ἐξοχὴν vocabatur Σίνις. Vid. Aristot. Rhet. III. 3. De voce πιτυοκάμπτης fusa est disputatio Hemsterhusii ad Lucian. Tom. I. p. 36.

982. κτανεῖν γ' Brunckius, Codicem A. perperam secutus.

983. σύννομοι proprie dicuntur equi et boves, qui iisdem pascuis

φήσουσι πέτραι, τοῖς κακοῖς μ' εἶναι βαρύν.
ΧΟ. οὐκ οἶδ' ὅπως εἴποιμ' ἂν εὐτυχεῖν τινα
θνητῶν· τὰ γὰρ δὴ πρῶτ' ἀνέστραπται πάλιν.
ΙΠ. πάτερ, μένος μὲν, ξύστασίς τε σῶν φρενῶν
δεινή· τὸ μέντοι πρᾶγμ', ἔχον καλοὺς λόγους,
εἴ τις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τόδε.
ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον,

utuntur, hinc ad alia animalia quæ una pascuntur, vox translata est; ut de *avi* in Aristoph. Av. 209. Audacissima vero metaphora vocat Noster scopulos συννόμους maris, id est *vicinos*. σύννομος est *vicinus* in Helen. 1507. ubi grues σύννομοι νεφέων. In isto versu corrigendum δρόμῳ pro δρόμου me monuit Blomfieldius. De Scironiis scopulis egerunt Burmannus ad Ovid. IV. 525. Hemsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 307. Scironis autem fabulam tractavit Meursius Thes. c. vi. citans Diod. Sic. IV. 59. p. 303. Ovid. Met. VII. 443. Hygin. Fab. xxxviii. Strabon. Lib. IX. sub init. Pausan. Attic. c. 44. Plutarch. in Thes. Tom. I. p. 4. E. hujus verba sunt, Σκίρωνα δὲ πρὸ τῆς Μεγαρικῆς ἀνεῖλε ῥίψας κατὰ τῶν πετρῶν, ὡς μὲν ὁ πολὺς λόγος, λῃστεύοντα τοὺς παριόντας· ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, ὕβρει καὶ τρυφῇ προτείνοντα τὼ πόδε τοῖς ξένοις, καὶ κελεύοντα νίπτειν· εἶτα λακτίζοντα καὶ ἀπωθοῦντα τοὺς νίπτοντας εἰς τὴν θάλασσαν. Lasc. Σκιῤῥωνίδες.

987. ξύστασις φρενῶν. huic locutioni simillimam habet Euripides in Alcest. 809. Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν. Significat ἡ ξύστασις vel τὸ ξυνεστηκὸς φρενῶν *animi contractionem*, quæ ob dolorem et tristitiam fieri dicebatur. Conf. Cicer. Tusc. IV. 31. *Eodem enim vitio est effusio animi in lætitia, quo in dolore contractio.*

988. πολλοὺς λόγους Lasc. Ald. et MSS. nonnulli. καλοὺς A. B. Fl.

989. διαπτύξειε Schol. ἐρευνήσειε. In Soph. Antig. 709. supra a nobis laudato ad v. 78. Schol. διαπτυχθέντες· ἀνακαλυφθέντες.

990. ἄκομψος. non interpretor cum H. Stephano *illepidus, inelegans:* sed *non loquax, callidi et arguti sermonis haud peritus;* hic et in Fragm. Eur. Licymnii I. κομψὸς enim apud Nostrum de facundia dicitur, et significat *loquax, argutus, callidus*. Suppl. 441. Κομψός γ' ὁ κῆρυξ. Cycl. 315. Κομψὸς γενήσει καὶ λαλίστατος, Κύκλωψ. Troad. 652. κομψὰ θηλειῶν ἔπη. Iph. A. 333. De diversis ejus vocabuli potestatibus videnda sunt quæ fuse et docte

εἰς ἥλικας δὲ κὠλίγους σοφώτερος.
ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ'· οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς
φαῦλοι, παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν.
ὅμως δ' ἀνάγκη, ξυμφορᾶς ἀφιγμένης,
γλῶσσάν μ' ἀφεῖναι. πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν,
ὅθεν μ' ὑπῆλθες πρῶτον, ὡς διαφθερῶν,
κοὐκ ἀντιλέξοντ'. εἰσορᾷς φάος τόδε,
καὶ γαῖαν; ἐν τοῖσδ' οὐκ ἔνεστ' ἀνὴρ ἐμοῦ,
οὐδ' ἢν σὺ μὴ φῇς, σωφρονέστερος γεγώς.
ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν,
φίλοις τε χρῆσθαι μὴ 'δικεῖν πειρωμένοις,
ἀλλ' οἷσιν αἰδὼς μήτ' ἀπαγγέλλειν κακὰ,

disputarunt Gatakerus ad M. Antonin. III. 5. p. 98, 43. Ruhnkenius ad Timæum pp. 154. 161. Exponit Scholiasta ad Aristoph. Av. 195. Κομψόν· περίλαλον, πανοῦργον, ἀπατητικὸν, πιθανὸν, τεχνικόν. et similiter alii Grammatici. Hesychius autem ἄκομψον· ἀπανοῦργον, ἁπλοῦν. Hunc et seq. et v. 993. habet Plutarchus Tom. II. p. 6. B. Respexerunt Aristot. Rhet. II. p. 99, 17. X. Π. 515. ἔγωγ' nulla auctoritate edidit Brunckius. λόγους A.

991. κῳλίγου Ald. corrupte.

995. πρῶτά γ' A. Fl.

996. πρῶτον pro vulgato πρότερον reposuit Valckenaerius e Codd. A. Fl. et X. Π. 519. Contulit ille Nostri Med. 475. Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν. Suppl. 517. (527.) Καὶ πρῶτα μέν σε πρὸς τὰ πρῶτ' ἀμείψομαι. Legit Marklandus Ὅθεν μ' ἐπῆλθες.

997. Brunckius ad Marklandi et Valckenaerii mentem edidit οὐκ ἀντιλ. deleta copula: sed vulgatam lectionem ut magis emphaticam recte tuetur Heathius.

999. Heathius scribi voluit φῄς, quod solœcum esset: subjunctivus enim postulatur post ἤν.

1001. μὴ ἀδικεῖν πειρώμενος A. Forte legendum esse μὴ 'δίκων πειρωμένοις conjecit Musgravius.

1002. ἀπαγγέλλειν Ald. et MSS. ἀπαγγέλειν vitiose Lasc. Miltonus corrigebat ἐπαγγέλλειν, vertens *neque inhonesta petere*, teste Porsono. Et hæc quidem correctio, sine no-

μήτ' ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις·
οὐκ ἐγγελαστὴς τῶν ὁμιλούντων, πάτερ,
ἀλλ' αὑτὸς οὐ παροῦσι, κἀγγὺς ὤν, φίλοις.
ἑνὸς δ' ἄθικτος, ᾧ με νῦν ἑλεῖν δοκεῖς·

mine auctoris a Barnesio memorata, Viris doctis plerumque arrisit, et recepta est a Brunckio. Mihi vero satius visum est vulgatum retinere, et intelligere in eodem sensu, quo Nutrix in hac fabula dici potuisset ἀπαγγέλλειν Phædræ κακά.

1005. Male legebatur αὐτὸς ante Valckenaerium, qui edidit ὡὐτὸς, obsecutus Marklando ad Suppl. 867. sed debebat αὑτὸς, crasi Attica pro ὁ αὐτὸς *idem*. Simili ratione scribebant Attici ἁ'νὴρ, ἅ'ναξ, ἁ'γὼν, ἅ'νθρωπος, ἅ'τερος, ἁ'γαθὸς pro ὁ ἀνὴρ, ὁ ἄναξ, ὁ ἀγὼν, &c. Has vero crases plerique ignorabant librarii, unde factum est, quod in veteribus editionibus fere semper comparent ἀνὴρ, ἄναξ, ἀγὼν &c. articulis non sine magno metri et linguæ dispendio neglectis. In Nostri Heraclidis v. 459. 1052. Electr. 43. 351. 383. reponendum est ἁ'νὴρ, metro plane postulante. Brunckius ubicunque in tales formas offendit, aut crasin male exprimit, aut prava quadam mutatione metro satisfacere conatur. Prioris vitii exempla sint Soph. Œd. C. 32. Antig. 766. Aj. 324. 337. Philoct. 40. 212. ubi ἀνὴρ in ὡ'νὴρ mutat. In istis locis rescribas ἁ'νὴρ, quod sæpe alias rescribendum. secundum Dawesii et Porsoni regulam: et in Aj. 99. Τεθνᾶσιν ἅ'νδρες. Diverso errore peccavit Brunckius in Œd. C. 630. ubi vulgo editum erat Γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο. ille versui consuluit scribendo ἀνὴρ ὅδ'. corrigendum est ὅδ' ἁ'νὴρ, et hic, et in Trach. 391. Vid. Porson. ad Phœn. 1670. Ceterum, ut ad nostrum versum redeamus, apte conferunt Viri docti Suppl. 867. (877.) Φίλοις τ' ἀληθὴς ἦν φίλος, παροῦσί τε, Καὶ μὴ παροῦσιν. sic enim recte edidit Gaisfordius. Epicur. ap. Laert. X. 118. μόνον τε χάριν ἕξειν τὸν σοφὸν φίλοις καὶ παροῦσι καὶ ἀποῦσιν ὁμοίως. Valckenaerius scripsit Ἀλλ' ὡὐτὸς οὐ παροῦσι, κἀγγὺς, ὢν φίλος. sed distinctiones eum perperam mutasse, patebit e Porsoni nota ad Hec. 788. φίλος est in Codd. A. Fl.

1006. ἄθικτος activam habere potestatem videtur hic et in Soph. Œd. C. 1521. Ἄθικτος ἡγητῆρος. Conferas etiam Œd. T. 968. ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε Ἄψαυστος ἔγχους. Contra passive significat, cum genitivo, in Soph. Trach. 687. ἀκτῖνός τ' ἀεὶ Θερμῆς ἄθικτον. et sic alibi. Plerumque quidem ἄθικτος valet *non tangendus, integer, sacer*, ut supra v. 648. Λέκτρων ἀθίκτων. Iph. T. 799. Æsch. Agam. 380. Soph. Œd. Tyr. 891. 897. Œd. Col. 39. ἔχειν pro ἑλεῖν E. P. Lasc.

λέχους γὰρ εἰς τόδ' ἡμέρας ἁγνὸν δέμας·
κοὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων,
γραφῇ τε λεύσσων· οὐδὲ γὰρ ταῦτα σκοπεῖν
πρόθυμός εἰμι, παρθένον ψυχὴν ἔχων.
καὶ δὴ τὸ σῶφρον τοὐμὸν οὐ πείθει σ' ἴσως·
δεῖ δή σε δεῖξαι, τῷ τρόπῳ διεφθάρην.
πότερα τὸ τῆσδε σῶμ' ἐκαλλιστεύετο

1007. ἐς Lasc.

1008. κοὐκ Ald. Copulam omittunt A. Lasc. et Conditor dramatis X. Π. qui hunc et tres seqq. vv. usibus suis accommodavit v. 520—3.

1009. Attulit Brunckius Longi Pastoral. I. init. Ἐν Λέσβῳ θηρῶν, ἐν ἄλσει Νυμφῶν, θέαμα εἶδον κάλλιστον ὧν εἶδον, εἰκόνα, γραφὴν, ἱστορίαν ἔρωτος. corrigens εἰκόνα γραπτὴν, ἱστ. ἔ. Brunckii quidem emendationem hac nota, in margine libri scripta, comprobavit Porsonus: "*Recte. et sic Villoisonus Anecdot. Græc.* T. II. p. 66. *an.* 1781. *Strabo* XIV. p. 959. B. (648.) καθάπερ καὶ ἡ γραπτὴ εἰκὼν ἐμφανίζει ἡ ἐν ἀγορᾷ. *Pseudo-Plutarchus in vita Isocratis* p. 839. C. ἦν δὲ αὐτοῦ γραπτὴ εἰκὼν ἐν τῷ Πομπείῳ." R. P. οὐδὲ ταῦτα γὰρ σκοπεῖν Codd. et Edd. omnes ante Brunckium, qui ex ingenio edidit οὐδὲ ταῦτα μὲν σκ. Conjecerat Valck. οὐδὲ ταῦτα καὶ σκ. Ego vero, ut γὰρ sedem suam obtineat, scripsi οὐδὲ γὰρ τ. σκ. quo ordine hæc verba exhibet X. Π. 521.

1010. Confert Valckenaerius Philon. Jud. p. 742. A. παρθένους τὰς ψυχὰς διαφυλάττουσαι.

1011. Ita ex tribus Codd. A. B. Fl. cum Musgravio edidi. εἰ δὴ Lasc. Ald. Voculas κεἰ μὴ, quas receperunt Valck. et Brunck. credo equidem in Codice A. ex interpretatione scriptas fuisse. Docet Valckenaerius ad Herod. VII. 591. voculas καὶ δὴ apud Græcos valere *fac sane esse*, citans Nostri Med. 387. Καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις; Helen. 465. Καὶ δὴ παρεῖκεν.

1012. διεφθάρη Ald. Sed διεφθάρην omnes MSS. quos recte secuti sunt Valck. Brunck. et sic Lasc. nisi quod typographi incuria dedit διεφξάρην. Conferas Bacch. 313. καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν Οὖσ' ἥ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται.

1013. Ejusdem regiminis exempla sunt in Med. 943. Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολύ. Herodot. VI. 61. τήν δὲ, καταψῶσαν τοῦ παιδίου τὴν κεφαλὴν, εἶπαι, ὡς καλλιστεύσει πασέων τῶν ἐν Σπάρτῃ γυναικῶν. VII. 180. τῶν ἐπιβατέων αὐτῆς (sc. νηὸς) τὸν καλλιστεύοντα. Fl. οὐ καλλιστεύετο mendose.

πασῶν γυναικῶν; ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον,
ἔγκληρον εὐνὴν προσλαβὼν, ἐπήλπισα;
μάταιος ἆρα, κοὐδαμοῦ μὲν ἦν φρενῶν.
ἀλλ' ὡς τυραννεῖν ἡδὺ τοῖσι σώφροσιν;
ἥκιστά γ'· εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε
θνητῶν, ὅσοισιν ἁνδάνει, μοναρχία.
ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν κρατεῖν Ἑλληνικοὺς

1014. οἰκῆσαι Ald. οἰκήσειν Codices et Lascaris, sequentibus nuperis Editoribus. οἰκεῖν οἶκον vel δόμον apud istius ævi scriptores κατ' ἐξοχὴν significabat *domus ac familiæ dominum esse.* Phœn. 611. ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δόμον. Andr. 582. Πῶς; ἦ τὸν ἀμὸν οἶκον οἰκήσεις μολὼν Δεῦρ'; Iph. A. 331. Οὐχὶ δεινά; τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι;

1015. ἔγκληρος pro ἐπίκληρος dictum esse docent Viri docti, hic et in Iph. T. 682. Ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν. ἐπίκληρος proprie epitheton erat puellæ, ad quam tota patris hereditas perveniret. Anglice, *an heiress.* Paullo aliter tamen Phædræ nuptiæ, post mortem Thesei, ἔγκληρος εὐνὴ dictæ fuissent. Videas autem Ruhnken. ad Timæum p. 209.

1016. Magna est in hoc versu lectionum varietas. Aldus Μάταιος ἆρ' ἦν, οὐδαμοῦ μὲν οὖν φρονῶν, quod et vulgo editur. Sed cum expositum sit a Scholiasta οὐδαμοῦ, φησι, συνέσεως ἤμην ἐγὼ, τοιαῦτα ἐννοούμενος, vidit Marklandus legendum esse κοὐδαμοῦ et φρενῶν, recte conferens Soph. Electr. 390. ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν; et sic Brunckius, retinens μὲν οὖν. Sed pro οὖν Lasc. habet οὐ, Cod. A. ἦν. Ex his igitur varietatibus lectionem, quæ optima visa sit, concinnavimus.

1017. Interpunctionem ad hunc modum mutavit Valckenaerius post Marklandum: Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σώφροσιν Ἥκιστά γ'. particula parum recte, ut opinor, collocata: neque mentem Hippolyti satis percepisse videntur Viri doctissimi. Sensus est, *At vero dices etiam modestis dulce esse regnare? Minime quidem.* Interrogationem sustulit Brunck. sed vid. supr. 970.

1018. Conf. Ion. 633. Τυραννίδος δὲ, τῆς μάτην αἰνουμένης, Τὸ μὲν πρόσωπον ἡδὺ, τἀν δόμοισι δὲ Λυπηρά. 637. δημότης δ' ἂν εὐτυχὴς Ζῆν ἂν θέλοιμι μᾶλλον, ἢ τύραννος ἄν. ubi forsan legendum ἢ τύραννος ὤν. Soph. Œd. T. 687. Ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν Τύραννος εἶναι μᾶλλον, ἢ τύραννα δρᾷν, Οὔτ' ἄλλος, ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται. Emendabat Miltonus μὲν pro μὴ, teste Porsono. διέφθορ' ἂν E. P. διέφθειρεν Fl.

πρῶτος θέλοιμ' ἄν· ἐν πόλει δὲ δεύτερος
ξὺν τοῖς ἀρίστοις εὐτυχεῖν ἀεὶ φίλοις.
πράσσειν γὰρ εὖ πάρεστι· κίνδυνος δ' ἀπὼν
κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.
ἓν οὐ λέλεκται τῶν ἐμῶν· τὰ δ' ἄλλ' ἔχεις.
εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι μάρτυς, οἷός εἰμ' ἐγώ,
καὶ τῆσδ' ὁρώσης φέγγος ἠγωνιζόμην,
ἔργοις ἂν εἶδες τοὺς κακοὺς διεξιών.
νῦν δ' ὅρκιόν σοι Ζῆνα, καὶ πέδον χθονὸς
ὄμνυμι, τῶν σῶν μήποθ' ἅψασθαι γάμων,
μηδ' ἂν θελῆσαι, μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν·
ἦ τ' ἄρ' ὀλοίμην ἀκλεής, ἀνώνυμος,

1023. Vitiosa videtur Codicis Florentini Lectio πράσσειν τε γὰρ παρέστι, κίνδυνός τ' ἀπών. arrisit tamen Valckenaerio.

1024. κρεῖσσον Fl.

1025. ἕν γ' οὐ λ. scribendum putavit Valck.

1027. ὁρόσης Lasc. qui talibus vitiis sæpenumero peccat.

1028. εἷλες pro εἶδες corrigi jussit Reiskius, et obsequentem habuit Brunckium.

1029. De Jove ὁρκίῳ egit Hemsterhusius ad Luciani Timon. Tom. I. p. 98.

1030. Vid. Porson. ad Phœn. 960.

1031. μηδ' εἰς ἔννοιαν Ald. metro consuluit Barnesius scribendo ἐς ἐν. Sed vera lectio μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν extat in omnibus MSS. Lasc. et X. Π. 525. Vertit Valck. *Jovem juro et Terræ solum, tuum me nunquam attigisse lectum; neque futurum, ut id unquam velim aut cogitem.* Observatum est supra ad v. 521. particulam ἂν cum optativis, infinitivis, et participiis conjunctam, vim futuri temporis conferre. ἀν' ἔννοιαν male Musgravius. ἔνοιαν Lasc.

1032. ἦτ' ἂν γ' ὀλοίμην post Aldinam vulgo editum est, nec mutavit Valck. Sed quod in textum demum restituimus habent Lascaris et MSS. præter Flor. qui solenni errore ἦ γ' ἄρ'. Brunckius quidem ἦ τ' ἆρ', copulam τε male adhibens. ἦ τ' ἄρ', est ἦ τοι ἄρ', quam crasin satis attigimus ad v. 443. Ἦ κατολοίμην X. Π. 526. unde Valckenaerio venit in mentem Ἦ κάρτ' ὀλοίμην ἀκλεής, ἀνώνυμος. Post hunc vulgo sequitur versus Ἄπολις, ἄοικος, φυγὰς ἀλητεύων χθόνα, quem ut adulterinum, et partim ex v. 1051. male efformatum, ejiciendum esse censuit Valckenaerius, recte monens non lectum fuisse eum a Conditore X. Π. qui vv. 1031-2-4-5. continuos adhibet: quin et initium adsumi potuisse ex Euripidis senario apud Ælian. Var. Hist. III. 29. Diog. Laert. VI. 38. Ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἐστερημένος.

1033. Citat Eustathius ad Il. H. p. 668, 64=538, 18. intelligens de physica corporis dissolutione, et comparat cum simili loco Orest. 1085. Μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον, Μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ' ἐγὼ προδούς ποτε, Ἐλευθερώσας τοὐμὸν, ἀπολίποιμί σε. Hæc attulit Eustathius ad illustrandum Homeri locum Il. H. 99. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε, Ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλέες αὔτως. addens Xenophanis hexametrum Πάντες γὰρ γαίης τε καὶ ὕδατος ἐκγενόμεσθα. Rectius autem, ut videtur, exponit Barnesius de sepultura incestis denegata. σαρκὸς pro σάρκας Eustath. Ed. Bas. corrupte.

1036. Alium ordinem οὐ πέρα θέμις λέγειν dederunt Valckenaerius et Brunckius ex A. et X. Π. 530. neque ego repugno. ultimam enim semper producit πέρα. Vid. supra v. 506. Æsch. Prom. 30. Soph. Electr. 521. 633. 1506. Phil. 332. 1277. Œd. T. 343. Œd. C. 235. ubi metrum dactylicum vitiavit Brunckius, 257. 651. Hæc omnia exempla effugerant Marklandum, qui in initio trochaici Iph. A. 397. legere voluit πέρα δίκης. In nostro tamen versu nolui vulgatum ordinem mutare: Euripides enim πέρα sæpius in fine senarii collocat. οὐ θέμις πέρα λέγειν B. D. Fl.

1037. ἐσωφρόνησε δ' A. ἑκοῦσα pro varia lectione D. "Ludit in ambiguo verbo σωφρονεῖν significante, *sana mente esse; prudenter agere.* Videri Phædra poterat morte sibi sua castitatis famam prudenter comparasse: contra Hippolytus nihil aliud effecisse sua pudicitia, quam ut patris cubile temerasse censeretur. Oxymori figuram notissimam præ ceteris adamavit Euripides; cujus et ista sunt in Hec. 564. Ὁ δ', οὐ θέλων τε, καὶ θέλων, οἴκτῳ κόρης. Phœn. 360. Μῆτερ, φρονῶν εὖ, κοὐ φρονῶν, ἀφικόμην. Ion. 1444. Ὁ κατθανὼν τε, κοὐ θανὼν, φαντάζομαι. Recte

καὶ μήτε πόντος, μήτε γῆ δέξαιτό μου
σάρκας θανόντος, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ.
εἰ δ' ἥδε δειμαίνουσ' ἀπώλεσεν βίον,
οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις λέγειν πέρα.
ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν·

ἡμεῖς δ' ἔχοντες, οὐ καλῶς ἐχρώμεθα.
ΧΟ. ἀρκοῦσαν εἶπας αἰτίας ἀποστροφὴν,
ὅρκους παρασχὼν, πίστιν οὐ σμικρὰν, θεῶν.
ΘΗ. ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὅδε,
ὃς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργησίᾳ
ψυχὴν κρατήσειν, τὸν τεκόντ' ἀτιμάσας;
ΙΠ. καὶ σοῦ γε κάρτα ταῦτα θαυμάζω, πάτερ·
εἰ γὰρ σὺ μὲν παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατὴρ,
ἔκτεινά τἄν σε, κοὐ φυγαῖς ἐζημίουν,
εἴπερ γυναικὸς ἠξίους ἐμῆς θιγεῖν.

judicavit St. Berglerus, ista talia ridenda sibi Comicum sumpsisse, dum in 'Αχαρν. v. 395. interroganti ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης; servulus respondet, Οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστὶν, εἰ γνώμην ἔχεις· ubi præter alia Euripidis hunc quoque versum adscripsit Berglerus." Valck.

1038. ἐκτώμεθα C.

1040. Vid. supra ad v. 653.

1041. οὐ γόης auctoritate Codicis A. edidit Valck. Bacch. 233. Λέγουσι δ' ὥς τις εἰσελήλυθε ξένος Γόης, ἐπῳδὸς, Λυδίας ἀπὸ χθονός. De voce γόης nonnulla disputata sunt a Piersono ad Mœrin p. 113.

1042. εὐορκησίᾳ Lasc. Ald. et plerique Codd. sed εὐοργησίᾳ restituit Musgravius ex Cod. A. quocum facit Scholiasta, exponens per πρᾳότητι. Photius enim εὐόργητος· πρᾶος. Affert Musgr. Bacch. 641. Πρὸς σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς ἀσκεῖν σώφρον' εὐοργησίαν. Vocem interpretatur Valck. *morum et ingenii bonitas.* Codex Flor. habet εὐεργεσίᾳ, errore scilicet pro εὐοργησίᾳ.

1044. Similis est constructio in Soph. Phil. 1362. Παῖ, σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε, corrigente Porsono ad Orest. 614. ταῦτα κάρτα Lasc.

1045. μοῦ pro μὲν conjecit Marklandus.

1046. Mendose Fl. Ἔκτεινά τις ἂν, κοὐ φυγῆς ἐζημίουν. Hinc tamen conjecit Valck. κοὐ φυγῇ σ' ἐζ. pronomine male repetito. φυγαὶ de uno exilio dictum infra v. 1172. ubi alia quædam notabuntur. Pro vulgato Ἔκτεινά τοι σ' ἂν, quod in priore editione repræsentaveram, nunc, monente Elmsleio, rescripsi Ἔκτεινά τἄν σε, voculis σε et ἂν transpositis. Hanc emendationem certissime firmat v. 1411. Τί δ'; ἔκτανές τἄν μ', ὡς τότ' ἦσθ' ὠργισμένος.

ΘΗ. ὡς ἄξιον τόδ' εἶπας· οὐχ οὕτω θανεῖ,
ὥσπερ σὺ σαυτῷ τόνδε προὔθηκας νόμον·
ταχὺς γὰρ Ἅιδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυστυχεῖ·
ἀλλ' ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονὸς,
ξένην ἐπ' αἶαν, λυπρὸν ἀντλήσεις βίον.
μισθὸς γάρ ἐστιν οὗτος ἀνδρὶ δυσσεβεῖ.
ΙΠ. οἴμοι, τί δράσεις; οὐδὲ μηνυτὴν χρόνον
δέξει καθ' ἡμῶν, ἀλλά μ' ἐξελᾷς χθονός;
ΘΗ. πέραν γε πόντου, καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν,
εἴ πως δυναίμην· ὡς σὸν ἐχθαίρω κάρα.
ΙΠ. οὐδ' ὅρκον, οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ μάντεων
φήμας ἐλέγξας, ἄκριτον ἐκβαλεῖς με γῆς;
ΘΗ. ἡ δέλτος ἥδε, κλῆρον οὐ δεδεγμένη,

1050. δυσσεβεῖ pro δυστυχεῖ A. Confert Valckenaerius Horat. Epod. xvii. 62. *Sed tardiora fata te votis manent; Ingrata misero vita ducenda est in hoc, Novis ut usque suppetas laboribus.*

1051. Aldus ἀλιτεύων, quod vitium non ante Valckenaerianam editionem e textu sublatum est.

1052. Idem fere versus legitur supra 902.

1053. M. γὰρ οὗτός ἐστιν ἀ. δ. Cod. A.

1056. τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν e tribus Codicibus A. B. Fl. edidit Musgravius; et ita quidem Valckenaerius, etsi ipsum facti pœnituisse videtur: in nota enim τόπων Ἀτλ. exemplis abunde confirmat, observans alteram lectionem e v. 3. repetitam esse. In Æsch. Prom. 355. dixit Prometheus ἐπεί με χαὶ κασιγνήτου τύχαι Τείρουσ' Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους Ἕστηκε, κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς Ὤμοιν ἐρείδων. Soph. Trach. 1101. τόν τε χρυσέων Δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις. Vide notam ad v. 3.

1059. ἐλέγχων Fl. male.

1060. Sortes, sive notæ ex observatis augurum, tabellis inscriptæ erant. Citavit Valck. Phœn. 852. ubi Tiresias ad natam, Κλήρους τ' ἐμοὶ φύλασσε παρθένῳ χερὶ, Οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν, Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι. Idem cum Thesei dicto recte contulit Soph. Œd. T. 964. Φεῦ, φεῦ· τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις

κατηγορεῖ σου πιστά· τοὺς δ' ὑπὲρ κάρα
φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.
ΙΠ. ὦ θεοί, τί δῆτα τοὐμὸν οὐ λύω στόμα,
ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω, διόλλυμαι;
οὐ δῆτα· πάντως οὐ πίθοιμ' ἂν οὕς με δεῖ,
μάτην δ' ἂν ὅρκους ξυγχέαιμ', οὓς ὤμοσα.
ΘΗ. οἴμοι· τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτείνει τὸ σόν.
οὐκ εἶ πατρῴας ἐκτὸς ὡς τάχιστα γῆς;
ΙΠ. ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων τρέψομαι; τίνος ξένων
δόμους ἔσειμι, τῇδ' ἐπ' αἰτίᾳ φυγών;

Τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω Κλάζοντας ὄρνις—;

1062. πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. Hæc phrasis illustrata est supra ad v. 112.

1063. Vulgo λύσω. Reposui equidem λύω, corrigente Elmsleio, qui ad Heracl. 805. monuit in hujusmodi locutionibus vel præteritum vel præsens potius quam futurum adhibitum esse. citans Herc. F. 1146. Arist. Lys. 1103.

1064. ἡμῶν pro ὑμῶν Flor. et mox συγχέοιμ', ὤμνυσα.

1065. πείθοιμ' ἂν Lasc. frequentissimo errore. Vid. supra 896. οἷς με δεῖ vulgo. sed οὓς ex A. et Lasc. receperunt Valck. Brunck. quod jam emendaverat Reiskius. πείθειν active significans *persuadere* accusativum adsciscit. vid. v. 1011. 1307. 1353. Pessime igitur Heathius vertit οὐ πίθοιμ' ἂν *non obedienter me gererem*; quod esset οὐ πιθοίμην ἄν. οὕς μ' ἔδει maluit Valck. sed alterum commodius videtur.

1067. ἀποκτενεῖ vulgo. sed præstat ἀποκτείνει, quod habet Cod. A. et inde sumpsit Valckenaerius, vertens, *Ah! tristis ista vultus tui ac ficta severitas quam me enecat!* Piersonus ad Mœrin p. 74. infeliciter conjecit ἀποκναίει. Istud quidem compositum eodem sensu, quo Latinum *enecare*, usurpatum illustravit Ruhnkenius ad Timæum p. 42. Sed ostendi oportebat in tali significatione Tragicis quoque fuisse adhibitum.

1068. εἷς pro εἶ Lasc. De potestate verbi εἶμι dictum est supra ad v. 804. Aldi editio ἔκτος in fine versus habet. Emendavit Canterus.

1069. ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων A. Valck. Brunck. quos secutus sum. vulgo ποῖ δῆτα τλήμων—sed vim quandam addit articulus. sicut infra v. 1231.

ΘΗ. ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται
ξένους κομίζων, καὶ ξυνοικουροὺς κακῶν.
ΙΠ. αἶ, αἶ· πρὸς ἧπαρ, δακρύων τ' ἐγγὺς τόδε,
εἰ δὴ κακός γε φαίνομαι, δοκῶ τε σοί.
ΘΗ. τότε στενάζειν καὶ προγιγνώσκειν ἐχρῆν,
ὅτ' εἰς πατρῴαν ἄλοχον ὑβρίζειν ἔτλης.
ΙΠ. ὦ δώματ', εἴθε φθέγμα γηρύσαισθέ μοι,
καὶ μαρτυρήσαιτ', εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ.
ΘΗ. εἰς τοὺς ἀφώνους μάρτυρας φεύγεις; σαφῶς

1071. λυμαιῶνας Fl.

1072. ξυνοικουροὺς κακῶν exponit Schol. ξυνεργάτας τῶν κακῶν. Mulieres quidem domum custodientes appellatas fuisse οἰκουροὺς, ostendimus supra ad v. 787. unde vocantur a poeta ξυνοικουροὶ κακῶν, qui simul cum illis domi mala patrarent. Conjicit Jacobs. Exercit. Crit. p. 53. ξυν. λεχῶν.

1073. Conjecit Reiskius Ἕρπει πρὸς ἧπαρ. Valckenaerius Χωρεῖ, vel Θίγγει, vel quod maluerit, Δύνει πρὸς ἧπαρ. Si quid novandum esset, legerem cum Brunckio Αἶ, αἶ. χωρεῖ πρὸς ἧπαρ, δακρύων τ' ἐγγὺς τόδε, exclamationibus istis extra metrum positis: Sophocles enim in Aj. 938. Χωρεῖ πρὸς ἧπαρ, οἶδα, γενναία δύη. θίγγει autem vox nihili est. Sed, ut verum fatear, nihil in hoc versu desidero: sententia enim, ob suppressum verbum abruptior, loquentis menti apprime convenit.

1074. κακός τε Ald. κακός γε Lasc. et MSS. Eldikius apud Luzac. Exerc. Acad. p. 54. tautologia, quam in hoc versu inesse credidit, offensus, e conjectura rescribendum censuit Εἰ δὴ κακός γ' ἐφαινόμην, οὐκ ὢν γε, σοι. senarium a cujusvis auribus statim repudiandum. Istam tamen conjecturam, qua infeliciorem vix reperias, elegantiæ nomine, si credere par est, commendabat Valckenaerius.

1075. προγιγνώσκειν σ' ἐχρῆν A. B. Fl. sequentibus Valckenaerio et Brunckio.

1077-8. γηρύσεσθε et μαρτυρήσετ' Lasc. et MSS. quidam: sed ε et αι in libris sæpissime permutantur, (vid. supr. v. 372. 1071.) et optativas formas recte exhibent E. P. Aldus γηρύσοισθε et μαρτυρήσαιτ'; illud corrupte. Corruptius autem γηρύεσθε et μαρτυρήσατ' A. γηρήσεσθε Fl. Conferas quæ supra ad v. 420. adnotavi.

1079. Diversam lectionem σοφῶς pro σαφῶς, memorat Scholiasta, et

τόδ' ἔργον, οὐ λέγον, σε μηνύει κακόν.
ΙΠ. φεῦ. εἴθ' ἦν ἐμαυτὸν προσβλέπειν ἐναντίον
στάνθ', ὡς ἐδάκρυσ' οἷα πάσχομεν κακά.
ΘΗ. πολλῷ γε μᾶλλον σαυτὸν ἤσκησας σέβειν,
ἢ τοὺς τεκόντας ὅσια δρᾷν, δίκαιος ὤν.
ΙΠ. ὦ δυστάλαινα μῆτερ, ὦ πικραὶ γοναί.
μηδείς ποτ' εἴη τῶν ἐμῶν φίλων νόθος.
ΘΗ. οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν, δμῶες; οὐκ ἀκούετε
πάλαι ξενοῦσθαι τόνδε προὐννέποντά με;
ΙΠ. κλάων τις αὐτῶν ἆρ' ἐμοῦ γε θίξεται·

σὺ δ' αὐτὸς, εἴ σοι θυμὸς, ἐξώθει χθονός.
ΘΗ. δράσω τάδ', εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείσει λόγοις·
οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς.
ΙΠ. ἄραρεν, ὡς ἔοικεν· ὦ τάλας ἐγώ.
ὡς οἶδα μὲν ταῦτ', οἶδα δ' οὐχ ὅπως φράσω.
ὦ φιλτάτη μοι δαιμόνων, Λητοῦς κόρη,
ξύνθακε, συγκύναγε, φευξόμεσθα δὴ
κλεινὰς 'Αθήνας· ἀλλὰ χαίρετ', ὦ πόλις,

agnoscunt duo MSS. B. D. probante Marklando, qui legendum putabat—μάρτυρας φεύγεις; σοφῶς· Τὸ δ' ἔργον—.

1081. Cum φεῦ, ἔα, et tales exclamationes extra versum sunt, ut hic et in vv. 208. 345. 1413. plenam posui distinctionem; cum partem versus faciunt, aut nullam aut minorem; secutus Porsoni regulam, ad Hec. 55.

1082. De constructione vocularum ὡς, ἵνα, ὅπως, cum indicativo, satis disputatum videtur supra ad v. 643. qua quidem rite percepta, plana fiet sententia horum versuum, in quibus obscuritatem quandam inesse arbitrati sunt Viri docti.

1083. Interpretatur Valck. *Temet ipse multo magis colere studuisti, quam justus esse, et parentes qua decebat veneratione prosequi.* et observat, " Eximie dicebant θεοὺς σέβειν in hominum societate τὰ δίκαια καὶ ὅσια ποιεῖν." Mirifice depravatus est hic versus in Cod. Fl. Πολλῷ γε ἤσκησας μᾶλλον φεύγειν σε θύειν.

1087. Noster in Hec. 1269. Οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν, δμῶες, ἐκποδὼν βίᾳ;

1088. Vertas, *Nonne auditis me jam dudum edicentem huncce peregrinum fieri,* hoc est *exulare?* Alibi quidem ξενοῦσθαι denotat *hospitari, hospitio excipi.* vid. Alcest. 69. Ion. 833. Hic autem eandem habet potestatem ac compositum ἀποξενοῦσθαι in Hec. 1210. χρόνον Πολὺν πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένοις. τῷδε προὐνέποντά με Lasc.

1089. ἆρ' Lasc. Pro vulgato κλαίων scripsi κλάων, ut semper Attici, monentibus Mœride, Etymologo M. et Eustathio, quorum verba citavit Piersonus ad Mœrin p. 231. Notum est χαίρων nonnunquam dici de eo *qui pœna immunis est,* ut in Soph. Œd. T. 363. 'Αλλ' οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς. Antig. 759. Phil. 1299. Noster Med. 399. ubi vertunt interpretes χαίρων *impune.* Contrario autem usu adhibetur κλάων, et frequens est comminantis formula: exempla dabunt, præter hunc versum, Androm. 756. τίς ὑμῶν ἅψεται; κλάων ἄρα Ψαύσει. Suppl. 458 (468.) Κλάων ἂν ἦλθες, εἴ σε μὴ "πεμψεν πόλις. Heracl. 271. Κλάων ἄρ' ἅψει τῶνδε, κοὐκ ἐς ἀμβολάς. Soph. Œd. Tyr. 401. Antig. 754. Simile est in Æschyli Suppl. 932. Κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας, οὐ μάλ' εἰς μακράν. Iph. A. 306.

1092. ἐπέρχεται A. " φρενὸς *pro* φυγῆς *tacite Valckenaer. ad Phœniss.* 1379." R. P.

1093. Omnes editiones præter Brunckianam habent ἄρηρεν, quod Ionicum est. ἄραρεν recte couservarunt A. et X. Π. 837. quæ forma Atticis cum Doriensibus communis erat. Ejusdem generis sunt Dorismi isti quos Atticis vindicarunt Valckenaerius ad Phœn. 6. Porsonus ad Orest. 26. 'Αθάνα, δαρὸς, ἕκατι, ποδαγὸς, λοχαγὸς, ξεναγὸς, ὀπαδὸς vv. 107. 1146. κυναγὸς, et compositum ejus συγκυναγὸς infr. v. 1096. Ad hanc classem referri possunt θᾶκος cum compositis, (vid. v. 1096.) γάπονος, γαπετὴς, γάπεδον, γάμορος, γάποτος, γάτομος, κάρανον et ex eo composita, quæ Attici Poetæ etiam in Senariis adhibebant: ἑκατογκάρανον Æschylo restituit Blomfieldius in Prom. 361.

1094. X. Π. 604. 719.

1095. κόρα Lasc. Ald. et MSS. præter A. Verum iste Dorismus nusquam extra Choros Tragicis donandus est. Etiam in voce δέρη Ionicam terminationem retinebant Attici.

1096. φεύξομαι et φευξοῦμαι Tragicis perinde erant in usu. In Orest. 1610. Heracl. 507. φευξόμεσθα. in Bacch. 659. Helen. 508. 1050. φευξούμεθα metrum postulat. φευξούμεσθα, quod extat in duobus Codicibus A. Fl. magis Atticum est: et siquis hanc formam in contextu rescribere malit, id nobis non invitis faciet.

1097. χαιρέτω πόλις Editiones omnes. χαίρετ', ὦ πόλις Καὶ γαῖ'

καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως· ὦ πέδον Τροιζήνιον,
ὡς ἐγκαθηβᾷν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα,
χαῖρ'· ὕστατον γάρ σ' εἰσορῶν προσφθέγγομαι.
ἴτ', ὦ νέοι μοι τῆσδε γῆς ὁμήλικες,
προσείπαθ' ἡμᾶς, καὶ προπέμψατε χθονὸς,
ὡς οὔποτ' ἄλλον ἄνδρα σωφρονέστερον
ὄψεσθε, κεἰ μὴ ταῦτ' ἐμῷ δοκεῖ πατρί.

ΧΟ. ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν μελεδήμαθ', ὅταν φρένας
ἔλθῃ, στρ. ά.
λύπας παραιρεῖ·
ξύνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων,

'Ερ. emendavit in schedis Porsonus, conferri jubens Alcest. 396. ἀλλὰ χαίρετ', ὦ τέκνα. ibi quoque χαιρέτω Lascaris et Aldus.

1100. "νῦν *pro* γὰρ *fortasse* X. Π. 1313. 1631." R. P. προσφθέγξομαι edidit Barnesius, suo an typographi errore, nescio.

1102. X. Π. 686. 1493.

1105. Præpositionem περὶ ante θεῶν supplet Scholiasta. In hoc Choro versus 1105. 1108. 1112. 1115. 1119. 1128. quorum singuli in duos versiculos vulgo dividuntur, in hexametros contraxi.

1106. παραινεῖ A. Fl. litera ν pro ρ, quod sæpe accidit, expressa. Causa non erat, cur παραιρεῖ suspectum haberet Valckenaerius, et conjiceret παραίνυται. Legitur quidem παραιρῶν in Nostri Heracl. 911. παραιρεῖ etiam Schol. ad Æsch. Agam. 171. qui hunc versum cum præcedente citat.

1107. Sententiam sic exposuit Heathius, probante Valckenaerio. *Et cum spem conceperim me aliquid circa divinam providentiam certi intelligere, spes ista rursus me frustratur, cum in fortunas et in facta mortalium intueor.* Notandum est quod Chorus mulierum de se loquens, masculina participia κεύθων et λεύσσων usurpat: et hoc equidem credo prorsus insolenter factum esse. Vulgo quidem editum est in Androm. 422. Ὤικτειρ' ἀκούσας· οἰκτρὰ γὰρ τὰ δυστυχῆ Βροτοῖς ἅπασι, κἂν θυραῖος ὢν τύχῃ. Sed ibi recte Lascaris ἀκούσασ'. Scholiasta, ut poetam quodammodo excuset, monet eum ex sua persona

λείπομαι, ἔν τε τύχαις θνατῶν καὶ ἐν ἔργμασι λεύσσων.
ἄλλα γὰρ ἄλλοθεν ἀμείβεται·
μετὰ δ' ἵσταται ἀνδράσιν αἰὼν
πολυπλάνητος ἀεί.
εἴθε μοι εὐξαμένᾳ θεόθεν τάδε μοῖρα παράσχοι, ἀντ. ά.
τύχαν μετ' ὄλβου,
καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν·
δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκὴς, μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη.
ῥᾴδια δ' ἤθεα τὸν αὔριον
μεταβαλλομένα χρόνον ἀεὶ
βίον ξυνευτυχοίην· [στρ. β'.
οὐκέτι γὰρ καθαρὰν φρέν' ἔχω, παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω·

hæc locutum esse. De hac re quædam disseruit Dorvillius ad Chariton. p. 153.

1109. ἄλλοτ' ἀμείβεται Lasc. Ald. contra metrum. ἄλλοθεν ex A. Fl. reposuit Valck. Aliud est exemplum versiculi, habentis dipodiam Iambicam duobus dactylis subjectam, in Nostri Med. 1253. ἀμοίβεται et mox ἵσταται' Lasc.

1112. εἴθε μοι δ' A. Fl.

1114. ἀγήραον ἄλγεσι Lasc. Ald. et sic vulgo. Sed MSS. A. Fl. ἀκήρατον, cujus restitutio Musgravio debetur. Exponunt Glossæ ἄφθορον, ἀήττητον. Vertit Valck. *animum curis vacuum*, vel *ab omni luctu purum et incorruptum.* Timæus Lex. Plat. p. 17. ἀκήρατοι· καθαροί. ubi vocem illustravit Ruhnkenius. ἄλγεσθαι Fl. corrupte.

1115. De sensu vocis ἀτρεκὴς diximus supra ad v. 261. παράσημος exponit Schol. ἀντὶ τοῦ ἀδόκιμος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιβδήλων νομισμάτων. Similia habent Suidas et Harpocratio, qui citant παράσημος ῥήτωρ ex Oratione Demosthenis ὑπὲρ Κτησιφῶντος, et Hesychius.

1116. Latinis numeris pulchre et fideliter convertit Grotius; *Mores sed faciles habens, Et quos crastina molliter Immutet veniens dies, Tuto perfruar otio.* Pro αὔριον Musgravius male corrigebat ὤριον, exponens *tempestivum.* sed ὤριος pro ὡραῖος nunquam, opinor, usurpabant Tragici.

1117. Corruptissime Flor. καταλαμβανομέναν.

1119. καθαράν. Schol. ἀτάρα-

ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας
φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας
εἴδομεν, εἴδομεν ἐκ πατρὸς ὀργᾶς
ἄλλαν ἐπ' αἶαν ἱέμενον.
ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς,
δρυμός τ' ὄρειος, ὅθι κυνῶν
ὠκυπόδων μέτα θῆρας ἔναιρεν,

χον, καὶ ἄφοβον. Metaphora in hoc versu ducta esse videtur ab aquarum perturbatione. Eandem imaginem expressit Shakespearius, *Troilus and Cressida*, Act. III. Sc. 3. sub fin. *My mind is troubled, like a fountain stirr'd, And I myself see not the bottom of it.* Assentior Heathio interpretanti παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω, *præter expectationem autem res evenire video.* A. P. Fl. Lasc. habent παρ' ἐλπίδα λεύσσων; sed participium fluxit, ut videtur, a v. 1108. Corrigere tentabat Musgravius παρὰ δ' ἐλπίδ' ἂν λεύσσω, vel, quod minus ferri posset, παρὰ δ' ἐλπίδ' ἀλύσσω.

1120. Adjectivum Ἑλλήνιος pro Ἑλληνικὸς usurpavit Herodotus a Valck. indicatus Lib. V. 92. p. 424, 20. ἐπιμαρτυρόμεθά τε ἐπικαλεόμενοι ὑμῖν θεοὺς τοὺς Ἑλληνίους, μὴ κατιστάναι τυραννίδας ἐς τὰς πόλιας.

1121. Ἀθάνης Lasc. Ald. et MSS. sed Ἀθάνας habet Eustathius ad Il. E. p. 515, 42 = 388, 49. observans Tragici nostri locutionem Ἑλλανίας φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας adumbratam esse ab Homerica ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ. Exponit etiam Eustath. ἤγουν ἀστέρα τῆς παρ' Ἕλλησιν Ἀθηνᾶς· ταὐτὸν δ' εἰπεῖν διάδηλον ἐν Ἀθήναις, αἳ παρονομάζονται τῇ Ἀθηνᾷ. Confert Valckenaerius Anthol. III. xxv. 1. Μουσάων ἀστέρα καὶ Χαρίτων, sc. Homerum. 42. Τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον. sc. Sophoclem.

1122. ὀργᾶς Lasc. et Ald. perperam; postulatur enim genitivus.

1124. Ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτῆς, ἤγουν λευκῆς, κατὰ τοὺς παλαιούς. Eustath. ad Il. E. p. 468, 43 = 357, 9. derivans ab Homerico πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης. Sed rectius, ut opinor, Valckenaerius judicavit a πολιὰ formari non potuisse πολιῆτις· sed esse femininum ab Homerico πολιήτης, significare autem litus Trœzeni *vicinum, ejusdem regionis.* Vocem adhibuit Apollonius I. 867. ubi Hercules puellas populares vocat πολιήτιδας.

1125. Copulam omittit Fl. ὦ δρυμὸς ὄρειος Lasc. Schol. ὦ δρυμοὶ, ὄρειος A.

1126. Vulgo legitur Ὠκυπόδων ἐπέβα Θεᾶς μέτα, θῆρας ἐναίρων,

Δίκτυνναν ἀμφὶ σεμνάν.
οὐκέτι συζυγίαν πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσει, ἀντ. β'.
τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον
κατέχων ποδὶ γυμνάδας ἵππους.
μοῦσα δ' ἄϋπνος ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν

metris antistrophicis aperte repugnantibus. θεᾶς, ut ineptum additamentum, delevit Brunckius, idcirco laudatus a Porsono ad Phœn. 5. " Ex Hippolyto 1139. (1143. Musgr.) θεᾶς recte ejecit Brunckius; quanquam ne sic quidem iste locus perpurgatus videtur." Quid in animo habuerit Criticorum summus, pro certo præstare non possum. Correctione tamen aliqua opus esse, vel propter metra male congruentia, manifestum est. Mihi quidem olim videbatur omittenda vox ἐναίρων, et adsumenda Scholiastæ constructio, ὅθι μετὰ κυνῶν ὠκυπόδων ἐπέβα θῆρας. Hodie vero vocem ἐπέβα e Scholio oriundam censeo, et omnino amplector correctionem doctissimi Censoris Angli (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 224.) Ὠκυπόδων μέτα θῆρας ἔναιρεν. Sic profecto optime procedent metra: quin et observabit Lector, tribus dactylicis tetrametris totidem versus Iambicos, satis venusto ordine, subjungi. ἐπέβας MS. A. et sic legit Scholiasta, qui et κατὰ pro μετὰ vitiose exhibet. μέγα γῆρας Fl.

1127. Δίκτυναν Schol. vid. supra ad v. 145.

1128. Vid. supra 231.

1129. Ellipsis est præpositionis κατὰ, qualis in Orest. 1248. Στῆθ' αἱ μὲν ὑμῶν τήνδ' ἁμαξήρη τρίβον. Soph. Aj. 30. Πηδῶντα πέδια σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει. Alia exempla satis obvia sunt. Vid. supra v. 228.

1130. Hanc lectionem tuentur omnes Libri cum Scholiasta. Reiskium legentem γυμνάδος ἵππου secuti sunt Musgravius et Brunckius.

1131. " Attigit hæc Euripidis Eustath. in Il. E. p. 456, 18. Ἄντυξ—οὐ μόνον ἐπὶ ἅρματος—ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζυγοῦ κιθάρας, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ πήχεως, καθ' ὃ σημαινόμενον Ἄντυγα χορδῶν Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ἱππολύτῳ. Inter Lyræ partes ζυγοῦ meminit et πήχεως Eratosthenes Catast. c. xxv. cujus Græca deerant Scaligero Latina tractanti Hygini et Schol. Germanici Manil. p. 422. Rem de lyræ quoque partibus intricatam esse significavit Clar. *T. H.* in Lucian. p. 223." Hæc Valckenaerius. Ceterum ἄντυξ, quod hic de *jugo citharæ* dicitur, proprie quemvis ambitum significavit. Est *ambitus currus* in hujus dramatis vv. 1183. 1226. ut in Hom. Il. E. 262. ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας. *ora clypei* Il. Σ. 607. Ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος. de *orbe Lunæ*, Quint. Calaber A. 146. ἀλίγκιον ἄντυγι μήνης.

λήξει πατρῷον ἀνὰ δόμον·
ἀστέφανοι δὲ κόρας ἀνάπαυλαι
Λατοῦς βαθεῖαν ἀνὰ χλόαν·
νυμφιδίων δ' ἀπόλωλε φυγᾷ σᾷ
λέκτρων ἅμιλλα κούραις.
ἐγὼ δὲ σᾷ δυστυχίᾳ ἐπῳδός.
δάκρυσι διοίσω
πότμον ἄποτμον· ὦ τάλαινα
μᾶτερ, ἔτεκες ἀνόνατα· φεῦ,

Flor. μὲν ὕπνος, et mox δρόμον. B. D. χορδᾶς. Non absimilem figuram adhibuit Horatius Carm. II. x. 18. *quondam cithara tacentem Suscitat Musam.*

1134. βαθεῖαν. *fertilem* interpretatur Blomfieldius ad Æsch. Prom. 673. ubi πρὸς Λέρνης βαθὺν Λειμῶνα. conferens Androm. 635. βαθεῖαν γῆν. Homer. Il. I. 147. βαθὺ λήϊον. I. 151. Ἀνθείαν βαθύλειμον. Plura quærantur hujus significationis exempla in ipsius nota, et in locis ibi indicatis. ἀν' ὕλαν E. P. Lasc.

1135. In omnibus editionibus hactenus scriptum est νυμφίδια δ' ἀπόλωλε λέχη φυγᾷ σᾷ, quod per metrum stare non potest. Delendum igitur judicavi λέχη, sententiæ ac metro perinde incommodum; et deest profecto in Cod. Fl. nec videtur lectum fuisse a Scholiastis, quorum interpretamenta exscribam. διὰ τὴν φυγὴν, οὐκ ἔτι ἁμιλληθήσονται αἱ παρθένοι ὑπὲρ τοῦ γάμου, τίς σοι δοθήσεται γυνή. ἄλλως. φυγάδος σοῦ ὄντος, ἡ φιλονεικία τῶν παρθένων τῶν ἐπιδοξαζομένων τῷ σῷ γάμῳ ἀπώλετο. Quod vulgo legitur, ἀμεληθήσονται, Barnesii debetur sagacitati: Arsenii enim Scholiorum Editio habet ἀμελληθήσονται, mero typographi errore pro ἁμιλληθήσονται. Ceterum ex emendatione edidi νυμφιδίων. Posses quidem levissima correctione scribere νυμφιδία, et cum ἅμιλλα conjungere: sed epitheton illud non nisi cum εὖναι, λέχη, κοῖται, τέρεμνα, vel tali vocabulo, usurpavit Noster. τερέμνων ἄπο νυμφιδίων supra v. 767. [νυμφιδίων emendabat etiam Wakefieldius. *ex Addendis.*]

1136. κόραις Lasc. Ald. Ionicam formam, quæ Tragicis perinde erat in usu, exhibent B. Fl. λέκτρ' ἀνάμιλλα P.

1139. ὦ abest a Lasc.

1140. ἀνόνητα vulgo. Doricam formam e Cod. A. reposuit Brunckius. ἀνόναντα Fl. Simili modo

μανίω θεοῖς.
ἰὼ ἰώ, συζυγίαι Χάριτες,
τί τὸν τάλαιν' ἐκ πατρῴας
γᾶς, οὐδὲν ἄτας αἴτιον,
πέμπετε τῶνδ' ἀπ' οἴκων.
καὶ μὴν ὀπαδὸν Ἱππολύτου τόνδ' εἰσορῶ
σπουδῇ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὁρμώμενον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θησέα μολὼν

vocabulum adhibuit Noster in Alcest. 419. ὦ πάτερ, ἀνόνατ', ἀνόνατ' ἐνύμφευσας. Electr. 509. Καὶ πάτερα τὸν ἐμὸν, ὅν ποτ', ἐν δόμοις ἔχων, Ἀνόνητ' ἔθρεψας σοί τε καὶ τοῖς σοῖς φίλοις. Hec. 760. Herc. F. 718.

1141. θεοῖσιν Edd. et MSS.

1142. Χαρίτων conjecit Reiskius.

1143. τί τόνον vitiose Fl. Versus, ut a nobis distribuitur, est Ionicus a Majore dimeter, quales sunt 552. 560. 737. 747. De hujus metri legibus dictum est supra ad v. 537.

1144. τὸν οὐδὲν ἄ. αἴ. Lasc.

1146. Sic Lasc. Ald. cum MSS. omnibus. Edidit tamen Valckenaerius ὀπαδῶν, nullo, mea sententia, jure. Dixit quidem Euripides Med. 1115. Καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος Στείχοντ' ὀπαδῶν. et sic alibi. Sed vereor ut sine articulo dixisse potuerit ὀπαδῶν Ἱππολύτου τόνδε. Persona Ἡμιχόρου, huic versui vulgo præfixa, in Codice A. recte omittitur. ὀπαδῶν habuisse videtur X. Π. 1866.

1148. Ultimæ syllabæ accusativorum Θησέα, Ὀρφέα, βασιλέα, &c. a nominibus in εὺς, apud Atticos *plerumque* producuntur, analogiam secutæ genitivorum in έως; neque id vero *semper*, quod aiunt Clarkius ad Hom. Iliad. A. 265. et Heathius. Corripitur enim vocalis in φονέα, in Hec. 876. Electr. 599. 763. duas alias exceptiones apud Comicos habet Porsoni Nota ad Hec. 876. Pejus autem erravit Barnesius, syllabam producendam esse arbitratus scribendo Ὀρφεᾶ supra v. 957. Loca veterum Grammaticorum ad hanc rem spectantia citantur in Notis ad Mœrin p. 192. Tantum notent tirones, poetas nonnunquam horum casuum duas ultimas syllabas, versu cogente, in unam contraxisse: quod in genitivis Θησέως, Ἐρεχθέως, Αἰγέως factum esse

εὕροιμ' ἄν, ὦ γυναῖκες; εἴπερ ἴστ', ἐμοὶ
σημήνατ'· ἆρα τῶνδε δωμάτων ἔσω;
ΧΟ. ὅδ' αὐτὸς ἔξω δωμάτων πορεύεται.
ΑΓ. Θησεῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον
σοί, καὶ πολίταις, οἵ τ' Ἀθηναίων πόλιν
ναίουσι, καὶ γῆς τέρμονας Τροιζηνίας.
ΘΗ. τί δ' ἐστί; μῶν τις ξυμφορὰ νεωτέρα
δισσὰς κατείληφ' ἀστυγείτονας πόλεις;
ΑΓ. Ἱππόλυτος οὐκέτ' ἐστίν, ὡς εἰπεῖν ἔπος·
δέδορκε μέντοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς.
ΘΗ. πρὸς τοῦ; δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος,

videmus v. 10. 522. 1098. 1278. In accusativis autem Phœn. 927. Σφάξαι Μενοικέα τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάτρας. 1181. Ὁρῶ δὲ Τυδέα καὶ παρασπιστὰς πυκνούς. Idem monuit Clarkius. τόνδε Θησέα et mox πορεύομαι Flor. utrumque male.

1149. Hunc v. cum sequentibus adhibuit X. Π. 1860.

1155. X. Π. 1867.

1157. Vid supra 778. ὡς εἰπεῖν ἔπος *ut verbo dicam.* Vv. 1157-8. habet X. Π. 649. 650.

1158. "*Eustath. ad Il.* Θ. p. 699, 40=580, 52." R. P. Citat Eustathius δέδορκε φῶς ὡς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς, monens hanc locutionem, et Sophocleam Œd. T. 961. Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή, sumptas esse ἐκ τοῦ ῥέπειν θανασίμως τὰ τοῦ Διὸς τάλαντα.

1159. Tanquam si dixisset Nuncius θνήσκει vel ὄλωλε, interrogat Theseus πρὸς τοῦ; Hec. 767. Θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου τυχών; δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος; *Num hostis factus erat aliquis—?* Locutiones huic similes adamasse videntur Tragici. Nonnunquam adjungitur dativus. Vid. Abresch. ad Æsch. Prom. 121. Valcken. ad Phœn. 482. Hujus formulæ exempla quædam nos citasse non moleste ferent Lectores. Prom. 121. τὸν πᾶσι θεοῖς Δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ'. i. e. *factum omnibus Divis invisum.* Phœn. 20. Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος. 489. δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολών. 1577. δι' ὀδύνας ἂν ἔβας. Orest. 747. διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι, *metuo.* Androm. 174. διὰ φόνου δ' οἱ φίλτατοι Χωροῦσι. 416. Καὶ πατρὶ τῷ σῷ διὰ φιλημάτων ἰών, *patrem osculatus.* Ista dedit Valck. ad Phœn. 482. (489. Pors.) Addas

ὅτου κατῄσχυν' ἄλοχον, ὡς πατρὸς, βίᾳ;
ΑΓ. οἰκεῖος αὐτὸν ὤλεσ' ἁρμάτων ὄχος,
ἀραί τε τοῦ σοῦ στόματος, ἃς σὺ σῷ πατρὶ
πόντου κρέοντι παιδὸς ἠράσω πέρι.
ΘΗ. ὦ θεοί, Πόσειδόν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ,
ὀρθῶς ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων.
πῶς καὶ διώλετ' εἰπέ· τῷ τρόπῳ δίκης
ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον αἰσχύναντ' ἐμέ;

ejusdem fabulæ 395. διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα, quod exponit Schol. ποθῶ. Med. 868. Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην. vertente Abreschio, *conviitiis in memet grassata sum.* Soph. Œd. C. 905. Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον, ἧς οὐδ' ἄξιος.

1160. ἐκ πατρὸς Ald. βία Lasc.

1161. ἁρμάτων ὄχος *currus vehiculum.* Eadem est periphrasis in Phœn. 1206. Iph. T. 390. ἅρματος A. ὤλεσεν Lasc. qui supra v. 1154. planissime contra metrum, ναίουσιν.

1162. Hunc versum, ob literam σ crebro repetitam, notavit Marklandus ad Iph. T. 1068. quanquam sæpius repetitur in hujus fabulæ v. 839. Τῆς σῆς στερηθεὶς φιλτάτης ὁμιλίας. 866. Τῆς οὐκέτ' οὔσης τῆσδε προσσαίνουσί με. nec parcius in vv. 501. 906. et pluribus aliis. Protulit ille ingrati istius vitii exempla; Med. 476. Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι. Iph. A. 1221. Ion. 386. Andromed. ap. Suid. v. εἴσῃ. Soph. Œd. T. 425. Ἃ σσ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. (Ita pro Ἅ σ' ἐξισώσει— legit Porsonus in Advers. p. 237.) Notum est Tragicum nostrum hoc nomine a Comicorum aculeis exagitatum fuisse. De sigmatismo Euripideo insignis est nota Porsoni ad Med. 476. τοῦ perperam omittunt Lasc. Ald.

1163. κρέων pro Homerico κρείων adhibuisse Euripidem observavit Eustath. ad Il. Δ. p. 500, 8=381, 37. Legitur illa forma in Electr. 1271. Πόντου κρέοντος. in Æsch. Suppl. 583. et non raro apud Pindarum.

1164. Copula deest in Ald.

1165. Reiskius ὀρθῶς cum præcedentibus connectit: et ita Markland. Valck. Brunck.

1166. πῶς καὶ διώλετ' εἰπέ; de hac constructione videas notata supra ad v. 91.

1167. Hæc bis attigit Eustathius, ad Il. Γ. p. 381, 22=288, 41. et ad Il. Δ. p. 501, 22=322, 33. In utroque loco docet ῥόπτρον denotare ῥόπαλον, vel πάγη, i. e. *laqueus*; ῥομφαία, εἶδος ξίφους; vel etiam

ΑΓ. ἡμεῖς μὲν ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας
ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας,
κλάοντες· ἦλθε γάρ τις ἄγγελος λέγων,
ὡς οὐκ ἔτ' ἐν γῇ τῇδ' ἀναστρέψοι πόδα
Ἱππόλυτος, ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων.
ὁ δ' ἦλθε ταὐτὸν δακρύων φέρων μέλος

ἐπίσπαστρον, κρίκον θύρας, citans Lysiæ Orat. in Andocidem, ἔδησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥοπτροῦ τοῦ ἱεροῦ. Similia habet Schol. Existimat autem Valckenaerius per ῥόπτρον significasse Euripidem *paxillum in decipula*, quo moto irretiuntur animalia aut retinentur: in hoc enim sensu vocem ab Archilocho adhibitam fuisse auctor est Etymologus M. p. 715, 44. Sic quoque Hesychius Ῥόπτρον· ῥόπαλον, ἢ τὸ ἀποκαταπίπτον τῆς παγίδος, καὶ συλλαμβάνον. De hac voce nonnulla eodem pertinentia notavit Blomfieldius; " Suidas Ῥόπτρον· ῥόπαλον, ἢ παγὶς, ἢ τιμωρία, huc respiciens. Quæ habet Eustathius ex Lysia, habent etiam Photius et Suidas, sed plenius Harpocratio, qui citat Aristophanis Amphiaraum, et Xenophon. Hellen. VI. Pollux VII. 26. ὁ δὲ ἐν ταῖς μείζοσι πάγαις πάτταλος, ῥόπτρον. eadem habet X. 34." Ceterum ἔπεσε pro ἔπαισε habet utraque Eustathii editio ad Il. Δ. αἰσχύναντ' ἐμὲ, pro αἰσχύναντά με e duobus Codd. recepit Brunckius.

1169. Huc respexit Eustath. ad Il. Θ. p. 696, 57=577, 13. Vid. supra v. 109.

1171. ἀναστρέφοι Ald. ἀναστρέψει E. P. Lasc. scilicet errore pro ἀναστρέψοι, quod e duobus MSS. B. D. receperunt Musgr. Valck. Brunck.

1172. " Ἱππόλυτος, ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων. *injuria Valckenaerius et Musgravius MS. Parisiensis lectionem* τλήμονος *præferunt. Bacch.* 1350. δεδόκται, πρέσβυ, τλήμονες φυγαί. *Electr.* 233. Ποῦ γῆς ὁ τλήμων τλήμονας φυγὰς ἔχων; *qui locus satis Hippolyti versum contra Valckenaerium defendit.* 508. Ἢ τὰς Ὀρέστου τλήμονας φυγὰς στένεις;" R. P.

1173. Vulgo ταὐτὸν, ut supra v. 273. Olim equidem edideram cum Valckenaerio et Brunckio lectionem MSS. A. Fl. ταὐτὸ, unde iambum pro spondeo lucrabamur. Nunc autem intelligo, perpaucos esse apud Tragicos versus, qui hanc formam requirant. Satius igitur veterem lectionem revocare. Pro φέρων varia est lectio in A. Lasc. ἔχων. Fl. ἔχον. Vid. supra v. 883.

ἡμῖν ἐπ' ἀκταῖς· μυρία δ' ὀπισθόπους
φίλων ἅμ' ἔστειχ' ἡλίκων θ' ὁμήγυρις.
χρόνῳ δὲ δή ποτ' εἶπ', ἀπαλλαχθεὶς γόων·
τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον πατρὸς λόγοις·
ἐντύνεθ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους,
δμῶες, πόλις γὰρ οὐκ ἔτ' ἔστιν ἥδ' ἐμοί.
τοὐνθένδε μέντοι πᾶς ἀνὴρ ἠπείγετο,
καὶ θᾶσσον, ἢ λέγοι τις, ἐξηρτυμένας
πώλους παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐστήσαμεν·
μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος,

1174. μυρίων δ' P. Lasc. Sed rectius dicitur μυρία δ' ὀπ. ut supra v. 54. Πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους Κῶμος λέλακεν. Brunckius, non monito lectore, scripsit ἡμῖν· ἐπ' ἀκταῖς μυρία δ' ὀπισθόπους.

1175. Vulgo ἡλίκων ὁμήγυρις. Dudum suspicatus eram ἡλίκων θ' ὁ. propter Med. 248. Ἢ πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἥλικας τραπείς. et hanc conjecturam, cum a Marklando in Nota MSta, et ab aliis confirmatam videam, tandem in textum assumpsi.

1176. ἀποπλαγχθεὶς D.

1177. X. Π. 1124. πιστέον Fl.

1178. ἐντύναθ' A. Fl. quos sequitur Brunckius.

1179. ἥδε μοι vulgo. correxit Brunck.

1181. λέγει Ald. λέγοι e MSS. A. E. Fl. P. et Lasc. restituit Musgravius.

1183. Euripides in Phaethonte apud Longin. περὶ ὕψους XV. Ταῦτ' ἀκούσας εἶτ' ἔμαρψεν ἡνίας, quod male sollicitavit Toupius, legendo χέρσ' ἔμ. ἡ. vocalem istam in dativo plurali non elidunt Tragici. De εἶτα inter participium et verbum posito dictum est ad v. 700. De propria vocis ἄντυξ significatione vid. supra ad v. 1131. Quid esset ἄντυξ ἅρματος exponit Hemsterhusius ad Lucian. Tom. I. p. 279. allatis Scholiis ad Hom. Il. E. 262. 728. unde patet ἄντυγα fuisse orbiculum summæ curuli sellæ additum, eamque cingentem. Hujus autem cacumini vel lateri, si consistere currum oporteret, habenæ circumligabantur. sic Il. E. 262. ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας. qui locus apprime huc facit. Geminæ vero nonnunquam erant ἄντυγες, ut in Junonis curru, Il. E. 728. δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσι. ubi Scholiasta Venet. Ἄντυγες· τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμίκυκλα, ἔνθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται.

αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδα·
καὶ πρῶτα μὲν θεοῖς εἶπ', ἀναπτύξας χέρας·
Ζεῦ, μηκέτ' εἴην, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ·
αἴσθοιτο δ' ἡμᾶς ὡς ἀτιμάζει πατὴρ,

1184. Vertendum, *postquam pedem* (sc. *in curru*) *cum calceis defixerat*. Versum laudant Etymol. M. p. 135, 12. Eustath. ad Il. E. p. 559, 22=456, 20. indicante Valckenaerio, qui perperam, mea quidem sententia, sequitur Eustathium et Scholiastam, intelligentes ἀρβύλαι de parte currus, in qua stabat auriga: talem enim vocis significationem prorsus ignorasse videntur veteres. Ellipsis præpositionis σὺν cum alias apud Græcos, tum præsertim addito dativo pronominis αὐτὸς, frequentata est. infra 1336. τούς γε μὴν κακοὺς Αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν. Hujus formulæ antiquissima præbet exempla Homerus Il. Θ. 24. Αὐτῇ κὲν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσσῃ. Λ. 698. Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν. Υ. 481. Ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας, Τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε. Herod. VI. 32. τὰς πόλιας ἐνεπίμπρασαν αὐτοῖσι τοῖσι ἱεροῖσι. et sic alibi: quoniam vero Atticis constructio ista maxime usitata est, quædam horum loca describere non pigebit. Æsch. Prom. 227. Ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθὴς Κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον, Αὐτοῖσι συμμάχοισι. 1082. χθόνα δ' ἐκ πυθμένων Αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι. Soph. Aj. 25. Ἐφθαρμένας γάρ ἀρτίως εὑρίσκομεν Λείας ἁπάσας, καὶ κατηναρισμένας Ἐκ χειρὸς, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις. Sophocl. ap. Strab. IX. p. 612. Αὐτοῖς ὅπλοισι καὶ τετρωρίστῳ δίφρῳ. Eur. Orest. 1528. ἥτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο; Med. 165. Suppl. 927. Iph. A. 534. Ἐλθόντες, αὐτοῖς τείχεσιν Κυκλωπίοις Ξυναρπάσουσι, καὶ κατασκάψουσι γῆν. Ejusdem fabulæ v. 423. corrigit Porsonus Αὐτοῖσι πώλοις, et in Cyclop. 705. Αὐτοῖσι συνναύταισι pro vulgato σὺν ναύταισι. Bacch. 1133. de Bacchis Penthei membra discerpentibus, ἔφερε δ' ἡ μὲν ὠλένην, Ἡ δ' ἴχνος αὐταῖς ἀρβύλαις. *ferebat autem hæc ulnam, illa pedem cum calceis.* ob hunc locum nolui mutare in versu Hippolyti vulgatum πόδα in πόδας, quod habent E. P. Lasc. et nuperi editores. πόδα citant Etymol. et Eustath. Adde Arist. Eq. 3. 7. Ran. 560. Vesp. 170. 1449. Pac. 1288. Si plura hujusmodi exempla velit lector, quærat apud Lamb. Bos. Ellips. Græc. p. 745. ed. Schaef. Hæc de solenni formula idcirco monuimus, quod in nostri loci interpretatione hæserant Viri docti.

1185. Respexit Eustath. ad Il. Δ. p. 505, 9=385, 40. Ἀναπτύξας χεῖρας, εἰς εὐχὴν δηλαδὴ, κατὰ τὴν τραγῳδίαν· ὅπερ Ὅμηρος Ἀνασχεῖν χεῖρας φησί.

ἤτοι θανόντας, ἢ φάος δεδορκότας.
κἂν τῷδ' ἐπῆγε κέντρον εἰς χεῖρας λαβὼν
πώλοις ὁμαρτῇ· πρόσπολοι δ' ὑφ' ἅρματος
πέλας χαλινῶν εἱπόμεσθα δεσπότῃ,
τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας ὁδόν.

1189. "*Flagellum* κέντρον dixit Ὁμηρικῶς. ad κέντρον adscribitur in Par. Cod. μάστιγα. Homero dicitur Archilochus κέντρῳ ἐπισπέρχων, Il. Ψ. 430. et Trojani aliique κέντορες ἵππων, ipsi etiam equi *flagello morigeri*, κεντρηνεκέες. In Il. Θ. v. 392. Eustath. p. 608, 26. τὸ Μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετο ἵππους, explicat, ἐμάστιξεν· Εὐριπίδης δ' ἂν εἴποι, κέντρον ἐπῆγεν ἵπποις." Valck. Eustathius etiam ad Il. E. p. 557, 36=423, 22. cum Homericis Μάστιξεν δ' ἐλάαν, et Νώτῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, confert Nostri Phœn. 181. Ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα Καὶ σώφρονα πώλοις Μεταφέρων ἰθύνει. ubi Scholiasta κέντρα, μάστιγας. Herc. F. 947. δίφρου τ' εἰσέβαινεν ἄντυγα, Κἄθεινε, κέντρον δῆθεν ὡς ἔχων χερί. ita enim corrigendum puto e Dion. Chrys. XXXII. p. 391. C. a Valck. indicato.

1190. ὁμαρτῇ cum sequentibus conjungunt Reiskius, Marklandus, alii. Hesych. ὁμαρτῆ· ὁμοῦ. Aldus ὁμαρτῇ, probante Elmsleio ad Heraclid. 139. ἐφ' ἅρματος E. P. ἐμφ' ἅρματος Fl. ἐφ' ἅρματι A.

1192. Adverbium εὐθὺ, *recta ad*, cum genitivo, præpositionis instar, sæpissime usurparunt Attici. Aristoph. Av. 1421. Μῶν εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ; Pac. 819. Ὡς χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ' εἰθὺ τῶν θεῶν. Nub. 162. Sed nihil opus est rei omnibus notissimæ exempla congerere: quorum tamen abunde est apud Hemsterhus. ad Lucian. Tom. I. p. 437. Valck. Animadv. ad Ammon. p. 90. Ruhnken. ad Timæum p. 127. Tetigerunt etiam Wesseling. in Diod. Sic. Tom. I. p. 126. Toup. in Suid. Tom. I. p. 201. Euripidem vero reprehendit Grammaticus aliquis, cujus commentum descripsit Photius v. εὐθὺ Λυκείου, quod εὐθὺς pro εὐθὺ adhibuerit. Eodem nomine ab Ammonio inculpatur Menander in Δυσκόλῳ, cujus ultima verba sic forsan legenda; πᾶς δ' Ἐλευθερῶν Ἄπηλθεν εὐθὺς, ὡς τάχος. Phrynichus quidem p. 24. εὐθὺ μὲν γὰρ τόπου ἐστὶν, εὐθὺς δὲ χρόνου. et negant alii Grammatici εὐθὺς de *loco* recte dici posse. Credo tamen Euripidem et Menandrum in hoc usu vetustioris linguæ indolem sectatos fuisse: eadem enim ratio est vocum ἰθὺς et ἰθὺ, quorum prius fere semper adhibuit Homerus cum genitivo conjunctum. Il. M. 106. Βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν. Φ. 540. Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο— Φεῦγον. Apud Herodotum autem

ἐπεὶ δ' ἔρημον χῶρον εἰσεβάλλομεν,
ἀκτή τις ἐστὶ, τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς,
πρὸς πόντον ἤδη κειμένη Σαρωνικὸν,
ἔνθεν τις ἠχὼ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διὸς,
βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φρικώδη κλύειν·
ὀρθὸν δὲ κρᾶτ' ἔστησαν οὖς τ' ἐς οὐρανὸν
ἵπποι· παρ' ἡμῖν δ' ἦν φόβος νεανικὸς,
πόθεν ποτ' εἴη φθόγγος· εἰς δ' ἁλιῤῥόθους
ἀκτὰς ἀποβλέψαντες, ἱερὸν εἴδομεν

ἰθὺ in hac constructione satis frequens est. IV. 89. ἔπλεε ἰθὺ τοῦ Ἴστρου. VI. 95. ἰθὺ τοῦ τε Ἑλλησπόντου καὶ τῆς Θρηΐκης. Ceterum κἀπιδαυρίαν Cod. Fl. καὶ Ἐπιδαυρίαν Photius. Mirum est tam apertam mendam amplexos esse Valckenaerium et Brunckium.

1194. Recte vertunt Heath. et Valck. τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς *ultra hanc regionem.* In isto sensu non raro adhibetur ἐπέκεινα. Æsch. Suppl. 265. Πίνδου τε τἀπέκεινα.

1195. ἥδε pro ἤδη male conjecit Marklandus. κειμένην A. Σαῤῥωνικὸν et Σκείῤῥωνος v. 1203. Lasc. Σαρδονικὸν vitiose Fl. Citat Valck. Callimach. Hymn. in Delum 41. Πολλάκι σ' ἐκ Τροιζῆνος, ἀλιξάντοιο πολίχνης, Ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε, Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου, Ναῦται ἐπεσκέψαντο. Idem Æschylo fuit Σαρωνικὸς πορθμὸς, Agam. 314.

1196. ὡς φωνὴ Διὸς Ald. βροντὴ ex omnibus Codd. et Lasc. reposuit Musgravius, recte conferens Æsch. Prom. 1029. βροντήμασι Χθονίοις κυκάτω πάντα καὶ ταρασσέτω. Eur. Electr. 753. ὥστε νερτέρα βροντὴ Διός. Aristoph. Av. 1760. Ὦ χθόνιαι βαρυαχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα βρονταὶ, Αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει.

1198. ὀρθόν τε vulgo. ὀρθὸν δὲ Valck. ex A. Fl.

1199. φόβος νεανικὸς, *timor vehemens.*

1201. Noster Cycl. 264. ἱερὰ κύματα. Hesychius, Eustath. ad Il. K. p. 789, 11=702, 43. aliique Grammatici exponunt ἱερὸν, μέγα, quam interpretationem huic loco plerumque donant Viri docti. In hoc quidem sensu Homeri ἱερὸς ἰχθὺς (Il. Π. 407.) intelligunt Hesych. Suid. Etymol. M. et omnes fere veteres glossographi. Dubito an recte conferatur Virgilianum, *Auri sacra fames.*

1202. Adumbratum est ab Homerico, Il. Δ. 442. Ἥτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐταρ ἔπειτα Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη. observante

κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον· ὥστ' ἀφῃρέθη
Σκείρωνος ἄκρας ὄμμα τοὐμὸν εἰσορᾷν·
ἔκρυπτε δ' Ἰσθμὸν, καὶ πέτραν Ἀσκληπιοῦ·
κἄπειτ' ἀνοιδῆσάν τε, καὶ πέριξ ἀφρὸν
πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι,
χωρεῖ πρὸς ἀκτὰς, οὗ τέθριππος ἦν ὄχος.

Eustathio ad Il. Δ. p. 495, 27=378, 3. ubi vitiose citatur οὐρανόν. στηρίζον explicat Eust. per ἐγγίζον. Hesychius etiam στηρίξαι· ἐγγίσαι. Supplendum est ἑαυτὸ, ut in locis a Valckenaerio laudatis, Bacch. 970. Ὥστ' οὐρανῷ στηρίζον εὑρήσεις κλέος. 1080. πρὸς οὐρανὸν, Καὶ γαῖαν ἐστήριζε φῶς σεμνοῦ πυρός. Thucyd. II. p. 128, 92. ὅποτε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι.

1203. ἄκρας emendatio est Luzacii, ut videtur, Exerc. Acad. p. 57. pro ἀκτὰς, quod habent omnes Edd. et MSS. confirmat Scholiasta, ὥστε μηκέτι καθορᾷν ἡμᾶς τὸ ὄρος τοῦ Σκείρωνος. Latinus Tragicus legisse videtur ἄκρας, cum hæc Euripidis exprimeret; Senec. Hippol. 1022. *Latuere rupes, numen Epidauri Dei, Et scelere petræ nobiles Scironides, Et quæ duobus terra comprimitur fretis.* Vide supra v. 983. Σκειρωνίδες — πέτραι. et loca ibi citata. ἀκτὰς in hanc sedem a v. 1201. vel 1207. illatum esse potuit.

1205-6. Vertit Valck. *in altum consurgens, et magno cum fremitu concitans spumas, circumquaque flatu marino pulsas.* καχλάζειν eximie dictum est de fluctibus in terram ruentibus. Hesych. καχλάζει· ψοφεῖ, et mox κιχλίζει, ἀθρόως γελᾷ, τετάρακται· γέγονε δὲ ἀπὸ τῶν κυμάτων· φλεγμαίνει, βράττει. Pariter Suidas, Photius, alii. Optime vero vocem exponit Etymol. M. p. 494. citatus a Stanleio ad Æsch. Theb. 118. ubi Κῦμα γὰρ περὶ πτόλιν Δοχμολόφων ἀνδρῶν Καχλάζει πνοαῖς Ἄρεος ὀρόμενον. Derivat Etymologus—ὁ γὰρ ἦχος τοῦ κύματος ἐν τοῖς κοιλώμασι τῶν πετρῶν γινόμενος, δοκεῖ μιμεῖσθαι τὸ κάχλα, κάχλα: respiciens ad Apollon. Rh. II. 572. ὑψόθι δ' ὄχθης Λευκὴ καχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνη. Idem IV. 943. ἀμφὶ δὲ κῦμα Λαβρὸν ἀειρόμενον πέτραις ἐπὶ καχλάζεσκεν. Theocr. Idyll. VI. 11. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει Ἄσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν. quocum Valck. comparat Catull. LXIII. 273. *leni et resonant plangore cachinni.* Attius, *Excita saxis sæva Celæno Crepitu clangente cachinnat.* Lapilli, quibus illiduntur fluctus, dicti sunt καχληκες. teste Suida, Κάχληκες· λίθακες ἐν τοῖς ὕδασι.

αὐτῷ δὲ σὺν κλύδωνι καὶ τρικυμίᾳ
κῦμ᾽ ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας·
οὗ πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος πληρουμένη
φρικῶδες ἀντεφθέγγετ᾽· εἰσορῶσι δὲ
κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο.
εὐθὺς δὲ πώλοις δεινὸς ἐμπίπτει φόβος·
καὶ δεσπότης μὲν, ἱππικοῖσιν ἤθεσι
πολὺς ξυνοικῶν, ἥρπασ᾽ ἡνίας χεροῖν,
ἕλκει δὲ, κώπην ὥστε ναυβάτης ἀνὴρ,
ἱμᾶσιν εἰς τοὔπισθεν ἀρτήσας δέμας·
αἱ δ᾽, ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις,
βίᾳ φέρουσιν, οὔτε ναυκλήρου χερὸς,

1208. τρικυμίᾳ. De hac voce consulas Blomfieldii Glossarium ad Æsch. Prom. 1051.

1209. pro ἄγριον Fl. habet ἀγαῖον: et ex ista vitiosissimi Codicis corruptela excogitavit Is. Vossius Αἰγαῖον, Gronovius Αἰγαίου: frustra.

1211. ἀντεφθέγξατ᾽ Fl. X. Π. 857. sed alterum verius puto: tempus enim imperfectum durationem istius mugitus reboantis denotat.

1212. Vertendum, ***nobis vero intuentibus, immanius spectaculum videbatur, quam ut oculi sustinere possent***. δεργμάτων exhibent Edd. et MSS. omnes, quibuscum facit X. Π. 896. ubi ὀμμάτων: explicat enim Hesych. δεργμάτων· ὄψεων, ὀμμάτων. Sed hac voce mire offensi sunt Valckenaerius et Musgravius, quorum ille δειμάτων, hic φθεγμάτων proposuit. Sed istæ conjecturæ ab omni specie veritatis abhorrent, et, nisi a viris doctissimis profectæ essent, frigidæ et insulsæ videri poterant.

1214. ἱππικοῖς ἐν ἤθεσι vulgo. Valckenaerii emendationem ἱππικοῖσιν, post Brunckium, admisimus: postulatur enim dativus cum ξυνοικῶν. ἤθεσιν Lasc. qui et infra 1260. ὄμμασιν. Nos quidem, Porsoni judicium secuti, ν paragogicum in fine senarii non adscribimus, nisi sequens versus a vocali incipiat.

1218. γναθμοῖς, quod exhibet unus Codex A. ediderunt Valck. et Brunck. Habet Æschylus Theb. 213. πυριγενετᾶν χαλίνων.

οὔθ᾽ ἱπποδέσμων, οὔτε κολλητῶν ὄχων
μεταστρέφουσαι· κεἰ μὲν εἰς τὰ μαλθακὰ
γαίας ἔχων οἴακας ἰθύνοι δρόμον,
προὐφαίνετ᾽ εἰς τοὔμπροσθεν, ὥστ᾽ ἀναστρέφειν
ταῦρος φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον.
εἰ δ᾽ εἰς πέτρας φέροιντο, μαργῶσαι φρένας,
σιγῇ πελάζων ἄντυγι ξυνείπετο
εἰς τοῦθ᾽, ἕως ἔσφηλε, κἀνεχαίτισεν,
ἀψῖδα πέτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος.
ξύμφυρτα δ᾽ ἦν ἅπαντα· σύριγγές τ᾽ ἄνω

1221. Schol. καὶ εἰ μὲν εἰς τὰ ἁπαλὰ καὶ ἰσόπεδα τὸν δρόμον ἐποίει, κ. τ. λ. Similiter Latinus Tragicus vertit, *Nunc æqua carpens spatia*.

1222. οἤηκας vulgo, quod Ionum est: correxit Valcken. Brunckius recepit εὐθύνοι pro ἰθύνοι e Cod. A. utrumque probum. Quod edidi, habent Lasc. Ald. et MSS. plerique.

1223. τὸ πρόσθεν A. Flor.

1224. τέτρωρον ὄχον hinc citat Eustath. ad Il. Γ. p. 427, 27=324, 36. comparans τέθριππον ἅρμα, quod apud Nostrum frequens est. Notandum est etiam Homericum τετράορος, perinde ac τέτρωρος adhibuisse Tragicos: Illud legitur in Suppl. 667. 675. (677. 685. Ed. Gaisf.) Helen. 729. Soph. Trach. 508. τετραόρου φάσμα ταύρου. Dicitur ὄχος pro ipsis equis, ut ὄχημα infra v. 1352. Virg. Georg. III. 91. *Martis equi bijuges, et magni* CURRUS *Achillei.*

1225. πέτραν A. Flor.

1227. ἀναχαιτίζειν proprie de equo dicitur, qui se arrectum tollens, atque adeo jubam rejiciens, equitem effundit. Hinc Harpocratio, Hesychius, et Suidas exponunt ἀνεχαίτισεν· ἀνέτρεψεν. In Bacch. 1072. Bacchus Penthea in ramo abietis collocabat, φυλάσσων μὴ ᾽ναχαιτίσειέ νιν. Demosth. Olynth. B. p. 20, 26. Reisk. ὅταν δὲ ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις, ὥσπερ οὗτος, ἰσχύσῃ, ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσεν.

1228. Brunckius post προσβαλὼν distinctionem ponit, ut sit κἀνεχαίτισεν ἐξ ὀχήματος. ἀψὶς, ***rotæ circulus***. Hesych. ἀψῖδες· τὰ κύκλα τῶν τροχῶν, αἱ περιφέρειαι, ἢ καμάραι. De Solis curru dicitur in Ion. 88. Παρνασιάδες δ᾽ ἄβατοι κορυφαὶ Καταλαμπομένην τὴν ἡμέραν Ἀψῖδα βροτοῖσι δέχονται.

1229. 1230. Hæc afferens Eusta-

τροχῶν ἐπήδων, ἀξόνων τ' ἐνήλατα.
αὐτὸς δ' ὁ τλήμων, ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς,
δεσμὸν δυσεξήνυστον ἕλκεται δεθεὶς,
σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα,
θραύων δὲ σάρκας, δεινὰ δ' ἐξαυδῶν κλύειν·
στῆτ', ὦ φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τεθραμμέναι,
μή μ' ἐξαλείψητ'· ὦ πατρὸς τάλαιν' ἀρά·
τίς ἄνδρ' ἄριστον βούλεται σῶσαι παρών;
πολλοὶ δὲ βουληθέντες, ὑστέρῳ ποδὶ
ἐλειπόμεσθα· χὡ μὲν, ἐκ δεσμῶν λυθεὶς
τμητῶν ἱμάντων, οὐ κάτοιδ' ὅτῳ τρόπῳ,
πίπτει, βραχὺν δὴ βίοτον ἐμπνέων ἔτι.

thius ad Il. E. p. 598, 29 = 455, 40. exponit σύριγγες per χοινικίδες, πλῆμναι. (Angl. *the naves.*) ἐνήλατα δὲ, τὰ ταῖς χοινικίσιν ἐμβαλλόμενα, ἢ πασσαλίσκοι κωλύοντες ἐξιέναι τὸν τροχόν· τὰ καλούμενα ἁμαξηδόνια. pro ἁμαξηδόνια, quam vocem habent quoque Scholia, correxit Valck. παραξόνια, e Polluce I. 145. τὸ κωλύον ἐκπίπτειν τὸν τροχὸν, ἐμπηγνύμενον τῷ ἄξονι, παραξόνιον. (Angl. *the linchpin.*) Pro ἐπήδων, quod habent Lasc. MSS. et Eustathius, dedit Aldus ἐπεπήδων, vitio typographico. Correxerunt Reiskius et Piersonus.

1231. Orestes in Soph. Electr. 746. Κἀξ ἀντύγων ὤλισθε, σὺν δ' ἑλίσσεται Τμητοῖς ἱμᾶσι.

1232. δυσεξήνυτος Lasc. Ald. cum MSS. et Eustath. ad Il. Γ. p. 384, 5 = 290, 42. Sed analogiæ convenit forma, quam monentibus Heathio et Valckenaerio reposui; Hom. Il. Π. 111. ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ. In Nostri Heracl. 964. ἄνυστον. Ceterum Glossa in Cod. A. explicat per δυσεξελίκτῳ.

1233. πρὶν πέτρας Ald. πρὸς πέτραις Codices A. B. Fl. Sed accusativo opus est. In re simili fingitur Orestes apud Soph. Electr. 752. Φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ Σκέλη προφαίνων. Ex his Euripideis suam de Hippolyti fatis narrationem imitando expressit Ovidius Metam. XV. 500—529. quem locum cum Tragici nostri descriptione conferant velim lectores.

1234. Legit Elmsleius θραύων τε.

1240. Legendum suspicor οὐκ ἔτ' οἶδ' ὅτῳ τρόπῳ.

1241. Sic. MSS. A. B. βραχεῖ

ἵπποι δ' ἔκρυφθεν, καὶ τὸ δύστηνον τέρας
ταύρου, λεπαίας οὐ κάτοιδ' ὅπου χθονός.
δοῦλος μὲν οὖν ἔγωγε σῶν δόμων, ἄναξ,
ἀτὰρ τοσοῦτόν γ' οὐ δυνήσομαί ποτε
τὸν σὸν πιθέσθαι παῖδ', ὅπως ἐστὶν κακός·
οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθείη γένος,
καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις

δὴ Fl. δὲ pro δὴ E. Lasc. βραχὺν βίοτον D. P. Ald.

1242. Terminationem θεν pro θησαν Æolibus et Doribus adsignat Etymol. M. v. ἤγερθεν. Frequentabant quidem Homerus, Pindarus, Theocritus, et alii Poetæ: Atticus autem Tragicus rarissima licentia adhibet. Editum erat ante Valckenaerium δύστηνον κάρα: is e MSS. A. Fl. dedit δύστηνον τέρας, comparans Nostri Orest. 992. Τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ὅποτ' Ἐγένετο τέρας ὀλοόν.

1243. Eustathius ad Il. Δ. p. 488, 18 = 372, 22. λεπαία χθὼν, τραγικῶς, ἡ ὀρεινή. huc respiciens. Extat idem epitheton in Nostri Iph. T. 324. Heracl. 395. ὅποι Fl. ὅπως Ald.

1245. τοσοῦτον οὐ δ. π. Lasc. Ald. et X. Π. 320. 1287. Particulam inseruerunt Valck. et Brunck. e MSS. A. Fl. et sic in secunda editione Musgravius, qui primum dederat τοσοῦτό γ'. Monuit Censor Promethei Edit. Blomfield. (*Edinb. Rev.* Vol. xvii. p. 239.) quem ferunt esse doctissimum Elmsleium, τοιοῦτο et τοσοῦτο rarissime apud Tragicos occurrere.

1246. Exempla similis constructionis congessit Kusterus ad Aristoph. Plut. 55.

1248-9. Vox πεύκην respicit ad tabellas Phædræ e ligno piceæ factas; quas eo nomine vocari testatur Eustath. ad Il. Z. p. 633, 22 = 490, 1. ubi de hoc loco fuse disputatum est. Ita quoque πεύκη est δέλτος in Iph. A. 39. Damm. Lex. Homeric. p. 2027. v. πεύκη. "Olim ante inventam chartam, fiebant ex hac arbore pugillares. Hinc Eur. Hipp. 1253.—Καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ (Cretensi, nam respicitur ad Phædram Cressam genere) γραμμάτων πλήσειέ τις Πεύκην. Ejusmodi pugillares vocabantur Athenis Ἄξονες, quia erant tabulæ oblongæ, plures simul, quæ superne ad communem axem convertebantur. ejusmodi tabella lignea oblonga vocabatur et τὸ πλαίσιον. ceterum superne, ubi isti libelli ad communem clavum convertebantur, fuere angustiores, inferne latiores. Unde ista pugillarium species lignea vo-

πεύκην, ἐπεί νιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταμαι.
ΧΟ. αἶ, αἶ· κέκρανται ξυμφορὰ νέων κακῶν,
οὐδ' ἔστι μοίρας τοῦ χρεὼν τ' ἀπαλλαγή.
ΘΗ. μίσει μὲν ἀνδρὸς τοῦ πεπονθότος τάδε,
λόγοισιν ἥσθην τοῖσδε· νῦν δ' αἰδούμενος
θεούς τ', ἐκεῖνόν θ', οὕνεκ' ἐστὶν ἐξ ἐμοῦ,
οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ', οὔτ' ἐπάχθομαι, κακοῖς.
ΑΓ. πῶς οὖν; κομίζειν, ἢ τί χρὴ τὸν ἄθλιον

cabatur ἡ δέλτος; ibid. 865. fuere ergo fere triangularia." τὴν ἐν Ἴδῃ πεύκην Eustath. ad Il. Λ. p. 832, 61 =766, 12.

1249. μιν vulgo. Sed Tragicam formam νιν exhibent A. Fl. sequentibus Valck. et Brunck. In Androm. 1139. vulgatur μιν. sed et ibi recte Lascaris νιν. Ex Hippolyto Καλυπτομένῳ desumptos esse credo Nostri versus apud Stobæum LXXXVI. p. 498, 14. p. 361. Grot. Τὸν σὸν δὲ παῖδα σωφρονοῦντ' ἐπίσταμαι, Χρηστοῖς θ' ὁμιλοῦντ', εὐσεβεῖν τ' ἠσκηκότα. Πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σώματος κακὸς Γένοιτ' ἄν; οὐδεὶς τοῦτό μ' ἂν πίθοι ποτε. Primum versum ita emendavit Piersonus Verisim. p. 138. Stobæus enim Τοσόνδε παῖδας σωφρονοῦν ἐπίσταμαι.

1250. Vulgo συμφοραί. Flor. ϗρέμαντι συμφυρᾷ. et v. 1252. τοῦ πεσόντος τόδε. Corruptissime idem Codex supra v. 1203. σκυθρωπὸς ἀκτάς. Equidem demum reposui ξυμφορὰ, monente Elmsleio. Singularis est κέκρανται.

1251. τὸ χρεὼν, *debitum fatum, necessitas*. Vox indeclinabilis est; Herc. Fur. 20. εἴθ' Ἥρας ὕπο Κέντροις δαμασθεὶς, εἴτε τοῦ χρεὼν μέτα. sic enim legendum monet Porsonus pro vulgato εἴτε του χρεὼν μέτα. Semper apud Nostrum articulum adsciscit. Vid. Iph. T. 1486. Helen. 1656. Fragm. Temen. ap. Stob. CXXIII. p. 617, 18.

1252. τόδε A. Fl.

1253. Prave Fl. τοῖσδ' ὁμοῦ μ' αἰδ. Hinc tamen conjiciebat Valck. ὅμως αἰδ. Conferri jubet Valck. Clytæmnestræ quædam in Soph. Electr. 766. et seqq.

1254. Altera copula deest in Lasc. Primam forsan omittendam censet Valckenaerius, et omittit Brunckius.

1255. ἐπάχθομαι A. B. D. ut sine Codicibus emendavit Piersonus Verisim. p. 69. pro vulgato ἀπέχθομαι. Flor. ἀπάχθομαι, unde corruptelæ initium deprehendas.

1256—9. Hos quatuor versus prave mutatos habet X. Π. 1281. seqq.

δράσαντας ἡμᾶς σῇ χαρίζεσθαι φρενί;
φρόντιζ'· ἐμοῖς δὲ χρώμενος βουλεύμασιν,
οὐκ ὠμὸς εἰς σὸν παῖδα δυστυχοῦντ' ἔσει.
ΘΗ. κομίζετ' αὐτὸν, ὡς ἰδὼν ἐν ὄμμασι
τὸν τἄμ' ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι λέχη,
λόγοις ἐλέγξω, δαιμόνων τε συμφοραῖς.

ΧΟ. σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα
καὶ βροτῶν ἄγεις, Κύπρι·
σὺν δ' ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν
ὠκυτάτῳ πτερῷ·
ποτᾶται δ' ἐπὶ γαῖαν,
εὐάχητόν θ' ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον·
θέλγει δ' Ἔρως, ᾧ μαινομένᾳ κραδίᾳ
πτανὸς ἐφορμάσῃ χρυσοφαὴς,
φύσιν ὀρεσκόων

1260. X. Π. 1475. Porsonus in Orest. 1018. e Manuscriptorum vestigiis edidit Οἴ ἐγὼ μάλ' αὖθις, ὥς σ' ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι Πανυστάτην πρόσοψιν ἐξέστην φρενῶν. adnotans; "Phrasis ab Homero Il. A. 587. (Μή σε, φίλην περ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι Θεινομένην) et alibi, ad alios poetas transiit, ut ad Theocr. IV. 7. (Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;) Noster Hipp. 1276. (1260)" Eadem formula legitur in Soph. Trach. 241. 748. et alibi.

1262. λόγοις τ' ἐλέγξω Flor.

1269. ἔρος et καρδία Lasc. Edidit Brunckius e Cod. Fl. μαινομέναν κραδίαν, perperam, ut opinor. Dativus pendet a verbo ἐφορμάσει.

1270. πανὸς Fl. ἐφορμάσει vulgo. ἐφορμάσῃ D. E. P. Fl. Lasc. et Schol. quod hodie prætuli, intellecta particula ἄν. χρυσοφανὴς Lasc.

1271. Vulgo editum erat ὀρεσκῴων, quæ forma Homerica est. Il. A. 268. Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, ubi Schol. τοῖς ἐν ὄρεσι διαιτωμένοις. Odyss. I. 155. Αἶγας ὀρεσκῴους. Homeri vocem similiter exponunt Hesych. Apollon. Lex. Etym. M.

σκυλάκων, πελαγίων θ',
ὅσα τε γᾶ τρέφει,
τὰν ἅλιος αἰθόμενος δέρκεται,
ἄνδρας τε· συμπάντων δε
βασιληΐδα τιμὰν, Κύπρι,
τῶνδε μόνα κρατύνεις.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

σὲ τὸν εὐπατρίδαν Αἰγέως κέλομαι
παῖδ' ἐπακοῦσαι·

aliique Grammatici, derivantes a κεῖαι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι. Extat autem δαιτὸς—ὀρεσκόων in Nostri Cyclop. 246. et ὀρεσκόων in hoc versu Lasc. Ald. Compositum esse credo ex ὄρεσι et κόοι, quod exponit Hesychius τὰ χάσματα τῆς γῆς, καὶ τὰ κοιλώματα.

1274. Vid. supra ad v. 527. Corruptam Codicum A. et Fl. lectionem αἰθομέναν in textum intulit Valckenaerius.

1275. Scripsit fortasse Euripides συμπάντων δὲ σὺ—. Hæc vocula excidit e versu Sophoclis Aj. 210. si in hoc loco inseratur, versus fiet Iambicus dimeter. Quod ad metra hujus cantilenæ attinet, operam dedi, ut versus, quantum fieri potest, eorundem sint generum, ac ceteri in hac fabula chorici, qualesque Euripides libenter conjunxisse videtur. Sunt igitur dochmiaci vv. 1266. 1271. 1273. Creticus, 1272. Ex iambica dipodia et dochmio constat v. 1263. qualis supra v. 862. Etiam vv. 1265. et 1267. sunt asynarteti communium formarum. Anapæstici vero vv. 1268. 1270. 1274. 1276. quales in Tragicorum melicis haud infrequentes sunt. Pherecrateus v. 1267. Reliquorum notissima sunt metra.

1276. Subauditur, ut opinor, præpositio κατά. Locutio autem ab Homero sumpta est, Il. Z. 193. Δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης.

1278. Novem superstitum fabularum Euripidis Deos vel Deas ad solvendum nodum in ultimo actu inducunt. Eæ sunt Orestes, Hippolytus, Andromache, Supplices, Iphigenia in Tauris, Bacchæ, Helena, Ion, Electra. Hoc vero meliore jure in Hippolyto, quam in ceteris, factum esse videtur. κέλλομαι Lasc.

1279. Miretur quis Dianam Thesea Ægei filium vocare hic et infra

Λητοῦς δὲ κόρη σ' Ἄρτεμις αὐδῶ·
Θησεῦ, τί τάλας τοῖσδε συνήδει,
παῖδ' οὐχ ὁσίως σὸν ἀποκτείνας,
ψευδέσι μύθοις ἀλόχου πεισθεὶς
ἀφανῆ; φανερὰν δ' ἔσχεθες ἄτην.

v. 1429. licet ipsa intra tantillum spatium (vv. 1311. 1314.) Neptunum illi patrem tribuat. Potius autem quam illud ex incuria Tragici evenisse statuamus, credibile est nomen Regis Atheniensis, patris scilicet professi, velut solennem titulum, additum esse. Sin voluerit duos Theseo patres, alterum mortalem, alterum immortalem, tribuere, uno certe exemplo se ipsum defendit Euripides: quippe passim in dramate Herculis Furentis, tum Jovis, tum Amphitryonis filius Hercules dicitur. Quæ ad Thesei parentes spectant congessit Meursius in Thes. c. i.

1280. αὐδᾷ vulgo. αὐδῶ e Cod. Fl. recepit Valckenaerius, recte: solebant enim Dii Euripidei, istiusmodi formulis nomen suum indicare. Orest. 1642. Φοῖβός σ' ὁ Λητοῦς παῖς ὅδ' ἐγγὺς ὢν καλῶ. Bacch. 1340. Ταῦτ' οὐχὶ θνητοῦ πατρὸς ἐκγεγὼς, λέγω Διόνυσος, ἀλλὰ Ζηνός. Helen. 1663. δισσοὶ δέ σε Διόσκοροι καλοῦμεν.

1281. Hunc versum imperite sollicitavit Valck. scribens σύ γ' ἤδη pro συνήδη: sed hoc recte defendit Brunckius allata Glossa ex Cod. A. συνήδη, ἀντὶ τοῦ ἤδη, 'Αττικῶς. Hesych. συνήδεται, ἐφήδεται. Rhes. 961. Οὐ μὴν θανόντι γ' οὐδαμῶς ξυνήδομαι. Addas Med. 136. Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι, Ἄλγεσι δώματος. ad quem locum Porsonus, "Hic locus Valckenaerii memoriam effugerat, cum in Rheso 961. ἐφήδομαι pro συνήδομαι reponere volebat. Sed hoc satis defendit Brunckius ad Hippol. 1295."

1284. Vulgo ἔσχες ἄταν, renuente metro. ἔχεις E. P. Male res cessit Musgravio et Valckenaerio emendantibus ἐπέβης et ἔχες. Melius conjecit Marklandus ἔσχεθες. Nos vero facillimam medelam, voces transponendo, post Brunckium adhibuimus. In superiore versu, eodem facto opus erat; veteres enim Editiones contra leges anapæsticorum habent πεισθεὶς ἀλόχου: sed ibi verum verborum ordinem servarunt tres MSS. A. B. D. Simili correctione in Æsch. Pers. 779. metrum sanandum esse arbitror; Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὢν νέος νέα φρονεῖ. lego φρονεῖ νέα. Infra v. 1295. Cod. Fl. habet τινὰ τρόπον, vetante metro. [Hodie equidem Marklandi emendationem in nostro versu omnino amplector: facillime librarii rariorem aoristi formam ἔσχεθες in ἔσχες mutare poterant. In Phœn. 419. ubi τίν' ἐπίνοιαν

πῶς οὐχ ὑπὸ γῆς τάρταρα κρύπτεις
δέμας αἰσχυνθείς;
ἢ πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον,
πήματος ἔξω πόδα τοῦδ' ἀνέχεις;
ὡς ἔν γ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οὔ σοι
κτητὸν βιότου μέρος ἐστίν.
ἄκουε, Θησεῦ, σῶν κακῶν κατάστασιν·
καίτοι προκόψω γ' οὐδὲν, ἀλγυνῶ δὲ σέ·
ἀλλ' εἰς τόδ' ἦλθον, παιδὸς ἐκδεῖξαι φρένα

ἔσχεθες senarium claudit, Aldus cum MSS. nonnullis exhibet ἔσχες. Hoc monuit Elmsleius, qui de forma ἔσχεθον videndus ad Heracl. 272.]

1285. πῶς δ' οὐχ Cod. Fl. et sic Valck. sed conjunctio abest a ceteris MSS. et Edd.

1287. Schol. μεταβιβάσας, μεταβαλὼν, μεταλλάξας ζωὴν, καὶ ἀλλοιωθεὶς εἰς ὄρνεον. Valcken. mallet πτηνὸν, citans Med. 1293. Δεῖ γάρ νυν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, Ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος.

1288. Pro vulgato τόνδ', olim emendaveram unius literæ mutatione τοῦδ'. Eandem conjecturam deprehendi inter lectiones quasdam e Gilberti Wakefieldii manu profectas, quas mecum communicavit Vir doctrina et humanitate spectabilis, ac de me nunquam non optime meritus, Robertus Hole. Similis est locutio in Æsch. Prom. 271. Ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα Ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς Πράσσοντ'. Nostri Heracl. 110. Καλὸν δέ γ' ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα. Fl. τῶν δ' et mox ἀπέχεις, quod habet etiam A. sed suprascripto ἀνέχεις.

1289. ὡς τοῖς ἀγαθοῖς Lasc. Ald. male. ὡς ἐν ἀγαθοῖς B. D. Schol. ὡς ἔν τ' ἀγαθοῖς A. Fl. quod vidit Musgravius corrigendum esse ὡς ἔν γ' ἀ.

1290. βίον Fl.

1291. Χ. Π. 259.

1292. Conf. Alcest. 1100. Τί δ' ἂν προκόπτοις, εἰ θέλεις ἀεὶ στένειν; *Quid autem profeceris?* De voce προκόπτειν notata sunt quædam supra ad v. 23. Credit Valckenaerius hæc, sive potius hinc expressa Menandrea, respexisse Terentium in Andr. I. i. 16. *atque aliquis dicat, nihil promoveris; Multum molestus certe ei fuero.*

1293. εἰς τόδ' omnes MSS. et Edd. cum Eustathio ad Il. A. p. 161, 45 = 122, 23. Placuit Barnesio ὡς τόδ'. Sed non usurpari

τοῦ σοῦ δικαίαν, ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνῃ,
καὶ σῆς γυναικὸς οἶστρον, ἢ, τρόπον τινὰ,
γενναιότητα· τῆς γὰρ ἐχθίστης θεῶν
ἡμῖν, ὅσαισι παρθένειος ἡδονὴ,
δηχθεῖσα κέντροις, παιδὸς ἠράσθη σέθεν.

ὡς pro εἰς vel πρὸς, nisi de personis, monuerunt, post alios, Valckenaerius et Porsonus ad Phœn. 1415.

1294. Reiskii conjecturam ἐπ' εὐκλείας probasse videtur Valck. Sed receptam recte defendit Brunckius, citans Procli Chrestomath. p. 9. (p. 384, 8. ed. Gaisf.) οἱ παλαιοὶ τὴν Ὑπὸ ἀντὶ τῆς Μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Schol. ad Pindar. Olymp. IV. 3. τῇ Ὑπὸ ἀντὶ τῆς Μετὰ καὶ Ὅμηρος κέχρηται· Δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων. Il. Σ. 482. Exemplum protulit Brunckius ex Hec. 355. Ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο. Addas Æsch. Agam. 1562. Καὶ καταθάψομεν Οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων. Soph. Electr. 630. Οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς Θῦσαί μ'; Vid. Valcken. ad Herod. p. 521. Deinde θάνοι Ald. θάνῃ A. B. D. Fl. Lasc. et sic Valck. Brunck. recte, ut opinor. Notissima quidem Dawesii regula est, Misc. Crit. p. 85. optativum cum particulis ὡς, ἵνα, ὅπως, ὄφρα, μὴ, verbis non nisi præteritæ significationis; subjunctivum verbis non nisi præsentis vel futuræ significationis subjungi. Observavit autem Porsonus ad Phœn. 68. hanc regulam non videri per omnia servasse Tragicos; conferens Hec. 1128—1133. Nonnunquam sane, licet præcedat verbum præteriti temporis, effectus tamen, qui petebatur, aut præsens est aut futurus; ideoque verbum subjunctivum postulatur. Cum igitur nondum mortuus esset Hippolytus, dixit Diana ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνῃ, *that he may die with a good reputation.* Alterum ὡς—θάνοι vertendum esset, *that he might die*—&c. De hac re subtilius disputavit Hermannus de Emend. Gramm. p. 208—214.

1297. παρθενείας conjecit Musgravius, quod respuit metri lex. παρθένειος ἡδονὴ citat Eustath. ad Il. Δ. p. 502, 31 = 383, 36. Utramque formam παρθένειος et παρθένιος usurparunt Tragici. Vide supra notata ad v. 307.

1298. δηχθεῖσα κέντροις MSS. et Edd. Objicit autem Valckenaerius, nusquam dixisse Euripidem ἔρωτι δηχθῆναι, nedum Amoris κέντροις δηχθῆναι, et hanc locutionem ab ejus seculi consuetudine alienam esse judicat. Scribendum igitur putat πληγεῖσα κέντροις, conferens v. 38. et exempla quædam satis obvia, in quibus leguntur ἔρωτι πληγεὶς, et *amore percussus.* Videtur autem Porsonus cogitasse de scribendo πληχθεῖσα κέντροις: hunc

γνώμῃ δὲ νικᾷν τὴν Κύπριν πειρωμένη,
τροφοῦ διώλετ' οὐχ ἑκοῦσα μηχαναῖς,
ἣ σῷ δι' ὅρκων παιδὶ σημαίνει νόσον·
ὁ δ', ὥσπερ ἦν δίκαιον, οὐκ ἐφέσπετο
λόγοισιν· οὐδ' αὖ, πρὸς σέθεν κακούμενος,
ὅρκων ἀφεῖλε πίστιν, εὐσεβὴς γεγώς.
ἡ δ', εἰς ἔλεγχον μὴ πέσῃ φοβουμένη,
ψευδεῖς γραφὰς ἔγραψε, καὶ διώλεσε
δόλοισι σὸν παῖδ', ἀλλ' ὅμως ἔπεισέ σε.

ΘΗ. οἴμοι.

ΑΡ. δάκνει σε, Θησεῦ, μῦθος, ἀλλ' ἕχ' ἥσυχος,
τοὐνθένδ' ἀκούσας, ὡς ἂν οἰμώξῃς πλέον.
ἆρ' οἶσθα πατρὸς τρεῖς ἀρὰς ἔχων σαφεῖς;

enim aoristum, in sequente notula, exemplis defendit. "πληχθεὶς *Schol. ad Aristoph. Av.* 1402. *Noster Tr.* 183. ἐκπληχθεῖσα. *Iph. T.* 177. σφαχθεῖσα. *Incert.* γαῖα μιχθήτω πυρί. *Eæis ap. Schol. Pind. Pyth.* IV. 35. μιχθεῖσα. ἐπιπληχθεὶς *Schol. Villois. ad Il.* Δ. 401. K. 233. Z. 111. *Stob.* p. 215, 22. *Philo Jud. Tom.* I. p. 245, 45. 2461, 1. 378, 30." R.P.

1302. οὖν pro ἦν Lasc. eandem varietatem notavimus supra v. 1016. ὡς ὥσπερ ὢν δίκαιος οὐκ ἐφείπετο Cod. A. ἐφέπετο Flor. Brunckius scripsit ὢν δίκαιος, et ἐφείπετο. Verius esset, ut opinor, ὥσπερ ἦν δίκαιος.

1306. ἔτευξε pro ἔγραψε A. et ita Brunckius, probante Valckenaerio; perperam, mea quidem sententia. γραφὰς ἔγραψε convenit usitato apud Græcos loquendi modo, quem, si quis alius, sectatus est Euripides. Ne longe quæramus, in hac fabula legimus ἐρῶσ' ἔρωτα v. 32. ἡμάρτηκεν ἁμαρτίαν v. 320. δῶρον δίδως v. 334. ἠράσθης ἔρον v. 337. εἰπεῖν ἔπος v. 1157. ἀραὶ ἃς ἠράσω v. 1162-3.

1310. οἰμώξῃ Ald.

1311. ἄρ' pro ἆρ', sublata interrogationis nota, Valckenaerius, cui nequeo assentiri. Vulgo σαφεῖς. ordinem mutavit Brunckius, secutus Codices A. Fl. σαφεῖς ἀρὰς supra v. 894. Ad quem locum Valck. attulit Cicer. de Off. I. 10. *nam si (ut in fabulis est) Neptunus, quod Theseo promiserat non fecisset, Theseus filio Hippolyto non esset orbatus: ex tribus enim optatis, ut scribitur, hoc erat tertium, quod de Hippolyti interitu iratus optavit; quo impetrato, in maximos luctus incidit.* Ibid. III. 25. Scholiasta ad v. 1345. εἰσὶ δὲ αἱ εὐχαὶ Θησέως πρὸς Ποσειδῶνα τρεῖς· πρῶτον, ἀνελθεῖν ἐξ Αΐδου· δεύτερον, ἐκ Λαβυρίνθου· τρίτον, Ἱππολύτου θάνατον. similia habet Schol. ad v. 894. unde autem ista didicerit, nescio. Vulgo ἐχθρόν τινα. Edidi ἐχθρῶν, quomodo certissime emendat Elmsleius, conferens vv. 318. 350. 822. 986. 1069.

1315. Vide supra ad v. 36.

1317. Conf. v. 1058. Οὐδ' ὅρκον, οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ μάντεων Φήμας ἐλέγξας, ἄκριτον ἐκβαλεῖς με γῆς; Anglice vertas πίστιν, *proof*. Monet Valck. in Attico foro quævis argumenta, quibus ad causam utebantur probandam, πίστεις dici.

1318. οὐκ ἤλεγξας A. Fl. μακρῷ χρόνῳ Fl.

1319. σκέψειν γ' ἔνειμας Lasc. Ald. Citat Eustathius ad Il. Δ. p. 488, 16 = 372, 20. οὐ μάντεως ὄπα ἔμεινας, οὐ χρόνῳ μακρῷ σκέψιν ἔνειμας, hunc locum notans ob similitudinem sonorum in vocibus ἔμεινας, ἔνειμας. Ed. Bas. habet σκέψειν, mendose. Equidem aliquando cogitabam de edendo σκέψεις ἔνειμας. Cum vero duo Codices A. Fl. habent σκέψιν παρέσχες, hoc potius in textum adsumendum judicavi: idem fecerat Brunckius.

1321. Dorica forma ὀλοίμαν in Editionibus erat Aldinam sequentibus, et γενοίμαν infra v. 1408. contra consuetudinem dialogi Tragici. Correxit Valck. ὄλωλα infeliciter conjecit Marklandus.

ὧν τὴν μίαν παρεῖλες, ὦ κάκιστε σύ,
εἰς παῖδα τὸν σόν, ἐξὸν εἰς ἐχθρῶν τινα.
πατὴρ μὲν οὖν σοι πόντιος, φρονῶν καλῶς,
ἔδωχ' ὅσονπερ χρῆν, ἐπείπερ ᾔνεσεν·
σὺ δ' ἔν τ' ἐκείνῳ κἀν ἐμοὶ φαίνει κακός,
ὃς οὔτε πίστιν, οὔτε μάντεων ὄπα
ἔμεινας, οὐδ' ἤλεγξας, οὐ χρόνῳ μακρῷ
σκέψιν παρέσχες, ἀλλὰ θᾶσσον, ἤ σ' ἐχρῆν,
ἀρὰς ἀφῆκας παιδί, καὶ κατέκτανες.

ΘΗ. δέσποιν', ὀλοίμην. ΑΡ. δείν' ἔπραξας, ἀλλ' ὅμως

ἔτ᾽ ἐστὶ καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν.
Κύπρις γὰρ ἤθελ᾽ ὥστε γίγνεσθαι τάδε,
πληροῦσα θυμόν. θεοῖσι δ᾽ ὧδ᾽ ἔχει νόμος·
οὐδεὶς ἀπαντᾷν βούλεται προθυμίᾳ
τῇ τοῦ θέλοντος, ἀλλ᾽ ἀφιστάμεσθ᾽ ἀεί.
ἐπεί, σάφ᾽ ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβουμένη,
οὐκ ἄν ποτ᾽ ἦλθον εἰς τόδ᾽ αἰσχύνης ἐγώ,
ὥστ᾽ ἄνδρα πάντων φίλτατον βροτῶν ἐμοὶ
θανεῖν ἐᾶσαι. τὴν δὲ σὴν ἁμαρτίαν,
τὸ μὴ εἰδέναι μὲν πρῶτον ἐκλύει κάκης·

1322. Hunc versum habet X. Π. 316. ἔνεστι καί σοι A. non male. συγγνώμην ἔχειν Fl. Vid. supra ad v. 116.

1323. Abundat ὥστε ante infinitivum, ut supra v. 702. in Suppl. 581 (591.) Οὔτοι μ᾽ ἐπαίρεις, ὥστε θυμῶσαι φρένας. Æsch. Prom. 347. Choeph. 540. Κρίνω δέ τοι νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν. Soph. Phil. 656. Ἆρ᾽ ἐστὶν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν; Electr. 1454. Πάρεστ᾽ ἄρ᾽ ἡμῖν ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν. Loca, quæ sequuntur, indicavit Porsonus apud Gaisfordium ad Supplices. "Sophocl. Œd. Col. 1346. Æsch. Eum. 202. 228. Eur. Orest. 52. Markland. ad Iph. T. 1380." τόδε pro τάδε A. Flor.

1324. Virg. Æn. II. 586. *animumque explesse juvabit Ultricis flammæ.*

1325-6. Hos versus citat Eustath. ad Od. N. p. 519, 28. et rursus attingit ad Odyss. Z. p. 266, 34. ed. Bas. observante Valckenaerio; qui censet ex his Euripideis expressos esse Ovidii versus Met. III. 236. *pater omnipotens, (neque enim licet irrita cuiquam Facta Dei fecisse Deo) pro lumine adempto Scire futura dedit.* XIV. 783. *Sola Venus portæ cecidisse repagula sensit, Et clausura fuit, nisi quod rescindere nunquam Diis licet acta Deûm.*

1327. σάφ᾽ οἶσθα Lasc.

1329. φίλτατον ἐμοὶ βροτῶν Lasc. Ald. Ordinem, quem metrum postulat, e duobus Codd. A. B. reposuit Musgravius, post Scaligerum. φίλτατόν γ᾽ ἐμοὶ βροτῶν Barnesius, otiosa particula male inserta.

1330. σὺν pro σὴν Lasc. vitiose.

1331. Crases in vocibus ἢ εἰδέναι et μὴ εἰδέναι apud Tragicos haud raræ sunt. Ne quis tironum in hoc versu hæreat, exemplis sint Orest.

ἔπειτα δ᾽ ἡ θανοῦσ᾽ ἀνάλωσεν γυνὴ
λόγων ἐλέγχους, ὥστε σὴν πεῖσαι φρένα.
μάλιστα μέν νυν σοὶ τάδ᾽ ἔῤῥωγεν κακά,
λύπη δὲ κἀμοί· τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ
θνήσκοντας οὐ χαίρουσι· τούς γε μὴν κακοὺς
αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.

472. Ἔα· τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι. Iph. T. 1048. Λάθρα δ᾽ ἄνακτος, ἢ εἰδότος, δράσεις τάδε; Ion. 324. Ὡς μὴ εἰδόθ᾽, ἥτις μ᾽ ἔτεκεν, ἐξ ὅτου τ᾽ ἔφυν. Soph. Œd. C. 1155. Antig. 33. Καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσι Σαφῆ προκηρύξαντα. ubi vulgo τοῖς μὴ εἰδόσι, hiatu sane non ferendo. οὐκ inseruit Brunckius. 263. Κοὐδεὶς ἐναργής, ἀλλ᾽ ἔφυγε τὸ μὴ εἰδέναι. vulgo editur ἔφευγε. emendatum citavit Porsonus ad Med. 139. Antig. 535. Trach. 321. Insolentiores quidem, sed ejusdem ordinis sunt crases in μὴ αὐτὸς Iph. T. 1010. ἢ οἰχόμεσθ᾽ ἅμα Soph. Trach. 84. Nostri Electr. 1104. Ὅστις δὲ, πλοῦτον ἢ εὐγενείαν εἰσιδὼν, Γαμεῖ πονηρὰν, μῶρός ἐστι. Contra frequentissima sunt ἢ οὐ et μὴ οὐ, quæ semper apud Atticos monosyllaba efficere dudum monuerunt Viri docti.

1332. ἀνάλωσε et mox ἐλέγχουσ᾽ Lasc. ἀνήλωσεν mavult Elmsleius.

1334. μάλιστα νῦν σοί που Ald. μ. νῦν δὴ σοὶ E. P. Lasc. μ. μὲν νῦν σοι A. B. D. Fl. et hoc prætuli, rescripta tantum νυν enclitica. τά γ᾽ pro τάδ᾽ Lasc.

1335-6. τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ Θανόντας οὐ χαίρουσι citat Eustath. ad Il. I. 737, 4=631, 22. conferens cum Homerico τίς ἂν τάδε γηθήσειεν; Il. I. 77. quod notat esse Attice dictum, ut Cratini γέγηθα τὸν ἄνδρα: Soph. Philoct. 1314. Ἥσθην πατέρα (τε) τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε, Αὐτόν τ᾽ ἔμ᾽. Œdip. T. 936. τὸ δ᾽ ἔπος οὑξερῶ τάχ᾽ ἂν Ἥδοιο μέν. Aj. 389. ὡς ἥκει φέρων Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ᾽ ἐγώ. vid. Schaefer. ad Bos. Ellips. p. 26. Figura Oropismus dicta est, qualis in Rheso 391. Χαίρω δέ σ᾽ εὐτυχοῦντα, καὶ προσήμενον Πύργοισιν ἐχθρῶν. Addas Nostri Sisyphum apud Suid. et Etym. M. v. χαίρω. Ἐληλυθότα χαίρω σέ γ᾽, Ἀλκμήνας τέκος Βέλτιστε, τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα. sic enim hunc locum, ab Heathio, Valckenaerio, et Toupio frustra tentatum, emendavit Porsonus in Adversariis nuper editis p. 275. Ibi Etymologus, χαίρω σ᾽ ἐληλυθότα· Ὠρωπικοὶ οὕτω λέγουσιν.

1337. Conferas notata supra ad v. 1184.

ΧΟ. καὶ μὴν ὁ τάλας ὅδε δὴ στείχει,
σάρκας νεαρὰς
ξανθόν τε κάρα διαλυμανθείς.
ὦ πόνος οἴκων· οἷον ἐκράνθη
δίδυμον μελάθροις
πένθος θεόθεν καταληπτόν.

ΙΠ. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.
δύστηνος ἐγὼ πατρὸς ἐξ ἀδίκου
χρησμοῖς ἀδίκοις διελυμάνθην.
ἀπόλωλα τάλας· οἴμοι· οἴμοι·

1339. νεαρὰς ut disyllabum pronunciari voluit Marklandus, credens scilicet mediam syllabam produci. Sed fefellit eum corruptus locus Sophoclis Œd. Col. 475. Οἰὸς νεᾰρᾶς νεοπόκῳ μαλλῷ βαλών. ubi fortasse legendum sit Νεαρᾶς ἀπ' οἰὸς νεοπόκῳ μ. β. Secundam corripit νεαρὸς in Nostri Troad. 845. et in anapæsticis, Æsch. Agam. 76. 367. Soph. Ant. 157. Marklandi errorem solita temeritate secutus est Brunckius, et sententiam istam more suo defendit. "σάρκας νεαράς. Hic monometer e duobus spondæis constat, quod vere monuit Marklandus. νεαρὰς duabus syllabis pronunciandum. Obloquendi, ut videtur, studio Heathius notam illam carpit, et νεαρὰς anapæstum esse vult: sed fallitur. In νεανίας, νεᾶνις, νεαρὸς, Tragicis α semper producitur, quod qui eos legerit, nemo ignorare potest. Sophocles Œd. Col. 475. οἰὸς νεαρᾶς νεοπόκῳ μαλλῷ βαλών." Sed audiamus, quæso, eundem Brunckium ad Sophoclis locum, et iterum candorem hominis ac fidem miremur. "Libri omnes habent οἰὸς νεαρᾶς, quod mendosum esse titubans metrum arguit. In voce νεαρᾶς, media corripitur, nec ulla ratione produci potest." Ipse igitur, iterum inculpato Heathio, e Valckenaerii conjectura tandem edidit νεογνῆς.

1341. οἶος Lasc. Ald. οἶον e MSS. A. Fl. receperunt ultimi editores.

1343. "*Pro* καταληπτὸν *Musgravius proponit* κατασκηπτὸν, *credens vocalem corripi posse ante* σκ. *cujus exemplum adducit Ion.* 1198. Οἰνηρὰ σκεύη σμικρά. *Interim lege* τεύχη. *vide Ion.* 1203." R. P.

1347. Vulgo male scribitur ἀΐσσουσ'. Disyllabon plerumque est apud Atticos Poetas αἴσσω; tres

διά μου κεφαλῆς αἴσσουσ' ὀδύναι,
κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος.
σχὲς, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω.
ἓ, ἕ.
ὦ στυγνὸν ὄχημ' ἵππειον, ἐμῆς
βόσκημα χερὸς,
διά μ' ἔφθειρας, κατά τ' ἔκτεινας.
φεῦ, φεῦ· πρὸς θεῶν, ἀτρέμα, δμῶες,
χροὸς ἑλκώδους ἅπτεσθε χεροῖν.
τίς ἐφέστηκ' ἐνδέξια πλευροῖς;

tantum exceptiones notavit Porsonus, Hec. 31. Iph. A. 12. Τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς ἀΐσσεις; Æsch. Pers. 470. Male etiam Valckenaerius et Brunckius scribunt ᾄσσουσ', quasi prima diphthongi vocalis per se longa esset. ἀΐσουσ' Lascaris, qui infra v. 1391. ὄλυτε.

1349. κατά τ' Lasc. κατά γ'. Ald. σφάκελος vertitur *spasmus*. Vocem adhibuit Æschylus Prom. 903. 1081. ad priorem locum interpretatur Blomfieldius, "*Dolor quivis acutus*. Proprie significat morbum acutum, qui spinam dorsi, vel medullam, vel cerebrum afficit." deinde pergit varios ejus usus, qua solet eruditione, illustrare.

1350. Hiatus in fine versus, contra morem anapæsticorum, manere sinitur. Hoc ob suspensam histrionis vocem, et exclamationes in versu sequente, factum esse videtur. Suspicio tamen oriri potest, excidisse parœmiacum et fortasse plures versiculos. ἀπείρηκε A.

1351. Omittit A.

1354. κατὰ δ' ἔκτεινας A. Fl. Valck. Brunck.

1355. ἀτρέμας vulgo. ἀτρέμα Cod. A. Nos hanc formam, quæ perinde ac altera Euripidi usitata est, et hic metro convenit, prætulimus. Idem fecit Brunckius. In Orest. 252. ἀτρέμα versus plane flagitat. δμῶες ἀτρέμας Ald.

1356. ἅπτεσθαι A. solenni vitio.

1357. Vulgo τίς ἐφέστηκεν δεξιὰ πλευροῖς; ubi si δεξιὰ pro substantivo accipias, in metrum peccas: sin pro κατὰ δεξιὰ i. e. *ad dextram*, vereor ut in tali usu usquam adhibeatur. Primus edidit Valck. e Codice A. τίς ἐφέστηκ' ἐνδέξια πλευροῖς; *Quis lateri meo adstat ad dextram?* et recte contulit Hom. Il. A. 597. Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν Οἰνοχόει.

πρόσφορά μ' αἴρετε, σύντονα δ' ἕλκετε
τὸν κακοδαίμονα, καὶ κατάρατον
πατρὸς ἀπλακίαις. Ζεῦ, Ζεῦ, τάδ' ὁρᾷς;
ὅδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ, καὶ θεοσέπτωρ,
ὅδ' ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερσχὼν,
προῦπτον ἐς Ἅιδην στείχω κατὰ γῆς,
ὀλέσας βίοτον·

Neque de hac scriptura idcirco dubitandum est, quod prior dipodia non integra voce terminatur; siquidem triginta fere alia neglectæ istius regulæ exempla e Tragicorum reliquiis descripsit Gaisfordius ad Hephæst. p. 279.

1358. Exponit Schol. ἤγουν ἁρμοδίως, καὶ προσεχόντως, καὶ συμφώνως· μὴ ὁ μὲν ἄνω, ὁ δὲ κάτω, ἀλλ' ἐξίσου βαστάζετε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μουσικῶν τόνων. Adhibet X.Π. 1499.

1360. ἀμπλακίᾳ Ald. ἀμπλακίαις A. Fl. Lasc. et sic Valck. Brunck. De scriptura hujus vocis quædam notavimus supra ad vv. 145. 834. εἰσορᾷς Fl.

1361. θεοσέπτωρ, θεοσεβής· Hesychius, huc forsan respiciens.

1362. ὑπερέχων omnes Editiones. Nos ὑπερσχὼν e conjectura Valckenaerii edidimus: rarissime enim in legitimo systemate anapæstum dactylo subjecerunt Tragici. In Alcest. 80. Ὅστις ἂν ἐνέποι, πότερον φθιμένην, corrigendum opinor Ὅστις ἂν εἴποι. In Electr. 1328. lego Θάρσει· Παλλάδος ἥξεις ὁσίαν Πόλιν· ἀλλ' ἀνέχου. pro vulg. ὁσίαν ἥξεις. In nostro versu aoristi participium multo melius est ad sententiam, et facile permutantur literæ Є et C. Similem correctionem adhibuit Porsonus in Æsch. Prom. 221.

1363. προῦπτον· πρόδηλον, φανερόν. Hesych. Contractum est προῦπτος ex Ionico πρόοπτος, quod habet Herodotus IX. 17. προόπτῳ θανάτῳ. unde ἀπρόοπτος. Æsch. Prom. 1110. Conferas autem Soph. Œd. C. 1439. καὶ τίς ἄν σ' ὁρμώμενον Εἰς προῦπτον Ἅιδην οὐ καταστένοι, κάσι; Æsch. Theb. 854. προῦπτος ἀγγέλου λόγος. Deinde Aldus κατάκρας, sequentibus plerisque editoribus. A. B. D. P. Fl. Lasc. κατὰ γᾶς, idque recepit Brunckius probatum a Valckenaerio, qui locutionem κατὰ γῆς *sub terram* exemplis illustrat. κατὰ γᾶν E.

1364. Hos versiculos aliter distribuerunt Valck. et Brunck. ut basis anapæstica Parœmiaco præfigeretur. Sed id frustra factum esse arbitror. De anapæsticorum divisionibus bene disseruit Butlerus ad Æsch. Prom. 93.

μόχθους δ' ἄλλως τῆς εὐσεβίας
εἰς ἀνθρώπους ἐπόνησα.
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ·
καὶ νῦν ὀδύνα μ', ὀδύνα βαίνει.
μέθετέ με τάλανα,
καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι.
προσαπόλλυτέ μ', ὄλλυτε
τὸν δυσδαίμον'· ἀμφιτόμου

1365. Pro vulgato εὐσεβείας, quod metrum jugulat, Valckenaerius e Lasc. reponit εὐσεβίας. quam formam, perinde ac alteram, quoties metro convenit, libenter scripserunt Tragici. Hoc monuit Valck. ad Phœn. 1471. ubi προμηθίᾳ, versu cogente, ut in Soph. Œd. C. 332. Electr. 990. εὐσεβίας recte legit Valck. in Fragm. Hippolyti Καλυπτ. ap. Stob. V. p. 63, 42. p. 37. Grot. unde versus, quos in fine prioris fabulæ credo fuisse lectos, in gratiam juniorum citabo; Ὦ μάκαρ, οἵας ἔλαχες τιμῆς, Ἱππόλυθ' ἥρως, διὰ σωφροσύνην· Οὔποτε θνητοῖς ἀρετῆς ἄλλη Δύναμις μείζων· Ἦλθε γὰρ ἢ πρόσθ', ἢ μετόπισθεν, Τῆς εὐσεβίας χάρις ἐσθλή. ibi quoque vulgo εὐσεβείας. Extat εὐσεβίας in Soph. Œd. C. 188. εὐσεβίαν Antig. 943. ὠφελίᾳ in Androm. 387. εὐγενίας in Fragm. Eur. Ægei apud Stob. LXXXIV. p. 493, 24. ἀμελίᾳ in Fragm. Antiop. Stob. XXX. p. 209, 40. corrigente Valck. Alia dedit exempla Vir doctus (*Quart. Rev.* Vol. viii. p. 225.) De his formis multa habet Dorvillius in Charit. p. 405-6.

1368. ὀδύναν μ' ὀδύναν Fl.

1369. με deest in Lasc. Ald. μέθετε τὸν τάλανα E. τάλαν A. B. D.

1370. παιὰν, pro quo Comici παιὼν, titulus erat, quo eximie invocabatur Apollo ἰατρὸς, unde adjectivum παιώνιος, i. e. θεραπευτικός. Hesychius, παιών· ἰατρός. Ceterum cum nostro versu aptissime contulit Valckenaerius Fragm. Æsch. Philoct. ap. Stob. CXIX. p. 602, 38. Ὦ θάνατε παιὰν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν· Μόνος (γὰρ) εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός. "*Incertus Tragicus apud Plutarch.* II. p. 106. D. ὦ θάνατε παιὰν, (*dele* ἰατρὸς *cum Valckenaerio ad Hipp.* 1392.) μόλοις· Λιμὴν γὰρ ὄντως Ἀΐδας ἀνιᾶν. *Ita lege Dorice pro* ἀνιῶν, *quod pro* ἀν' αἶαν *legit Ruhnkenius ad Longinum* ix. *Æschylus ibidem*, Ὅσπερ μέγ' ἔστ' ἴαμα τῶν πολλῶν κακῶν. *vulgo* μέγιστον ἴαμα. μέγ' ἔστ' *ed. Grot.*" R. P.

1372. Edidit Brunckius, e con-

λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι,
διά τ' εὐνάσαι τὸν ἐμὸν βίοτον,
ὦ πατρὸς ἐμοῦ δύστανος ἀρὰ,
μιαιφόνων τε συγγόνων,
παλαιῶν προγεννητόρων,
ἐξορίζεται κακὸν, οὐδὲ μέλλει,
ἔμολέ τ', ἔμολ' ἐπ' ἐμὲ, τί ποτε, τὸν οὐδὲν
ὄντ' ἐπαίτιον κακῶν;
ἰώ μοι, τί φῶ;
πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν ἐμὰν
τοῦδ' ἀναλγήτου πάθους;

jectura Marklandi, ὄλλυτε τὸν δυσδαίμονά μ', ut duos dimetros effingeret. Sed in systemate illegitimo, talia non tentanda sunt. In sequentibus ordo est ἔραμαι ἀμφιτόμου λόγχας, (ὥστε) διαμοιρᾶσαι, monente Porsono ad Med. 1396. φιλίου χρήζω στόματος Παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι, ubi similis structura.

1375. Doricam formam δύστανος e Cod. A. recepit Valck.

1376. Intelligit Heathius Atreum et Thyestem, fratres Pitthei. Pittheus enim Æthram genuit, matrem Thesei. Noster Med. 681. Πιτθεύς τις ἔστι γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.—Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος. In sequente versu respiciuntur Tantalus et Pelops, qui et supra v. 834.

1377. παλ. τε πρ. Lasc. Hunc v. et præcedentem transponendos esse censent Heath. et Reisk.

1378. Versum notent tirones Sapphicum Hendecasyllabum. Alius effingi poterit, si cui ita visum erit, mox v. 1382. legendo Πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν ἐμὰν τοῦδ'. Hoc metrum legitur in Antistrophicis, Med. 649. 658.

1379. ἐμόλετ' ἐπ' ἐμὲ Lasc. Ald. ἔμολ', ἔμολ' ἐπ' ἐμὲ Fl. ἔμολ' semel A. Metrum est Trochaicum.

1381. Vulgo ἰώ μοι μοι. Brunckius ᾤ μοι μοι, auctore, ut videtur, Codice A. Quare prætulerim hodie ἰώ μοι, τί φῶ; dictum est supra ad v. 845.

1382. Vulgo πῶς δ' ἀπαλλάξω. δ' omittunt A. Fl. πῶς δ' ἂν ἀλλάξω Lascaris, solœce.

1383. ἀναλθήτου dubitanter conjecit Musgravius: deinde Brunckius, conjecturam istam certissimam pronuncians, vocem eo quidem seculo nunquam exauditam, in Euripidis textum temere infersit. ἀνάλγητος in Soph. Aj. 946. et alibi significat, *qui dolore non tangitur, immisericors*, vel etiam *crudelis;* et hanc equidem interpretationem, etsi olim ob substantivum πάθους durior videbatur, hodie omnino amplectendam esse intelligo. τοῦδ' ἀναλγήτου πάθους, *from this cruel calamity*.

εἴθε με κοιμίσειε τὸν
δυσδαίμον'. Ἅιδου μέλαινα
νύκτερός τ' ἀνάγκα.

ΑΡ. ὦ τλῆμον, οἵᾳ ξυμφορᾷ ξυνεζύγης·
τὸ δ' εὐγενές σε τῶν φρενῶν διώλεσεν.

ΙΠ. ἔα. ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα, καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
ὢν ᾐσθόμην σοῦ, κἀνεκουφίσθην δέμας.
ἔστ' ἐν τόποισι τοῖσιδ' Ἄρτεμις θεά.

1384. Versus est Choriambicus dimeter. Posset vero, modo tanti esset, senarius effici, legendo, Εἰ γάρ με κοιμίσειε τὸν δυσδαίμονα. Vulgo κοιμάσειε. ego vero alteram formam, quam præbet A. cum Brunckio prætuli. εἴθε δέ μοι κοιμάσειε Lasc.

1385—6. Vitiose exhibent A. Fl. Ἅιδου γε νυκτὸς δυστάλαιν' ἀνάγκα.

1387. προσεζύγης perperam editum erat post Aldinam, donec συνεζύγης reposuit Valckenaerius e Codd. plerisque, Lasc. et X. Π. 806. optime defendens per Androm. 98. δαίμον' ᾧ συνεζύγην. Helen. 262. τίνι πότμῳ συνεζύγην; Adde Soph. Aj. 123. ἄτῃ ξυγκατέζευκται κακῇ. Brunckius e duobus Codd. dedit οἵαις ξυμφοραῖς, frustra, ut opinor.

1388. ἀπώλεσεν A. Fl.

1389. De divino odore, quem spirabant Numinum vestes vel capilli, multa habet Spanhemius ad Callim. Hymn. in Apoll. 38. Prometheus, Nymphas adventantes sentiens, inquit, Τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; Æsch. Prom. 115. Virg. Æn. I. 507. *Ambrosiæque comæ divinum vertice odorem Spiravere.* Ovid. Fast. V. 375. *tenues successit in auras; Mansit odor: posses scire fuisse deam.* Conf. Milton. Par. Amiss. III. 135. et V. 285. Hunc et seq. v. adhibuit Auctor X. Π. 1333-4.

1391. τόποισι pro vulgato δόμοισι, e Cod. A. certissime reposuit Musgravius. vide supra v. 53. Deinde τοῖσδέ γ' Ἄ. θ. omnes editores ante Brunckium, qui ex eodem Codice dedit τοῖσιδ' quod

ΑΡ. ὦ τλῆμον, ἔστι· σοί γε φιλτάτη θεῶν.
ΙΠ. ὁρᾷς με, δέσποιν', ὡς ἔχω, τὸν ἄθλιον;
ΑΡ. ὁρῶ· κατ' ὄσσων δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ.
ΙΠ. οὐκ ἔστι σοι κυναγὸς, οὐδ' ὑπηρέτης.
ΑΡ. οὐ δῆτ'· ἀτάρ μοι προσφιλής γ' ἀπόλλυσαι.
ΙΠ. οὐδ' ἱππονώμας, οὐδ' ἀγαλμάτων φύλαξ.
ΑΡ. Κύπρις γὰρ ἡ πανοῦργος ὧδ' ἐμήσατο.
ΙΠ. ᾤμοι· φρονῶ δὴ δαίμον', ἥ μ' ἀπώλεσε.
ΑΡ. τιμῆς ἐμέμφθη, σωφρονοῦντι δ' ἤχθετο.

etiam sine Codice reponendum erat. Hanc dativi formam plerumque obliteravit librariorum inscitia, nunc in τοῖσιν, nunc in τοῖσδέ γ' mutantium. Exempla quædam notavimus supra ad v. 402. Dudum equidem emendabam in Æsch. Prom. 242. Καὶ τοῖσιδ' οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ. pro τοῖσιν. et in Nostri Heracl. 146. Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσιδ' ἕσταμεν λόγοις. ubi vulgo τοῖσιδ' αὐτοῖς τοῖσιν. sed istas correctiones in nuperis quibusdam Censuris occupatas esse video. In Alc. 199. edidit e MSS. Gaisfordius τοῖσιδ'. Reponenda est hæc vox in Heracl. 252. pro τοῖσί γ': in Ion. 325. pro τοῖσδέ γ'. ὡς ᾐσθόμην MS. quidam apud Musgravium.

1393. ὁρᾷς μ', ὦ δέσποιν' Lasc. solenni vitio.

1394. Hinc forsan Ovidius Met. II. 621. *neque enim cœlestia tingi Ora decet lachrymis.* οὐδέμις Ald.

1396. Sic A. B. προσφιλής τ' Fl. ἀπώλεσεν D. Mira est varietas, sed vitiosa, in Aldina; ἀτάρ τοι δύσποτμός γ' ἀπόλλυσαι. δύσποτμός τ' Lasc.

1397. ἱππονώμας. hanc vocem Porsonus in Nota MSta Sophocli restituendam esse monuit. " *Sophoclis Aj.* 256. *lege ex Aldina* Τὸν αἶσ' ἄπλατος ἴσχει, *quod mutavit Triclinius ob v.* 232. Βοτῆρας ἱππονόμους. *ubi scribendum* ἱππονώμας. *vid. Arist. Nub.* 571. *Eur. Hipp.* 1413. *(Ed. Brunck.)*" R. P. Valckenaerius ad Phœn. 120. confert voces ejusdem formæ apud Euripidem, λευκολόφας Phœn. 120. εὐλύρας Alc. 571. μηλονόμας 572. χρυσοκόμας Iph. A. 548. Suppl. 975. Iph. T. 1236. Tr. 253.

1398. Lasc. πανοῦρος. et mox ἀπώλεσεν.

1400. τιμῆς σ' ἐμ. ad mentem Reiskii edidit Brunckius. Sed recte supprimitur pronomen, ut in Hec. 956. Σὺ δ' εἴ τι μέμφει τῆς ἐμῆς ἀπουσίας, Σχές. Observat Valck. τιμῆς dici de honore neglecto, conferens Hom. Il. A. 93. Οὔτ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης.

1401. Aldus et A. habent ὤλεσ', ᾔσθημαι, Κύπρις. Lascaris autem cum duobus MSS. ὤλεσεν μία Κύπρις. hoc vero cum per metrum stare non posset, duas ultimas voces transposui; nec dubito quin sic scripserit Poeta. Vidimus enim quoties ordinem vocum librarii sub finem hujus Tragœdiæ immutarunt. supr. vv. 1283. 1284. 1295. 1311. 1318. 1329. 1355. Conjicit quidem Valckenaerius ὤλεσ', ᾔσθημαι, μία. Loca autem ab eo allata nostram lectionem apprime defendunt. Orest. 733. Ποῦ 'στὶν ἡ πλείστους Ἀχαιῶν ὤλεσεν γυνὴ μία; 1242. Τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγὼν, δίκη μία. Troad. 368. Iph. T. 1065. Legit G. Burges. ad Tr. 993. ὤλεσεν θεὰ μία.

1402. ξύναφρον vitiose A. ξυνόφρον τρίτην Fl.

1403. Aoristos sæpe adhibent Græci significatione paullum distante a præsentibus. Exempla complura e Tragicis dedit Hermannus ad Viger. p. 734. observans in talibus præteritum revera indicari, sed ut vix alia lingua exprimi possit, nisi circumscribere velis. In Med. 274. vertit εἶπον, *edictum volo.* Suppl. 1170. ὑπεῖπον, *imperatum volo.* Iph. Aul. 469. κατῴκτειρα, *misericordia tacta sum.* Hujus igitur generis est ᾤμωξα in nostro versu, et in Med. 787. Ὤιμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον Τοὐντεῦθεν ἡμῖν. Conferas ἀπέπτυσα supra v. 610. ἀπωλόμην 574. 847.

1406—8. His usus est X. Π. 893. seqq.

1407. ἤ με Lasc. minus recte.

1411. ἔκτανές γ' male proposuit Valckenaerius. τ' ἂν crasis est τοι

ΙΠ. τρεῖς ὄντας ἡμᾶς ὤλεσεν Κύπρις μία.
ΑΡ. πατέρα τε, καὶ σὲ, καὶ τρίτην ξυνάορον.
ΙΠ. ᾤμωξα τοίνυν καὶ πατρὸς δυσπραξίας.
ΑΡ. ἐξηπατήθη δαίμονος βουλεύμασιν.
ΙΠ. ὦ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς, πάτερ.
ΘΗ. ὄλωλα, τέκνον, οὐδέ μοι χάρις βίου.
ΙΠ. στένω σὲ μᾶλλον, ἢ 'μὲ, τῆς ἁμαρτίας.
ΘΗ. εἰ γὰρ γενοίμην, τέκνον, ἀντὶ σοῦ νεκρός.
ΙΠ. ὦ δῶρα πατρὸς σοῦ Ποσειδῶνος πικρά.
ΘΗ. ὡς μήποτ' ἐλθεῖν ὤφελ' εἰς τοὐμὸν στόμα.
ΙΠ. τί δ'; ἔκτανές τ' ἄν μ', ὡς τότ' ἦσθ' ὠργισμένος.

ΘΗ. δόξης γὰρ ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι.
ΙΠ. φεῦ. εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσιν βροτῶν γένος.
ΑΡ. ἔασον· οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον
θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας
ὀργαὶ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν δέμας,
σῆς εὐσεβείας κἀγαθῆς φρενὸς χάριν.
ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον ἐξ ἐμῆς χερὸς,

ἂν, de qua vide supra ad v. 443. μ' deest in Cod. A.

1412. "*Versus* 1432-3-4. *(ed. Musgr.) omittit Ed. Flor.*" R. P. Ii sunt 1412. 1413. meæ Editionis. Etiam vv. 913. 914. absunt ab Ed. Flor.

1413. Recte statuerunt interpretes ἀραῖον in activo sensu capiendum esse, ut Med. 608. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις. Iph. T. 778. Æsch. Agam. 245. Soph. Œd. T. 1291. nec opus est Valckenaerii mutatione εἶτ' ἦν. Exponit Schol. εἴθε ἦν καταρᾶσθαι ἄνθρωπον θεῷ. Omnes editiones, quas inspexi, habent δαίμοσι.

1414. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Aldus, et editores eum secuti, donec tacite correxit Barnesius οὐ γὰρ οὐδέ: sic enim ille in libro Miltoniano, quo usus est, emendatum viderat. Pariter adhibentur particulæ negantes in Soph. Trach. 280. Ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες. ζόφῳ A. B. ζόφον Lasc. Ald. et X. Π. 1926.

1415. ἄτιμος in hoc sensu exponit Schol. Æsch. Choeph. 1018. ἀτιμώρητος. Valckenaerio videtur imitatus Noster Æschylum Agam. 1288. Οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν. Nostrum autem Virgilius Æn. XI. 845. *Non tamen indecorem tua te regina relinquet Extrema jam in morte; neque hoc sine nomine letum Per gentes erit; aut famam patieris inultæ.*

1416. κατασκήπτουσιν vulgo. sed rectius Brunck. κατασκήψουσιν e Cod. A. huc facit Fl. κατασκήφουσιν. Futurum etiam legisse videtur Conditor X. Π. κατὰ σκήπτουσιν Lasc.

1417. Legitur in X. Π. 822. Hunc versum immerito suspectum habet Valckenaerius, ob similem infra 1452.

1418. Adonidem indicari plerumque intelligunt Viri docti. In hanc rem Muretus, Var. Lect. V. 7. commode citat Apollodorum III. 14. p. 355. Ed. Heyn. Ἄδωνις δὲ, ἔτι παῖς ὢν, Ἀρτέμιδος χόλῳ πληγεὶς ἐν θήραις (θήρᾳ) ὑπὸ συὸς ἀπέθανεν. Addit Valck. Claudianum, Adonidis et Hippolyti fata jungentem, in Fescenn. I. 16. *Venus reversum spernat Adonidem, Damnet reductum Cynthia Virbium.* Quoniam vero nunc oblata est occasio,

ὃς ἂν μάλιστα φίλτατος κυρῇ βροτῶν,
τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρήσομαι.
σοὶ δ', ὦ ταλαίπωρ', ἀντὶ τῶνδε τῶν κακῶν,
τιμὰς μεγίστας ἐν πόλει Τροιζηνίᾳ
δώσω· κόραι γὰρ ἄζυγες, γάμων πάρος,
κόμας κεροῦνταί σοι, δι' αἰῶνος μακροῦ,
πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμέναι·
ἀεὶ δὲ μουσοποιὸς εἰς σὲ παρθένων
ἔσται μέριμνα, κοὐκ ἀνώνυμος πεσὼν
ἔρως ὁ Φαίδρας εἰς σὲ σιγηθήσεται.

Virgilii narrationem describam: Æn. VII. 765. *Namque ferunt fama Hippolytum, postquam arte novercæ Occiderit, patriasque explerit sanguine pœnas, Turbatis distractus equis, ad sidera rursus Ætheria, et superas cœli venisse sub auras, Pæoniis revocatum herbis et amore Dianæ.—At Trivia Hippolytum secretis alma recondit Sedibus, et nymphæ Egeriæ nemorique relegat; Solus ubi in sylvis Italis ignobilis ævum Exigeret, versoque ubi nomine Virbius esset.* De auctoribus qui eandem fabulam tractasse videntur, bene disputavit Heynius in Observ. ad Apollod. p. 278-9. Virgilium secutus est Ovidius Met. XV. 533. Contra Horatius Carm. IV. vii. 25. *Infernis neque enim tenebris Diana pudicum Liberat Hippolytum.*

1419. Sic Lasc. et Codices. κυροῖ, quod exhibet Aldus, solœcum est. Vid. notata ad v. 487.

1421. σὺ δ' pro σοὶ δ' Lasc.

1423. Pausanias II. 32. ἀποθανεῖν δὲ αὐτὸν (οἱ Τροιζήνιοι) οὐκ ἐθέλουσι συρέντα ὑπὸ τῶν ἵππων, οὐδὲ τὸν τάφον ἀποφαίνουσιν εἰδότες, τὸν δὲ ἐν οὐρανῷ καλούμενον ἡνίοχον, τοῦτον εἶναι νομίζουσιν ἐκεῖνοι Ἱππόλυτον, τιμὴν παρὰ θεῶν ταύτην ἔχοντα. Scholiasta noster, ἐν Τροιζῆνι ἱερόν ἐστιν Ἱππολύτου, ᾧ (l. οὗ) ἀποκείρονται αἱ μελλόνυμφοι. Similia habent Diodorus Siculus IV. 62. Pausanias II. 32. ubi plura de Hippolyto. Lucianus, qui vocatur, de Syria Dea, Tom. III. p. 489, 53.

1425. Valckenaerii correctionem καρπουμένῳ probavit Musgravius, et recepit Brunckius. Sed nollem factum. Sanum mihi videtur καρπούμεναι. sensus est, *Innuptæ virgines flebunt tua fata, atque adeo fletus sui fructum reportabunt.* similis est usus vocis καρποῦσθαι in Æsch. Agam. 511. Αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν.

σὺ δ', ὦ γεραιοῦ τέκνον Αἰγέως, λάβε
σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλαισι, καὶ προσέλκυσαι·
ἄκων γὰρ ὤλεσάς νιν· ἀνθρώποισι δὲ,
θεῶν διδόντων, εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.
καὶ σοὶ παραινῶ πατέρα μὴ στυγεῖν σέθεν,
Ἱππόλυτ'· ἔχεις γὰρ μοῖραν, ᾗ διεφθάρης.
καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοὺς ὁρᾶν,
οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς·
ὁρῶ δέ σ' ἤδη τοῦδε πλησίον κακοῦ.
ΙΠ. χαίρουσα καὶ σὺ στεῖχε, παρθέν' ὀλβία·
μακρὰν δὲ λείπεις ῥᾳδίως ὁμιλίαν.
λύω δὲ νεῖκος πατρὶ, χρηζούσης σέθεν·

1429. Vide supra ad v. 1279.

1430. ἀγκάλῃσι vulgo. Alteram vero terminationem, quam hic exhibent Lasc. A. semper, non monito lectore, dedimus. προσέλκυσον E. P. Lasc.

1435-6. Laudavit Ælianus ap. Suid. v. Φιλήμων. Respexit etiam Eustath. ad Il. Π. p. 1081, 19=1107, 9. et ad Od. X. p. 1932, 12=792, 43. Hoc notat Valck. Noster Scholiasta indicat Alcest. 22. ubi Apollo, Alcestide vitam jam relictura, 'Εγὼ δὲ, μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κίχῃ, Λείπω μελάθρων τῶνδε φιλτάτην στέγην. In Statii Theb. VIII. fin. Minerva, aspecto Tydeo jam moriente, *fugit aversata jacentem, Nec prius astra subit, quam mystica lampas, et insons Ilissos multa purgarat lumina lympha.* pro φθιτοὺς Cod. A. Fl. habent νεκροὺς, e glossemate, ut videtur.

1437. X. Π. 149.

1438. Male vertunt interpretes *læta et tu vade.* χαίρουσα στεῖχε est *vade et vale.* sic in Med. 754. Χαίρων πορεύου. Phœn. 935. Χαίρων ἴθ'· οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων. Alcest. 825. Soph. Trach. 821. 'Αλλ' ἑρπέτω χαίρουσα.

1439. λείποις A. E. Fl. et sic Valck. Brunck. λείπεις Lasc. Ald. rectius sane quam, quod olim amplexus eram, λείποις. X. Π. 851. habet Μακρὰν λιπόντα ῥᾳδίως ὁμιλίαν. unde conjicias invenisse eum Μακρὰν λιποῦσα ῥ. ὁ. Ceterum conjectura longe infelicissima Valckenaerio excidit, legenti, Μιαρὰν δὲ λείποις ῥᾳδίως ὁμιλίαν.

1440. λύσω A. qui infra 1448. cum tribus aliis Codicibus, ἀφήσεις. hoc sumpsit Brunckius. Utrobique

καὶ γὰρ πάροιθε σοῖς ἐπειθόμην λόγοις.
αἶ, αἶ· κατ' ὄσσων κιγχάνει μ' ἤδη σκότος.
λαβοῦ, πάτερ, μου, καὶ κατόρθωσον δέμας.
ΘΗ. ᾤμοι, τέκνον, τί δρᾷς με τὸν δυσδαίμονα;
ΙΠ. ὄλωλα, καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας.
ΘΗ. ἦ τὴν ἐμὴν ἄναγνον ἐκλιπὼν φρένα;

vero præsens tempus sententiæ melius inservit. πατρὸς Fl.

1442. Editiones omnes habent κιχάνει, sed metro plane adversante; vox enim illa primam corripit, secundam producit. Monuit Egertonus in Addendis ad suas in hanc fabulam Annotationes, Porsonum legere κιγχάνω; recte omnino. Eandem vocem restituit Porsonus Æschylo, Choeph. 520. Gaisfordius Nostro, Alc. 492. "Αδμητον ἐν δόμοισιν ἆρα κιγχάνω; exscribens insignem locum Eustathii ad Od. E. p. 1525, 10=209, 25. qui docet formam κιγχάνω analogiæ consentaneam esse, utpote a κίχω derivatam, non secus ac ἀνδάνω, μανθάνω, λαγχάνω et similia, ab ἅδω, μάθω, λάχω. Eundem indicaverat Hermannus de Emend. Gr. Gramm. p. 59. qui tamen κικχάνω scribere voluit, minus recte; emendans Helen. 605. Soph. Œd. Col. 1450. Sed mihi quidem, ut verum fatear, parum arridet ista Grammaticorum ratio, quæ verba a formis obsoletis, sive fictis, deducit. Credo equidem fluxisse præsentia θιγγάνειν, ἐρυγγάνειν, φυγγάνειν, κιγχάνειν, λαγχάνειν, τυγχάνειν, δάκνειν (contr. ex δαγκάνειν) λαμβάνειν, μανθάνειν, ἁνδάνειν, πυνθάνεσθαι, ab aoristis θιγεῖν, ἐρυγεῖν, φυγεῖν, κιχεῖν, λαχεῖν, τυχεῖν, δακεῖν, λαβεῖν, μαθεῖν, ἁδεῖν, πυθέσθαι; scilicet litera ν vel μ inserta. In eadem fuisse opinione videtur Vir doctus (*Edinb. Rev.* vol. II. p. 321.) qui λαμβάνω, πείθω, βαίνω, ab aoristis suis derivabat. Ut ad κιγχάνω revertar, formam agnoscit Hesychius in vocibus κιγχάνω, κιγχάνειν, ἐκίγχανεν, exponens per τυγχάνω. Corrigendus est Euripides apud Stobæum XLI. p. 240, 31. Gesn. p. 167. Grot. Πρὶν ἂν κατ ὄσσων τυγχάνῃ με καὶ σκότος. Dedit Grotius τυγχάνῃ μέλας σκότος. Repono Πρὶν ἂν κατ' ὄσσων κιγχάνῃ μέλας σκότος. In Hippolyti versu τυγχάνει habet Cod. Fl.

1443. Vide supra 786. 789.

1444. οἴμοι habet A.

1445. νῦν pro δὴ X. Π. 898. Infeliciter conjecit Valckenaerius κ' ἤδη. Talem enim sive elisionem, sive crasin, ignorarunt Attici.

1446. Diversam lectionem χέρα pro φρένα agnoscunt B. D. Fl. Conf. Ovid. Metam. VII. 850. *Neu*

ΙΠ. οὐ δῆτ᾽, ἐπεί σε τοῦδ᾽ ἐλευθερῶ φόνου.
ΘΗ. τί φής; ἀφίης αἵματός μ᾽ ἐλεύθερον;
ΙΠ. τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν μαρτύρομαι.
ΘΗ. ὦ φίλταθ᾽, ὡς γενναῖος ἐκφαίνει πατρί.
ΙΠ. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, χαῖρε πολλά μοι, πάτερ.
ΘΗ. ᾤμοι φρενὸς σῆς εὐσεβοῦς τε κἀγαθῆς.
ΙΠ. τοιῶνδε παίδων γνησίων εὔχου τυχεῖν.
ΘΗ. μή νυν προδῷς με, τέκνον, ἀλλὰ καρτέρει.
ΙΠ. κεκαρτέρηται τἄμ᾽· ὄλωλα γὰρ, πάτερ·
κρύψον δέ μου πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις.
ΘΗ. ὦ κλείν᾽ Ἀθηνῶν, Παλλάδος θ᾽ ὁρίσματα,
οἵου στερήσεσθ᾽ ἀνδρός· ὦ τλήμων ἐγώ·

me morte sua sceleratum deserat, oro.

1447. φόβου pro φόνου Fl. quod si in aliis legeretur, quivis adsumendum esse in textum judicaret, ob Hec. 863. Ἐγώ σε θήσω τοῦδ᾽ ἐλεύθερον φόβου. Phœn. 1093. ὥς σ᾽ ἀπαλλάξω φόβου. Sed sæpe permutantur voces φόβος, et φόνος. utravis locutio per se proba est, et nostri loci sententiæ satis conveniens.

1452. εὐλαβοῦς pro εὐσεβοῦς Cod. A. sed monuit Valckenaerius usum vocis εὐλαβὴς de pietate, quem frequentabant Sacri Scriptores, veteribus fuisse ignotum. εὐγενοῦς τε X. Π. 801. De constructione genitivi post οἴμοι, subaudita præpositione, egerunt Koen. ad Gregor. p. 59. Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 425. Hic citat Schol. in Acharn. 209. Οἴμοι τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν· σφόδρα Ἀττικὴ ἡ φράσις· λείπει γὰρ τὸ ἕνεκα.

1454. μὴ νῦν prior nostra editio, quemadmodum præcedentes omnes. μή νυν hic et alibi reponendum esse censeo.

1456. X. Π. 1451. Contulit Valckenaerius Hec. 436. Troad. 623. Heracl. 560. Electr. 1207. Soph. Aj. 915.

1457. ὁρίσματα in eodem usu adhibetur Hec. 16. Ἕως μὲν οὖν γῆς ὄρθ᾽ ἔκειθ᾽ ὁρίσματα. ubi exponit Schol. per πύργοι, et vertit Marklandus ad Suppl. 665. *mœnia.*

1458. "στερήσεσθ᾽ *futurum medium pass. Vid. Orest.* 434. οἴσεται. *Med.* 474. λυπήσει." R. P. Notandum tironibus, quatuor esse

ὡς πολλὰ, Κύπρι, σῶν κακῶν μεμνήσομαι.
ΧΟ. κοινὸν τόδ᾽ ἄχος πᾶσι πολίταις
ἦλθεν ἀέλπτως.
πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος·

apud Græcos formas futurorum passive significantium. Exempla rem apertam facient. Primi igitur generis esse ponamus τιμήσομαι, στυγήσομαι, λέξομαι: secundi, quod Paulo post Futuri nomine distinguunt Grammatici, βεβλήσομαι, γεγράψομαι: tertii, βληθήσομαι, ἀπαλλαχθήσομαι: quarti, quod apud Tragicos rarius est, ἀπαλλαγήσομαι, φανήσομαι. Primæ formæ, cui Futuri Medii titulum dederunt Grammatici, usus passivus Atticis maxime placuit. Vide Hemsterhusium ad Thom. Mag. p. 852. Exempla horum futurorum passive significantium, quæ inter Tragicorum lectionem enotavi, exscribam. λέξομαι Hec. 901. Alc. 323. Iph. T. 1047. Herc. F. 852. Soph. Œd. C. 1186. τιμήσομαι Fragm. Eur. Erecthei I. 54. Soph. Antig. 210. Æsch. Ag. 590. στερήσομαι Eur. Electr. 310. Hipp. 1458. Soph. Electr. 1210. Antig. 890. κηρύξομαι Phœn. 1646. ἁλώσομαι Andr. 190. Soph. Œd. T. 576. Œd. C. 1064. Ant. 46. ἐάσομαι Iph. A. 331. μισήσομαι Tr. 663. Ion. 623. στυγήσομαι Soph. Œd. T. 672. δηλώσομαι Soph. Œd. C. 581. βουλεύσομαι Æsch. Theb. 204. ἐνέξομαι Orest. 509. ἄρξομαι Æsch. Pers. 591. διδάξομαι Helen. 1446. Soph. Ant. 726. ἐπιτάξομαι Suppl. 521. (531.) καλοῦμαι Soph. El. 971. ὀνειδιοῦμαι Œd. T. 1500. In Heracl. 335. μνημονεύσεται χάρις reposuit Elmsleius. Alia quædam hujusmodi in Tragicorum reliquiis deprehendet lector. Apud ceteros Atticos frequentissima sunt. vid. Pierson. ad Mœrin pp. 13. 367. Præiverat Homerus in Odyss. A. 123. Χαῖρε ξεῖνε· παρ᾽ ἄμμι φιλήσεαι. Iis, quæ descripsi, addi posset ἐξογκώσεται supra v. 942. Sed hujus futuri usus videtur a ceteris jam notatis nonnihil distare, et reciprocam potius quam passivam significationem capere.

Ibid. "ὦ τλήμων ἐγώ. *solennis senarii clausula. Conf. Alcest.* 1089. *Herc. F.* 551. *et hoc legendum in Aristoph. Plut.* 777. *ubi vulgo* ὁ τλήμων ἐγώ." R. P. τλῆμον Lasc.

1460. κοινὸν ἄχος Flor.

1462. πίτυλος. hæc vox extat in Æsch. Theb. 862. Pers. 981. et in undecim Euripidis locis, quæ monstrabit Beckii Index. Diverse explicant Grammatici. Hesychius, πίτυλος· συστροφὴ τῆς χειρὸς, ὅταν πυκνῶς ἐπιφέρηται. ita enim corrigunt Viri docti, pro πικρῶς ἐπιφέρηται, e Jul. Polluc. II. 4. Ex-

τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς
φῆμαι μᾶλλον κατέχουσιν.

ponitur autem *impulsorum remorum strepitus*, ab Æschyli Scholiasta ad Theb. 862. *πίτυλος· ἔστι κυρίως, ὁ ἀπὸ τῶν ἐρεσσομένων κωπίων γενόμενος θόρυβος.* Patet ex exemplis denotare *aliquem crebrum motum;* ut in Heracl. 837. *πίτυλος δορός.* Troad. 1244. *πίτυλους διδοῦσα χειρός.* Iph. T. 307. *μανίας πίτυλον.* Herc. F. 818. *πίτυλον φόβον.*

ΤΕΛΟΣ

ΙΠΠΟΛΥΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥ.

INDEX
RERUM ET VERBORUM.

NUMERI PAGINAS INDICANT.

A.

Z.

H.

Θ.

I.

K.

Λ.

CORRIGENDUM IN TEXTU.

v. 642. γυναῖκας.

CORRIGENDA IN NOTIS.

v. 77. ἁγνοῖς
332. φανεῖ;
642. l. 4. θηρῶν. l. 11. Γυναῖκας·
733. l. 4. Ἀδρηνῆς,
786. Ἀγγέλῳ
1005. l. 26. rescribendum,
1269. l. 4. ἐφορμάσῃ.